# ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

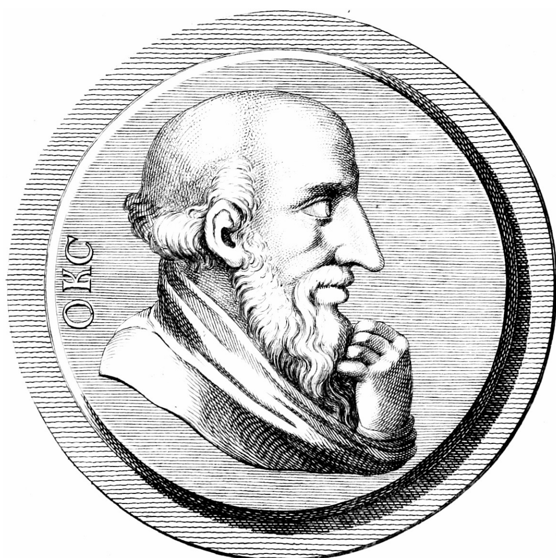
# LUCIANI SAMOSATENSIS
## OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS



CHRYSIPPVS.

*VOLUMEN QUARTUM*

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CIƆIƆCCXC

# ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ
# Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚ. Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ 1
βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος· ἐρώτημα δὲ, ἤ τι τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ᾽ ἔνεργος εἴης, ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ᾽ ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νὴ Δί᾽, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν

# HERMOTIMUS
# SIVE DE SECTIS.

*Lyc.* QUANTUM licet, Hermotime, ex libro, tum ex inceſſus celeritate, colligere, feſtinare ad magiſtrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te diſponeres, aut altercationem, aut tortuoſum quiddam componeres, aut Sophiſticam quaeſtionem cogitatione perſequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, ſed operoſus ſis, & ſerium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi proſit.

*Herm.* Per Iovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim he-

συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· φιλοσοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἢν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν· καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

2 ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαί γε μὴν οὐ πόῤῥω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ

3 Τοῦ Κῴου ἰατροῦ) Ἱπποκράτους. V.

ſternam auditionem, & quae dixit nobis, repetebam, memoria percurrens ſingula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui ſciamus verum eſſe illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam eſſe, artem vero longam.* Quamquam iſta de medicina dixit ille, re ad diſcendum faciliore: ad philoſophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, niſi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur,* ut aut miſer ſis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philoſophia aevum agas.

*Lyc.* Praemia quidem, quanta dixiſti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abeſſe, ſi quidem coniicere illud fas eſt & tempore, quo philoſopharis, & labore inſuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore ſuſtinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipſi anni ſunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magiſtros

τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδόν; ἡδ' Ἀρετὴ πάνυ πόῤῥω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὡδοιπόρηται;

ΕΡΜ. Οὔ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι, ὦ Λυκῖνε.

itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

*Herm.* Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

*Lyc.* Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

*Herm.* Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3 ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἥνυστο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὑτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς.

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ

*Lyc.* At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te ascensum esse dicamus.

*Herm.* Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

*Lyc.* Sed ubinam viae versari te dicemus?

*Herm.* In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa iam vi conantem progredi: lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat.

*Lyc.* Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui desuper ex summo, ut Homericus ille Iuppiter auream catenam, demittat sermones suos, quibus nimirum attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse ascenderit.

*Herm.* Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in

γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, 4 ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνου συμπροθυμουμένου. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἴκαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ

7 Εἰς νέωτα) Μέλλων. V.

illo eſt, olim extractus in altum eſſem, & cum illis verſarer. Sed ipſe nimis adhuc ſum imbecillus.

*Lyc.* Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae ſpectare, ſupernamque illam felicitatem, illo praeſertim una animum ſtudiumque adhibente. Interea quam tibi ſpem oſtendit, quando futurum ſit ut enitaris? proximone anno coniicit in arce te futurum, verbi cauſa poſt myſteria altera, aut Panathenaea?

*Herm.* Pauxillum narras, Lycine.

*Lyc.* Sed proxima Olympiade?

*Herm.* Et hoc parum eſt, ut ad virtutis exercitationem, poſſeſſionemque felicitatis.

*Lyc.* Poſt duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis ſocordiam veſtram accuſaverit, ſi neque tanto tempore illud poſſitis, quo facile ſit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamſi nec recto

μὴ εὐθεῖαν, μηδ᾽ ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ᾽ ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. καίτοι πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ᾽ ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατὰ κράτος εἷλεν;

5 ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ᾽ ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ᾽ ἂν μυρίοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν· ἐπεὶ πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ᾽ ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ

itinere neque ſemper progrediatur aliquis, ſed in gentibus interiectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

*Herm.* Nihil quidquam ſimile eſt, Lycine, neque res talis eſt, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici poſſit & capi; non, ſi ſexcenti ſimul Alexandri aggrediantur: ſic enim multi aſcenderent. Iam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animoſe, & aliquantum procedunt, alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam iam viam ſunt, atque in impedita multa atque aſpera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, ſudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad finem perſeverant, hi in arcem perveniunt, & ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae

ἀπ᾽ ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ παρα- 6
βαλεῖν.

ΕΡΜ. Οὐδ᾽ αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ᾽ ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

11 Εἰ) Εὐκτικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

reliqua eſt, viventes, velut formicas de alta quadam ſpecula reliquos intuentur.

*Lyc.* Papae, Hermotime, quantillos nos facis? ne aequales quidem Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: iam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum Diis vos etiam veneramur, iam ſuperatis nubibus, eo, quo feſtinatis, olim delatos.

*Herm.* Modo contingat ille aſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

*Lyc.* Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus.

*Herm.* Nempe nec ipſe accurate ſcio: coniicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interiectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus.

ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΛΥΚ. Τουτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δή σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν ἐπιστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ΕΡΜ. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

*Lyc.* Hercules tuam fidem! multum narras.

*Herm.* Etenim de maximis rebus laboratur.

*Lyc.* Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? aiunt quippe ſcire talia. Neque enim veri ſimile eſt, te rebus incertis, an vitam ad virtutem uſque perducturus ſis, tot labores ſuſtinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum neſcias, an non te iam prope faſtigium enixum, inſtans fatum ex imperfecta ſpe pede prehenſum detrahat.

*Herm.* Apage. mali enim ominis ſunt iſta: ſed vivere liceat, ut unum certe diem ſapientiae poſſeſſione beatus ſim.

*Lyc.* Ac ſatis tibi eſt pro tot laboribus unus ille dies?

ΕΡΜ. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, 7
ὡς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν.

ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς Θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τινὰ τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἦπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἕξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισ-

*Herm.* Mihi quidem minuta quamvis temporis particula ſatis eſt.

*Lyc.* Supera autem illa beata eſſe, ac talia, propter quae ſuſtinere omnia conſultum ſit, unde potes ſcire? neque enim ipſe unquam aſcendiſti.

*Herm.* Ego vero magiſtro fidem habeo dicenti: ille quidem omnino novit, faſtigium iam aſſecutus ſcilicet.

*Lyc.* Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi eſſe felicitatem? numquid divitias, & gloriam, & voluptates inexſuperabiles?

*Herm.* Bona verba, amice: nihil enim iſta ad vitam cum virtute coniunctam.

*Lyc.* Quae igitur dicit bona, ſi haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

*Herm.* Sapientiam, & fortitudinem, & ipſum honeſtum, & quod firma perſuaſione novit, quomodo ſe habeant ſin-

μένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ αὐτοὶ δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι.

8 ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν, πλὴν ἀλλὰ τόδε μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ

gula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecunque ſunt corporis, ea infra reliquit omnia, iiſque exutus aſcendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagraſſet, Deum factum. Etenim ille quoque, abiectis quaecunque humana a matre habebat, puramque & ſinceram divinitatem, ipſo igni quaſi purgatam a ſcoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi ſane a philoſophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae, & voluptatum ne ſervantes quidem memoriam, ſed irridentes eos, qui eſſe aliquid iſta arbitrantur.

*Lyc.* Oeteum tibi Herculem iuro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum deſcendunt aliquando de arce illa ſua, ſi voluerint, uſuri illis, quae hic relique-

ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· οὐδ' ἂν λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγου- 9
μένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους,

runt? an neceſſe eſt eos, qui ſemel aſcenderunt, manere, verſari cum virtute, divitias & voluptates deridere?

*Herm.* Non hoc ſolum *ita habet*, Lycine: ſed qui conſummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus ſerviat, neque triſtitia, nec ulla in univerſum perturbatione afficiatur.

*Lyc.* Verum, ſi quidem fas eſt nihil cunctantem dicere quod res eſt — ſed linguis, puto, favendum hic eſſe, neque per religionem licere inquirere in ea, quae fiunt a ſapientibus.

*Herm.* Minime, quin tu loquere, quidquid eſt, quod dicis.

*Lyc.* Vide, amice, quam valde cunctator ſim.

*Herm.* Tu vero cunctari noli, apud me ſolum qui dicas.

*Lyc.* Cetera quidem, Hermotime, narrantem te proſequebar, credebamque rem ita habere, ſapienteſque fieri illos, & fortes, & iuſtos, & reliqua, mulcebarque aliquan-

καὶ τἄλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος;

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν.

ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἄτ' ἄλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὢν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν;

ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοὔνομα.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοἰμάτιον περὶ τὸν τράχη-

tum ſermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores eſſe diceres & gloriae & voluptatum, & nec iraſci illos neque dolere, hic omnino (ſoli enim duo ſumus) inſtiti, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an ſatis eſt etiam tacito nomine?

*Herm.* Nequaquam, ſed hoc etiam dic, quis fuerit.

*Lyc.* Ipſe tuus ille doctor, reverentia dignus vir cetera, & ultimae aetatis ſenex.

*Herm.* Quid is igitur faciebat?

*Lyc.* Hoſpitem noſti illum Heracleenſem, qui diu cum ipſo philoſophatus eſt, tanquam diſcipulus? rufum illum? contentioſum?

*Herm.* Novi; quem dicas. Dioni nomen eſt.

*Lyc.* Illum ipſum, cum mercedem puto in tempore non ſolveret, rapuit nuper ad magiſtratum, obtorto collo, vo-

λον, καὶ ἐβόα, καὶ ὀργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό που διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ;

ΕΡΜ. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ, πλούτου καταφρονοῦντα.

ciferans & irarum plenus, & niſi familiarium quidam, qui commodum adeſſent, eripuiſſent ipſius manibus iuvenem, crede mihi, correptum morſu naſum homini abſtuliſſet, adeo indignabatur.

*Herm.* Nam malus ille ſemper, & in reddendo, quod debet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam tale fecit: ſolvunt quippe uſuras tempori.

*Lyc.* Quid vero, & ſi non ſolvant, o beate, ipſi curae eſt, purgato iam a philoſophia, & relictis illis in Oeta monte nihil iam indigenti?

*Herm.* Putas enim, ſua ipſum cauſa laborare de talibus. Verum ſunt ipſi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant.

*Lyc.* Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipſo felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11 ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς.

ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ 'γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολ-

*Herm.* Non vacat mihi, Lycine, de his diſputare tecum: iam enim feſtino ad ipſum audiendum, ne forte imprudens plane ſero veniam.

*Lyc.* Bono es animo, bone vir: hodie enim induciae denuntiatae ſunt: itaque ego tibi, quod reliquum eſt viae, remitto.

*Herm.* Quid ais?

*Lyc.* Tibi illius iam copiam non futuram, ſi quidem fides habenda programmati. Tabella enim ſuſpenſa ſuper veſtibulum, magnis literis ſcripta ſignificabat, hodie illum non diſputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae ſuae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum diſputaſſe multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertaſſe cum illo de iis, in quibus ipſi ſolent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & ſudaſſe multum, protracta in mediam noctem,

λα ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκα- 12
λος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν,

13 Ἀγχώμαλα) Ἶσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum annumerari sibi iussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audivi eius servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

*Herm.* Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus, an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas?

*Lyc.* Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: ceterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessis-

ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ
13 χειρὶ ἔχοντα; Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

ſe aiunt, ſed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim inſolens eſſet, & convellere noſtrum ſtudioſe vellet, & perſuaderi ſibi nollet, nec facilem refutanti ſe praeberet, optimus ille tuus magiſter, quem forte habebat ſcyphum, Neſtoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, & ita ſuperavit.

*Herm.* Bonum factum! neque enim aliter oportebat adverſus eos, qui cedere melioribus recuſant.

*Lyc.* Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum ſenem incendit, irritari neſcium, & ira ſuperiorem, ſcyphum adeo gravem manu tenentem? Verum enimvero, quando otioſi ſumus, quid non narras mihi tuo ſodali, quomodo primum animum ad philoſophiam appuleris? ut ipſe quoque, ſi fieri poſſit, iter illud veſtrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει ἐν βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων· παῖδας εὖ ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας, ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γάρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω μάθῃς.

ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ

*Herm.* Modo velles, Lycine! paulo post videres, quantum ſuperes alios. Pueros, mihi crede, iudicabis, ad te *ſi comparentur*, omnes: tantum illos ſuperabis ſapientia.

*Lyc.* Satis mihi fuerit, ſi poſt viginti annos talis fiam, qualem te nunc video.

*Herm.* Noli eſſe ſollicitus: ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philoſophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu iam, puto, natus es.

*Lyc.* Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via ſuſceptum me quoque ducito; aequum enim eſt. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitiſne contradicere diſcentibus, ſi quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc iunioribus?

*Herm.* Non uſquequaque. At tu ſi quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito: ſic enim diſces facilius.

*Lyc.* Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cuius tu

14 ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα.

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

15 ΛΥΚ. Ἴθι δὴ, ὦ Φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλ-

nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe, [*qui diverſas vias ſequantur?*]

*Herm.* Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures.

*Lyc.* Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa?

*Herm.* Omnino diverſa.

*Lyc.* Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa.

*Herm.* Recte ſane.

*Lyc.* Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi ianuae paterent, ceteris relictis, Stoicorum

λας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῳ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προῄρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ

16 Τὸν Χαιρεφῶντα) Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψατο εἰπών· ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.

illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, & rectam viam ostendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora iudicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc sum, similis.

*Herm.* Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

*Lyc.* Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, & de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, & secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chae-

Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν Θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾤου αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ Θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὤμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

rephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat.

*Herm.* At nihil tale, Lycine; nec interrogavi de hisce Deum.

*Lyc.* Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

*Herm.* Nimirum sic putabam.

*Lyc.* Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci possit, quae sit optima philosophia, & verax, quam quis relictis ceteris eligat.

*Herm.* Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ 17

*Lyc.* Quanto plures *videbas* Epicureis, aut Platonicis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis.

*Herm.* Quin non numerabam equidem: ſed coniiciebam.

*Lyc.* Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re coniectura te dicas & multitudine iudicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias.

*Herm.* Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia; qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

*Lyc.* Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum?

αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.]

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθὲς, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 ΕΡΜ. Ἀλλ' οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς

10 Μαργίτῃ) Μαινομένῳ. V.

Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

*Herm.* Nequaquam, sed dicebant ceteri.

*Lyc.* Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

*Herm.* Non sane.

*Lyc.* Ergo idiotae dicebant ista.

*Herm.* Ita est.

*Lyc.* Vides, quam iterum me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

*Herm.* Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, ami-

κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀῤῥενωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ᾽ αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν.

ΛΥΚ. Ἆρ᾽ οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ Ἑρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν τοὺς ἀρίστους· ὃς δ᾽ ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς

ctos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*.

*Lyc.* Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paulo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi causa, foenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & capillus ad cutem detonsus? &, quod superest, hunc habemus canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetri-

ᾖ, καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ
19 ἀποβλητέος; Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι.

ΕΡΜ. Διατί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ 'γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῷ τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾷν δυνάμενος;

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ χρηστὲ; κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν

cus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus est ac reiiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

*Herm.* Quorsum hoc dixisti?

*Lyc.* Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narrasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configuravit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignoverit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere neque incessum queat?

*Herm.* At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

*Lyc.* Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. In-

εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κᾂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς, καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾷν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόῤῥητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα

terim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu? Quod autem dicere volo, eiusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam mentis *&* *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac* *sententiis* fieri voluisse meliorem?

*Herm.* Ita est.

*Lyc.* Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto,

ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. Φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἧκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ᾐτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ

quid Vulcanum accuſaverit: ſin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, & Neptunum, & Vulcanum de artis praeſtantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuſcuiuſque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere iam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unuſ-

μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν ἐμέ. 21

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γάρ ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ 'γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς.

quiſque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

*Herm.* Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet: ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt.

*Lyc.* Mihi tamen hoc non dixeris ſufficere; ſed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis?

*Herm.* Nihil enim tibi placet, quidquid dixero.

*Lyc.* Non ita eſt, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi poſſit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philoſophemur: ego tentabo, quantum eius facere potero, pro me invenire accuratum de his iudicium, & ſectam certiſſimam. Audi vero & tu, ſi volueris.

*Herm.* Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu aliquid dignum dixeris.

ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.
22 Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, (ὡς Φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον Θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, Φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι, τὰς στάσεις καὶ Φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς διαΦέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξ-

16 Διαφέρεσθαι) Διαμάχεσθαι. V.

*Lyc.* Confidera igitur, fed noli irridere, fi hominis omnino rudis in morem illud difquiram: neceffe enim eft ita *facere*, cum tu, qui melius fcias, dicere clarius nolis. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives, (ut dicat forte tuus magifter, inde aliqua via huc delatus) fapientes fummo gradu, fortes univerfos, tum iuftos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant homines, vim faciant, iufto plus fibi arrogent, nihil videas, aiunt, in ea urbe quemquam audere, fed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus feditiones & contentiones excitant, quorum caufa mutuas fibi infidias ftruunt homines, illa e medio fublata apud illos funt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias fpectant, de quibus certent; fed olim civitate illa exegerunt, non neceffa-

ἐληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὥστε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυ- 23
μεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων, ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ

ria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

*Herm.* Quid ergo, Lycine? nonne dignum eſt, omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut, ubi pervenerint, adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur?

*Lyc.* Per Iovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abiicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum iniiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint, vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam il-

ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οὐ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείση, καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα.
24 Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ Φυλέτην ποιήσασθαι, καὶ Φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐ πιθόμην ὑπ᾽ ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ᾽ οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως

2 Ἐσσύμενον) Ὁρμώμενον. V. σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκοι. M. Ὅμηρος (Il. Z, 518.) ἦ μάλα δή 7 Καὶ φρατρ.) Συντάγματος. V.

Iam ex omni parte civitatem; & ipso abiecto vestimento, si forte illo comprehenso impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Iam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus*, cum advenissem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae ius impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae iuvenili tum inscitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa iam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & pauperes, atque in universum ci-

τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ᾽ ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ᾽ ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ᾽ αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ᾽ ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνων, καὶ τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν ταῦτ᾽ ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθῃ, πορευόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μι- 25
κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

vem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex maioribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo iure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

*Herm.* Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόῤῥω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν;

ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοι μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδός γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν,

*Lyc.* Nam egomet eorundem, quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam, quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum?

*Herm.* Et qua alia ratione perveniat aliquis?

*Lyc.* Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septem-

ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ' 26
ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. κἂν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως

triones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum; altera vero saxosa, & aspera, solem multum ac sitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscuiusque tramitis, in ipso ingressu adstans fide dignissimus, & manum porrigit, & in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, ceteros vero errare, qui nec ipsi inde venerint, neque deducere alios sequentes possint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui iuxta hunc est, similiter, & sic deinceps omnes. Haec ipsa igitur via-

ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν.

27 ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μετεληλυθόσι.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτω;

2 Ὑπερδιατεινόμενοι.) Φιλονεικοῦντες. V.

rum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, & in consilii inopiam coniicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

*Herm.* At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

*Lyc.* Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

*Herm.* Quid ita ais?

*Lyc.* Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viæ duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἢ δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κό-

12 Οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν . .) Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς. V.

*Herm.* Et cur non?

*Lyc.* Non tu liberafti me dubitatione, fed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum fit. Video enim unumquemque illorum cum ipfum, tum ducem, unius modo viae periculum feciffe, & illam laudare, ac dicere folam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde fciam vera illum dicere. Verum veniffe illum ad finem quendam, & vidiffe civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius cives effe tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum effet, ille Babylonem delatus Corinthum fe vidiffe putarit, illud mihi quidem adhuc obfcurum eft. Neque enim quifquis urbem vidit, Corinthum vidit, fiquidem non fola urbs eft Corinthus. Quod autem maxime inopem me confilii reddit, illud eft, quod novi, unam neceffario effe veram viam, quippe cum

ρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

28 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω

& Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere.

*Herm.* Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorsum ducat?

*Lyc.* Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *Quocunque nos pedes tulerint, eo imus:* alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non pu-

μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ᾽ ἐς στενὸν κομιδῆ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ᾽ αἰτιασαίμεθ᾽ ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. ὃς δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσθαι καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ᾽ εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια

2 Ὡς ἡ παροιμία φησὶ) Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. V.

to oportere periculoſam temere aleam iacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegaeum* Ioniumve mare auſos *traiicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel iaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui, cum columba deiicienda eſſet, lineam telo rupit; Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque ſit*] feriatur, & in telum quaſi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem eſſe periculum, ſi ſpe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire iam & retro navigare ad ſalutem facile eſt, ſi quis ſemel ſpiranti ſe *aurae*,

λυσάμενος· ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι; καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

29 ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς

ſolutis retinaculis, permiſerit; ſed neceſſe eſt in pelago iactari nauſeantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuiſſet ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conſcenſa ſpecula videre, ferenſne ſit & ſecundus ventus Corinthum navigare volentibus; &, per Iovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum poſſit.

*Herm.* Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, ſi circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & ſi quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos ſequere, per Chryſippi Zenoniſque veſtigia progreſſus: aliter vero fieri non poteſt.

*Lyc.* Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum ſequatur, & reliqui, non perventurum me Co-

τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον. Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐ-

rinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris; & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum iniuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cuius auctoritate, Chrysippum & Zenonem nobis praetulisti, homines heri & nudius tertius natos, nobis multum natu maioribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis re-

τοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστίς ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντες τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἤν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα
31 εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδών, οἷοι ἡμεῖς ἐσμεν, διὰ

ſpondeam? Satiſne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices iubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *iudices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo

τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ, νὴ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι.

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; 32

ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε,

quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum aſſeveraret atque diceret, nuſquam terrarum homines eſſe albos, vel flavos, neque aliud uſquam niſi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut ſi quis ei de maioribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audaciſſime, noſti, qui neque uſquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum, quales ſint, noveris? dicamne ego merito ſic interrogaſſe ſeniorem? aut quid conſulis, Hermotime?

*Herm.* Sic eſt: iuſtiſſime enim illum mihi videtur increpuiſſe.

*Lyc.* Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod ſequitur, non iam novi, an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

*Herm.* Quale id eſt?

*Lyc.* Subiiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget: Hac igitur ratione ac proportione ſervata ponatur nobis

τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μὴ δὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς αὐτός.

33 ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον,

aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita ſola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo ſi dicat, nihil ita pulchrum eſſe neque verum apud alios, quam ſint ea, quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam?

*Herm.* Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, ediſcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

*Lyc.* An putas hic tacituros Platonem, & Pythagoram,

καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι Φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; οὐκοῦν ἥν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ πὺξ κενὴν πληγήν τινα καταΦέροντα, ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι, καὶ ἀσΦαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀΦ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων οἰκοδομήμα-

& Epicurum, & reliquos, ac non potius cum risu ad me dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illum praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes iuvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Ne igitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur:

σιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέπουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες, οὐ πόῤῥω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἤν τύχωσί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοίνην προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι

cum ea ratio ſimilis ſit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum ſtruant, celeriter evertunt; aut his, qui ſagittandi artem meditantur, qui ſtipulas quaſdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & ſi quando feriant, traiiciantque ſtipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, ſi ſarmenta telum tranſierit. Verum ita Perſae certe non faciunt, neque Scytharum qui ſunt ſagittarii. Sed primo ipſi dum moventur in equis, ut plurimum ſagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non ſtare & exſpectare ſagittam, dum incidat; ſed fugere quantum licet maxime. Beſtias enim ut plurimum deiiciunt ſagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad ſcopum tentanda ſit vis & contentio plagae, lignum, quod ictum repellat, aut ſcutum e crudo boum tergore propoſitum traiiciunt, & ita ſperant per arma quoque ſagittas ſuas

χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ Φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἶτα Φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκὸς, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ Φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ Φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι μέτωπον.

ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά- 34
των δ' ἄν μοι δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, Φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ,

transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transiicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

*Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.*

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque eius novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os aiunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad coniugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam

παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, Φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ᾽ ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν Φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν Φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον.

35 ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀ-

1 Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς) Τοῦτο καὶ περὶ Δίωνας ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσαέως· ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ᾽ εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν. V.

13 Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας) Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖ· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιᾶται, καθ᾽ ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτὴ συνάγει διὰ τῆς κατ᾽ οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμηθουμένη. V.

vero ignoſci ſibi petiiſſe, ſe enim, quod virum alium experta non eſſet, neque ex proximo ſermones cum quoquam miſcuiſſet, putaſſe, viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui ſolis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum ſint ora. Similia vero etiam Chryſippus dicat, aut plura hiſce, ſi quidem relinquens ipſum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui ſolo cum Platone verſati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia aio, donec obſcurum ſit, quae vera ſit in philoſophia ſecta, nullam earum eſſe ſectandam. Iſta enim contumelia fuerit in reliquas.

*Herm.* Per Veſtam, Lycine, Platonem, & Ariſtotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quieſcere: neque enim

τρεμεῖν ἐάσωμεν· οὐ γὰρ κατ᾿ ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ᾿ ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἀλλ᾿ ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὑτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

6 Ἀπίτωσαν ἐκποδὼν) Procul faceſſant. *G.*

cum illis contendere meum eſt. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipſos quaeramus, ſitne tale quid philoſophia, quale ego aio eſſe. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracuſis evocare ad hunc ſermonem quid attinebat?

*Lyc.* At illi quidem e veſtigio abeant, ſi ſuperflui tibi videntur ad noſtram diſputationem: tu vero iam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

*Herm.* Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri poſſe, ut aliquis, qui ſola Stoicorum *placita* didicerit, ſciat ex his verum, etiamſi aliorum *ſententias* non perſequatur, atque ediſcat ſingulas. Ita vero conſidera. Si quis hoc tibi ſolum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus eſt, te in circuitu interrogare reliquos, quotquot ſunt numerorum periti, num quis forte ſit, qui quinque aut ſeptem dicat eas eſſe; an vero ſtatim noris vera illum dicere?

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν.

36 ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧ τινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαὶ, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς Χαρίτων πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

*Lyc.* Statim, Hermotime.

*Herm.* Quid tandem igitur fieri tibi non poſſe videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & perſuaderi ſibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum ſciat, nunquam, quae quatuor ſint, quinque poſſe fieri, neque ſi ſexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

*Lyc.* Nihil hoc ad diſputationem noſtram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus diſceptatur, confers, quae tamen longe inter ſe diſtant: aut quid dixeris? Eſtne, quem videris, qui dicat, binarios duos compoſitos ſeptem aut undecim numerum efficere?

*Herm.* Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

*Lyc.* Quid vero? incidiſtine unquam (&, per ego te Gratiarum numen obteſtor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diffiderent de initiis rerum aut de finibus?

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γεννάιε, καὶ ταῦτα, Φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν Φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας Φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλι-

*Herm.* Nequaquam.

*Lyc.* Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philoſophia ſequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detuliſti, cum diceres, hos eſſe, qui bis duo ponant eſſe quatuor; quod obſcurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, ſe quidem ita componere, vos autem quinque aut ſeptem ea eſſe dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem ſolum, quod honeſtum, idem bonum putatis eſſe; Epicurei autem id, quod ſuave ſit? & cum vos dicitis, corpora eſſe, quaecunque ſint; Plato autem ſtatuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura eſſe? Tu vero, quod modo dicebam, iniuſte ſane id ipſum, de quo diſceptatur, comprehendens, tanquam extra controverſiam Stoicorum eſſet, ipſis habendum adiudicas, licet vindicantibus idem ſibi reliquis, & ſuum eſſe dicentibus,

στα, οἶμαι, δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾷν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

37 ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις.

ΕΡΜ. Εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ubi ſane iudicio vel maxime, opinor, opus eſt. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum ſolorum eſſe, bis duo putare eſſe quatuor; tum ſane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipſo certaverint, omnes aeque audiendi ſunt, aut ſciendum, nos in opinionem venturos condonati gratiae iudicii.

*Herm.* Non videris mihi, Lycine, intelligere, quid mihi voluerim.

*Lyc.* Igitur dilucidius dicendum erit, ſi quid diverſum, non autem tale [*quale ante intelligebam*] dices.

*Herm.* Statim ſcies, quid dicam. Ponamus enim, duos quoſdam in Aeſculapii aut in Bacchi templum ingreſſos. Deinde vero phialam de ſacris perditam. Oportebit ſcilicet ambos excutere, uter in ſinu habeat phialam.

*Lyc.* Sane.

*Herm.* Habet autem omnino alteruter.

ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν;

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΥΚ. Πρόδηλον.

ΕΡΜ. Καὶ εἴ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ.

ΛΥΚ. Ἔχει γάρ.

ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾷν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

ΛΥΚ. Οὐδενός, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοιτε εἰ- 38
δέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός, ἢ εἰ ὅλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δέ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεών, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολ-

*Lyc.* Quî non, ſiquidem perdita ſit?

*Herm.* Igitur ſi apud priorem illam inveneris, non iam alterum exues: planum enim, illum non habere.

*Lyc.* Planum.

*Herm.* Et ſi non inveniamus in ſinu prioris, alter omnino habet, & nihil perſcrutatione neque ſic opus eſt.

*Lyc.* Habet enim *alter.*

*Herm.* Et nos igitur ſi inveniamus mox apud Stoicos phialam, non iam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaeſivimus: aut cuius rei gratia plus laboris ſumamus?

*Lyc.* Nullius, ſi quidem inveneritis, & inventum ſcire poſſitis id ipſum eſſe, quod fuerat perditum; aut modò omnino notum vobis ſit donarium. Iam vero, amice, primum quidem non duo ſunt ingreſſi in templum, ut neceſſe ſit alterutrum habere rem furtivam, ſed valde multi.

λοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ

Deïnde ipſum, quod deſideratur, quid ſit obſcurum eſt, phialane, an ſcyphus, an corona. Quot enim ſunt ſacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipſa inter illos convenit; ſed alii ex aere, alii argenteum eſſe, aureum alii, alii e ſtanno eſſe, dicunt. Neceſſe igitur eſt, quicunque ingreſſi ſunt, omnes exuere, ſi invenire velis, quod deſideratur: etiam enim ſi apud primum ſtatim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

*Herm.* Cur, Lycine?

*Lyc.* Quoniam obſcurum eſt, ſitne phiala illud, quod periit: ſi vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes aiunt eſſe phialam. Si vero maxime illud etiam conſtet, auream periiſſe phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne ſic quidem excutere alios deſi-

ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ΕΡΜ. Ἔγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ
παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα,
εἰκάζειν, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴε-
σθαι. Καὶ γὰρ αὖ τὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, 39
τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὶ
πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον·
καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου·
εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοί-
νυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε,
καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις
ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφῃρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν.
τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἕν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον
εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπο-

nes. Neque enim planum eſt, ſitne haec ipſa, quae fuit Dei: aut non putas, plures eſſe phialas aureas?

*Herm.* Ego vero.

*Lyc.* Opus igitur erit per omnes ire ſcrutando, quaeque apud ſingulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & ſic facere coniecturam, quid tandem illorum divinam poſſeſſionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem affert, illud eſt, quod eorum, qui exuentur, unuſquiſque habet aliquid; ſcyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quiſque, id ipſum ſacrum ſit, nondum patet. Neceſſe igitur omnino eſt dubitare, quem dicas ſacrilegum: ubi etiam, ſi ſimilia haberent omnes, ſic quoque obſcurum eſſet, quis ſit, qui Dei *cimelia* ſurripuiſſet: licet enim privata quoque habere. Cauſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſide-

λωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις.

ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

ΛΥΚ. Ἦ οὖν ποτε καὶ παρὰ τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου;

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾷν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧτινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών.

rari phialam. Quod si inscriptum esset Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inscripta est, desineremus exuere alios, & molestiam illis facessere. Puto autem, te, Hermotime, gymnicos etiam saepe vidisse ludos.

*Herm.* Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis.

*Lyc.* Numquid igitur unquam prope ipsos sedisti certaminum praesides?

*Herm.* Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

*Lyc.* Itaque nosti hoc quoque, ut sortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

*Herm.* Novi enim.

*Lyc.* Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν, παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης.

ΛΥΚ. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διῒ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι)

*Herm.* Olim quidem, praeſide certaminis Hercule, laurî folia.

*Lyc.* Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra.

*Herm.* Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra: in hanc parvae fabarum inſtar ſortes iniiciuntur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unuſquiſque, & Iovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtanſque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam iam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non iam recordor, circumiens inſpicit

περιϊὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

41 ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκοῦν ἐννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους, περιϊὼν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπησον τὰ γράμμα-

ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum, cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos eiuſdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem, litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis iniicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, exſpectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem literam. Et eſt illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus ſit fatigatis.

*Lyc.* Inſiſte. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum ſint, extraxerunt omnes & habent ſortes. Circumiens itaque (volo enim te iam pro ſpectatore Hellanodicam facere) inſpice literas, nec prius puto didiceris,

τα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φής;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν· οὐ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ᾽ ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

ΕΡΜ. Τί δ᾽ εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχῃς, τί 42
ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὔμενουν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰ-

quis ſubſeſſor ille ſit, quam veneris ad omnes, eoſque comparaveris.

*Herm.* Quid ita, Lycine?

*Lyc.* Fieri non poteſt, ut ſtatim invenias literam illam ſubſeſſoris indicem; aut literam forte invenias, ſed utrum illa ſit, neſcies. neque enim praedictum eſt, aut K aut M aut I eſſe, quae ſubſeſſorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum, qui alteram A habet, eoque invento, illos iam comparaſti: & cum in B incidis, altera B ubi ſit quaeris, inventae reſpondens, ac de omnibus ſimiliter, donec ille tibi relinquatur, ſolitariam literam habens, cui nulla ex adverſo reſpondet.

*Herm.* Quid ſi vero in illam primo aut ſecundo incidas, quid facies?

*Lyc.* Minime, *quid ego facturus ſim, quaeritur.* Sed tu Hel-

δέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἢν τὸ (ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ (Α) δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τάγε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ;

lanodica, ſcire volo, quid facturus ſis? utrum ſtatim dicturus ſis, hic eſt ſubſeſſor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, ſi qua ipſi litera ſimilis ſit? atque adeo, niſi omnium ſortes videris, non diſcas ſubſeſſorem.

*Herm.* Quin, Lycine, facile diſcam. Inter novem enimſi E primo invenero, aut ſecundo loco, novi, hanc qui habeat, eſſe ſubſeſſorem.

*Lyc.* Quid ita, Hermotime?

*Herm.* Hoc modo: A duo illorum habent, B itidem duo; reliqui cum ſint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, conſumtaeque ſunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, ſolam ita imparem futuram proximam literam E, eumque, qui illam extraxerit, eſſe ſubſeſſorem.

*Lyc.* Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαπορῶ μέν τοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων 43
γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαὶ, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ); τῷ διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφονοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί 44

*Herm.* Quin dic. Non comminiſcor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra poſſis.

*Lyc.* Tu quidem ita dixiſti, tanquam ordine deinceps ſuo omnino ſcribantur literae, v. g. prima A, altera B, & ſic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, ſi ſumtis ſine ordine quinque literis X, Σ, Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo ſortibus ſcribamus, Z autem ſolum in nona, quod ſcilicet deſignet nobis ſubſeſſorem: quid facies, ſi primum Z invenias? quanam re intelliges ſubſeſſorem eſſe, qui illam habeat, niſi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim poſſis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

*Herm.* Difficile eſt ad reſpondendum, quod rogas.

*Lyc.* Ecce alio etiam modo idem illud conſidera. Quid

γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπείπερ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἐννάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

45 ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην

enim, ſi neque literas ſcribamus in ſortibus, ſed ſigna quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa ſcribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum abſurda ſint: ſed age uniformia illa & ſimplicia in iis pingamus, obſervata quantum poteſt ſimilitudine, homines in duabus ſortibus, duos in duabus equos, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota eſto leo. In hanc igitur ſignatam leone ſortem ſi primum incidas, unde habebis dicere, hanc eſſe, quae ſubſeſſorem faciat, niſi ante obeundo omnes inſpexeris, ſi qua etiam alia leonem habeat.

*Herm.* Non habeo, quod tibi, Lycine, reſpondeam.

*Lyc.* Nihil mirum. Neque enim ſpecioſum quidquam *eſt, quod reſponderi poſſit.* Itaque ſi voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel ſubſeſſorem, vel opti-

τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἥν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πασῶν αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρᾶχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε

mum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes neceſſario deveniemus, & inquiremus ſummo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inſpicientes. Vix enim vel ſic verum diſcamus. Et ſi quis velit conſiliarius mihi fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcunque in-

καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἓν εἶναι.

46 ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

47 ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης

cidisse, sed summam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam esse necesse est.

*Herm.* Vera *sunt ista.*

*Lyc.* Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, & Platone, & Aristotele, & Chrysippo, & Epicuro, & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

*Herm.* Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

*Lyc.* Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis eiusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quem-

προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς κατασχεθησομένῳ;

ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι.

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ᾽ ἂν, ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

que incipere, & per ſectas ire omnes, & conſiderare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

*Herm.* Sic videtur ex his quidem, *quae diſputata ſunt:* modo illud paulo ante a te dictum non adverſetur, quod non facile eſt, qui ſemel ſe *vento* paſſis velis permiſerit, retro curſum agere. Quomodo enim fieri poteſt, ut vias aliquis omnes obeat, ſi in prima, quod dicis, futurum ſit ut retineatur?

*Lyc.* Dicam tibi. Theſei illud *conſilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo ſine moleſtia exeamus.

*Herm.* Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

*Lyc.* Bono animo, ſodalis, eſto. Videor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur.

*Herm.* Quod igitur illud eſt?

ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, νῆφε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

48 ΛΥΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

1 Τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν) Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

*Lyc.* Non meum dicam, ſed cuiuſdam ſapientium, *Sobrius fidem negato.* Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam iudices illud faciamus, relinquentes etiam his, qui ſequuntur, dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus.

*Herm.* Bene mones, hoc igitur faciemus.

*Lyc.* Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

*Herm.* Sic ponamus.

*Lyc.* Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii: verum etiam Ariſtoteli non pauciores.

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων. φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τὶ, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦ-

*Herm.* Non ſane.

*Lyc.* Chryſippo autem non iam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere.

*Herm.* Ita eſt.

*Lyc.* Tum deinceps Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, ſi cogites, quot octogenarii ſint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum ſe ſcire ſuae quiſque ſectae omnia, ut nihil ſibi ad diſciplinam deſit. Si hoc non placeat, at Chryſippus, & Ariſtoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino ſe ſcire, niſi hoc ſolum, nihil ſe ſcire. Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae poſuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi con-

τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφαιροῦμεν τὸ τέταρτον, ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν [ἔτη] ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον;

49 ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡ-

ſummaverint forte, ſi decem ſolas ponamus philoſophorum ſectas?

*Herm.* Supra ducentos, Lycine.

*Lyc.* Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni ſufficiant, aut ipſum dimidium adeo?

*Herm.* Ipſe noris melius: ego vero hoc video, paucos vel ſic per ſectas omnes ituros, ſi etiam a nativitate inde ſtatim incipiant.

*Lyc.* Quid igitur agat aliquis, Hermotime, ſi ita ſe res habet? Evertendane, de quibus iam inter nos convenit, *nempe* eligere non poſſe quemquam ex pluribus, quod ſit optimum, niſi exploratis omnibus, tanquam is, qui citra experimentum eligat, divinatione magis, quam iudicio, verum requirat? Nonne ita diximus?

*Herm.* Ita.

*Lyc.* Omni igitur ratione neceſſarium, eo uſque nos vi-

μᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἁπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχοίμεθ᾽ ἂν, οἷς ἂν τύχωμεν, προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ᾽ εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γάρ ἐστιν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς 50
μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) οὐ μετρίως ἀνιᾷς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέ-

vere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod aiunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum, quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

*Herm.* Neſcio, quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias uſque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me, cum prope ſpem iam eſſem, in conſilii ino-

βληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τίς ποτ᾽ ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

51 ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ᾽ ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀποσκώπτεις.

ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύ-

16 Παρευδοκιμεῖται) Νικᾶται, ἤτοι εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται. V.

piam conieceris, oftendendo, quam fupra vires noftras veritatis fit inventio, quae tot annis indigeat.

*Lyc.* Igitur, amice, multo iuftius irafcaris patri tuo Menecrati & matri, quocunque illa nomine vocata eft, non enim novi; vel etiam multo potius naturae noftrae, quod te non, Tithoni inftar, annofum & longaevum fecerunt, fed circumfcripferunt, ne plus quam centum fummum annis vivat unufquifque, homo qui fit. At ego tecum confiderans, illud, quod ex rationibus confequeretur, inveni.

*Herm.* Non. Sed contumeliofus femper homo es, &, nefcio qua animi affectione, odifti philofophiam & vides philofophos.

*Lyc.* Mi Hermotime, quae fit veritas, vos forte melius, qui fapientes eftis, dixeritis, tu & tuus ille magifter. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer fuavem effe, fed multum gratia a mendacio fuperari. Spe-

θους παραπολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ᾤου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ᾽ εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι; 52

ΛΥΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ

ciofius enim hoc, eaque caufa iucundius. At illa, quae fcilicet nihil fibi fraudulenti confcia fit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipfum eam gravantur. Itaque & iam tu nunc offenfus mihi es, qui verum hifce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut fi ftatuam tu forte adamaffes, eiufque te futurum compotem fperaffes, quod hominem putares; ego autem, cognito, lapidem effe aut aes, indicaffem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non poffet copia, & tum malevolum me effe tibi putares, qui decipi te non paffus fim, & abfurda atque fupra omnem fpem pofita fperare.

*Herm.* Ergo illud, Lycine, dicis, non philofophandum nobis effe, fed *confultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus.

*Lyc.* Et ubi hoc dicere me audifti? Neque enim ego phi-

γὰρ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡδ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσεταί σε;

53 ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιϊὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπει-

9 Ἕρμαιον) Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

11 Ἢν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ) Φοίνικα, τὸ Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

losophari nos veto, sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere obiectum?

*Herm.* Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se iudicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini?

*Lyc.* Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui

ῥαμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσῃ. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταί με πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ σὺ τἀληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

ΕΡΜ. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν 54
χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως

7 Ὅσοι φιλοσ.) Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἔοικας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν. ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὰ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα λήρων ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης παρά γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείαις ἁλώσῃ πτεροῖς. M.

ſciunt, & experti ſunt omnia? Si quis enim talis eſt, ſufficit mihi unus etiam, nec iam multis opus fuerit. Si vero neſcientes dicas, nihil me ipſorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum ſciant, pronuntiabunt de omnibus.

*Herm.* Solus autem tu verum vidiſti, reliqui amentes omnes, quotquot philoſophantur.

*Lyc.* Calumniaris me, Hermotime, quaſi ego uſquam me praeponam reliquis, aut omnino in ſcientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipſe ſcire verum praeter reliquos, ſed cum omnibus ignorare illud confeſſus.

*Herm.* Sed, Lycine, illud forte conſentaneum rationi,

ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. Φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· καὶ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύψας, εἴσῃ, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμμένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, τὸ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

6 Ὄνυχα μόνον λέοντος) Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.

eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Iam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest diiudicari.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ᾽ εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἄν ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔσχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ᾽ ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν 55

6 Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν) Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ᾽ οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πάνυ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθόλου τις εἴδῃ οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τοὐναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθόλου λεγομένου καθ᾽ ἑαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστοτέλης τερετίσματά που τῶν ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ φιδίᾳ, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδῃς, τὸ γοῦν μέγεθος παραστῆσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδὸν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωήν; καὶ φθόνος οὐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας· δι᾽ ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκῖνος τῷ ὄντι καὶ ὢν καὶ καλούμενος. V.

*Lyc.* Vah, Hermotime, quam firma ſunt, quae dixiſti, dum poſtulas, ex partibus nos cognoſcere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum noſſe etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo ſcire totum. Sic illud etiam mihi reſponde: Phidias, unguem leonis videns, num leonis eum eſſe cognoviſſet, ſi totum nunquam leonem vidiſſet; aut hominis tu manum videns an poſſes nobis dicere, eam eſſe hominis, ſi prius neque noviſſes, neque vidiſſes hominem? quid taces? aut vis, ego pro te neceſſaria reſpondeam, te non poſſe, *videlicet.* Igi-

εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ, λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς
56 καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὃ δὲ φῂς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ ἔργον οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί

tur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nosſetis, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cuius illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cuiusque, & fines, & quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non

γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας
καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς
πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ
σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι,
δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ
μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς
ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας· ἐπίτομος γὰρ
αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ' ἀναβο-
λὰς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις· ἀπαλ-
λάξει γάρ σε ὁ Θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ
τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅ τινά σοι αἱρετέαν. Εἰ δὲ βούλει, καὶ 57
ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα
καταθύῃς ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν
μεγαλομίσθων παρακαλῇς, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβα-
λὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔ-

tam pars ſit diei, quam dies multos poſtulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipſis rebus centenos millenoſque libros ſinguli conſcriberent? ut perſuadeant nempe, vera eſſe paucula illa, quae facilia tibi videbantur & diſcentibus obvia. Iam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, ſi morae impatiens ſis, qua curioſe conſiderata unaquaque re integra, eligas ipſe omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, ſi haruſpice advocato, dum audis capita ſingula, exta de unoquoque conſulas. Infinitis enim te moleſtiis Deus liberabit, oſtendens in hepate victimae, quae tibi eligenda ſint. Si vero vis, etiam aliud quiddam tibi minus etiam moleſtum ſubiiciam, ut non mactes iſta *ſacrificia*, & hoſtias conſulas, *ſed* neque advoces ſacerdotem aliquem magna mercede conducendum: ſed coniectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum

νομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

58 ΕΡΜ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νὴ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

inſcripta habentibus, iube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere, quaecunque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum, cuius ſors exierit, qui demum cunque fuerit, philoſophare.

*Herm.* Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſene unquam vinum emiſti?

*Lyc.* Et ſaepe quidem.

*Herm.* Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, deguſtans & comparans, & inter ſe conferens vina.

*Lyc.* Minime vero.

*Herm.* Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

*Lyc.* Per Iovem.

*Herm.* Et de parvo illo guſtu dicere poteras, univerſum vinum quale ſit.

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ᾽ ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ᾽ ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ᾽ ἂν πάθοιμι.

ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ᾽ ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν;

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ᾽ ὤνησάς γε· οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. 59

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ᾽ ἔφης;

*Lyc.* Poteram enim.

*Herm.* Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebibere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

*Lyc.* Equidem arbitror: nec fiat mihi iniuria.

*Herm.* Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

*Lyc.* Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adiuvisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti.

*Herm.* Quid ita?

ΛΥΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη, ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὑτωσὶ δ' ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῄς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ

*Lyc.* Quod rem, quae ipſa ſe ſatis prodit, & notam omnibus, vinum, ſumis, eique aſſimilas diſſimillima, de quibus nempe diſputent omnes, cum ſint obſcura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi ſimilis philoſophia & vinum ſit. Numquid in hoc ſolo, quod etiam philoſophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inſpiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio univerſum ſimile ſibi eſſe, nec profecto id abſurdum; ſed etiam ſi quis hauſtum vel tantillum illius guſtet, illum ſtatim ſciturum, quale totum ſit dolium: conſequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed iam vide etiam, quod ſequitur. Philoſophia & philoſophi, v. g. magiſter tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, & de iiſdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit,

τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; 60

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ Θεὸς κατακρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ Φασὶν ἐν ΔελΦοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾷν τοῖς προσιοῦσιν·

2 Ἀπέχρη) Ἤρκει. V.

te apud illum mansisse, Ulyssis illius instar circumeuntem & oberrantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

*Herm.* Quî enim possit res habere aliter?

*Lyc.* Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, & paulum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis aiunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, & respondere accedentibus. Sed non ita se res habere vi-

ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ᾽ οὖν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ
61 πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω σε μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπεράνω, καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα κριθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ᾽ ἑνὸς, ὧν φήσει τις τοῦ πρώτου, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποῖά ἐστιν· οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις,

detur. Itaque ipse tu, epoto iam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc esse dicebas. Vide igitur, ne huic potius similis videatur philosophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Inesto autem non iam vinum, sed seminum quaedam omnigena congeries, triticum supra, deinde faba, tum hordeum, sub his lentes, deinde cicer, & alia insuper varia. Si igitur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid, ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae?

*Herm.* Nequaquam.

*Lyc.* Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid

ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γευόμενος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν 62
φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἐοι-

10 Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν) Ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπιῤῥέει, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

16 Ὅτι φαρμάκῳ) Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. V.

esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Ceterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim difflueret; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod superest. Volo autem aliud quoque de gustu philosophiae simile dicere: neque maledicere me putaveris, si veneno illam pernicioso similem di-

κεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τοὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

63 ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο.

ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς

xero, ut cicutae, vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis, interficiant, si quis minutissimum quiddam & individuum, summo inde ungue abrasum degustet: sed nisi tantum, quantum opus est, & quomodo, & cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

*Herm.* Sint ista, uti vis, Lycine. Quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet?

*Lyc.* Non, Hermotime: neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua causa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

*Herm.* Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a

στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν.

ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

me affectus iniuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

*Lyc.* Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me finito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

*Herm:* Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

*Lyc.* Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, iam auferatur. Ecce enim ista multo iam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴτι ἄῤῥητον καταλέλειπται αὐτῷ.

64 ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ πάντα ἰδεῖν καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα, οἳ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέ-

*Herm.* Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

*Lyc.* Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut iam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

*Herm.* Quonam illo?

*Lyc.* Iudicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscuiusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae verearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris iudicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad

γοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν, καὶ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φής. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φὴς τἀληθές, ἄλλως δὲ οὔ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐδὲ 65
τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδὲν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνασπῶντες, ἢ λίθος τις ἀποφαίνεται αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

ea, quae dicuntur, reſpiciant: tum demum licere, poſt firmam electionem, philoſophari.

*Herm.* Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum iudicemus, eligamuſque iudicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

*Lyc.* Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem iam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ᾽ ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ᾽ ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑρημένον.

66 ΕΡΜ. Πῶς οἷόντε;

ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ᾽ εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ,

*Herm.* Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

*Lyc.* Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id, quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent.

*Herm.* Quid ais? neque horum quiſquam omnino illud habet?

*Lyc.* Obſcurum: niſi forte fieri non poſſe putas, ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

*Herm.* Quî fieri illud poſſit?

*Lyc.* Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi

ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῄς;

ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τὶ παρ᾽ αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς

divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

*Herm.* Est sane.

*Lyc.* Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?



*Herm.* Fieri sic posse.



*Lyc.* Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, & eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oporte-

τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς, ὅτι οὐδ' ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ 'γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ' ἂν ἄδηλον ᾖ, εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

67 ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῂς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀν-

7 Τἀληθὲς εὑρεῖν) Ἵνα καὶ εὕρῃ. τίς ὢν εὑρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπταιστον. M.

bat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, & omnino haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

*Herm.* Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

*Lyc.* Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

*Herm.* Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quaē dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam

θρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἑλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἑλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς ὑπερήμερον γίγνεσθαι τἀληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι τἀληθὲς, εἴτε καὶ μή.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν ὅ, τι εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι.

ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκὼν σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; 68

hominì nato non licere. Poſtulas enim, eum, qui philoſophaturus ſit, eligere primum philoſophiam optimam. Electio porro iſta ita demum accurata tibi videtur eſſe, ſi per omnem philoſophiam euntes, eam, quae veriſſima eſt, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *ſectae* ſufficiat, modum omnem exceſſiſti, producto in alias generationes negotio, ut adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non uſquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, necne.

*Lyc.* At tu, Hermotime, num poſſis iuratus dicere, eam inventam ab illis eſſe?

*Herm.* Equidem non iuraverim.

*Lyc.* Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

*Herm.* Quae?

ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὔ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ᾽ οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ

*Lyc.* Nonne audis, qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide ceteroquin homines?

*Herm.* Vera iſta.

*Lyc.* Diſcernere igitur eos, qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui, cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur?

*Herm.* Valde id quidem.

*Lyc.* Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad pleroſque certe illorum accedere, & tentare, & meliorem tibi magiſtrum eligere, inſtituta prius exercitatione, & iudicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus ſit tempore, quod praetermiſi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum

ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι. καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ᾽ ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἤεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ᾽ ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ᾽ ὅ, τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ᾽ ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτόν.

12 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. V.

& maxime neceſſarium in talibus, obſcuris inquam & ambiguis, unum hoc eſſe arbitrer. Ac ſola tibi haec fidelis & firma ſpes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam ſi iudicare poſſis & ſeparare a veris falſa, ſi facultas tibi ſit, qualis agentariorum, dignoſcendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata ſunt. Et, ſi quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, *bene habet:* ſin vero minus, nihil, mihi crede, obſtabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonſtratum ſequaris uti pecora. Potius vero fuſae per menſam aquae ſimilis eris, qui, quamcunque te in partem ſummo quis digito trahat, ſequare; aut, per Iovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis ſpiritum flexae, quam & minuta quaevis aura fla-

69 Ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικοὺς, ὡς τά γε μετὰ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν οἶδά σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

tu ſuo commoveat. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum diiudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubiectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & iudicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens coniunctim omnia.

*Herm.* Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri coniuncta, quaerendúſque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi diiudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia iam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque iam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ, πολὺ πόῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φής; πάνυ γὰρ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενόν 70
τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τούτου εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραν-

12 Εἰ ὁ ἐπιγνώμων) Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

*Lyc.* Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius eramus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, poſt multum laborem, ut ante habemus.

*Herm.* Quid ita? videris enim triſte quiddam & deſperationis plenum dicturus.

*Lyc.* Quoniam, amice, etiamſi inveniamus aliquem, profeſſum ſcire ſe demonſtrationem, ac docere velle alios, non ſtatim, puto, illi credemus, ſed quaeremus, qui iudicare poſſit, an vera ille dicat? Et huius ſi oblata copia ſit, obſcurum adhuc nobis, utrum ille index dignoſcere poſſit recte iudicaturum, necne? & ad hunc ipſum alio, arbitror, indice opus eſt. Nos enim unde ſciamus diiudicare eum, qui iudicare poſſit optime? Vides, quorſum hoc pertineat,

τον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν.

71 ΕΡΜ. Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς.

ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγα-

& ut ſit infinitum, cum ſtare nuſquam, & comprehendi poſſit? quandoquidem ipſas quoque demonſtrationes, quotquot inveniri poſſunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipſis adhuc lis eſt, perſuadere nobis nituntur ſe ſcire: aliae vero, quae obſcuriſſima manifeſtis copulant, & commune nihil habentibus, demonſtrationes tamen illorum eſſe dicunt. Verbi cauſa, ſi quis putet inde ſe demonſtraturum Deos eſſe, quod altaria illorum eſſe apparet. Itaque neſcio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo ad idem initium & dubitationem rediimus.

*Herm.* Ut me tractaſti, Lycine, qui theſaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus.

*Lyc.* Sed multo minus, Hermotime, moleſte feres, ſi cogitaveris, non ſolum te ſperatis bonis carere, ſed omnes,

θῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας. πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μα-

16 Τὴν κενὴν μακαρίαν) Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυ-

ut ita dicam, de aſini umbra pugnare philoſophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri poſſe & ipſe negas. Iam vero idem mihi videris facere, ac ſi quis ploret & cum fortuna queratur, quod aſcendere in coelum nequeat, aut quod non profundo mari merſus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis ſublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: cauſam vero eius doloris *hanc habeat*, quod ſperaverit, puto, aut viſo forte tali ſomnio, aut quod ipſe ſibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire poſſit, quaeque humanae naturae conveniant. Et ſane tibi quoque, ſodalis, multa & admirabilia ſomnianti latus fodiens ratio, ex ſomno ut exſilires effecit. Deinde illi iraſceris vix aperiens oculos, & non ſine difficultate ſomnum prae voluptate viſorum excutiens. Uſu illud venit etiam iis, qui va-

καρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μεταξὺ πλουτοῦσιν
αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι,
καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥα-
διουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀν-
τιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσ-
σιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοί-
νυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι
τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ
φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περι-
μένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου καὶ
παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ,
72 καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλ-
λὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θη-
σαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας

φὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὠνόμαζε, ὡς κατ᾽ οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

nam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant, & ceteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu iam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam maio-

ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλ-
πίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου,
ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· διαναστάν-
τα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τὶ τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε πα-
ραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρο-
νοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν
ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων διαφέρει,
καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι
ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γε-
νέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν
αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα,
διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ 73
τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος,
ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ
πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς

res, quam natura patitur, agitantem, & ſpes habentem, ad quas perveniri non poteſt, pro amicitia noſtra non paſſus ſum per omnem vitam in ſomnio ſuavi illo quidem, ſed ſomnio tamen, verſari; ſed ſurgere iubeo, & facere quidquam eorum, quae opus ſunt, quodque te ad id, quod ſupereſt, vitae dimittere poſſit communi illo ſenſu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecunque alia ſomnia & poëtae & pictores pro ſua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen maior pars populi credunt illis, & videndis audiendiſve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe, quod peregrina ſunt & abſurda. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe, quae puchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut coeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, &

γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γε μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν εἰ ἀληθής ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει τοῖς τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς
74 σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. Ὃ δέ φημι, σαφέστερον

9 Λαβὴν) Ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφήν. V.

sitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coepisti, ut Medeam aiunt ex insomnio amore Iasonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum coniectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, *ea* subiunxit, *quae* consequentia & *cohaerentia essent superioribus*. Ad hoc enim spectabatis solum, & propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansam ei dedisseris, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, cetera, neque quisquam vestrûm ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset *via*, exploravit, & num forte imprudens, quam non oportebat, institisset? sed praeeuntium sequebatur vestigia, uti oves suum solent ducem, cum deceret ad introitum & principio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, aper-

ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἕξ, καὶ ὦτα ἕξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέῤῥον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ᾽ ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ἐπιῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται, καὶ

tius intelligas, ſi conſideres & conferas eiuſmodi quiddam ſimile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuiſſe quondam tricipitem & ſex manibus hominem, ſi primum iſta facile recipias, non explorato, fierine poſſit, ſed fide illi habita; ille ſtatim conſequenter ſubiungat cetera: eundem hominem ſex habuiſſe oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emiſiſſe, & oribus tribus ſumſiſſe cibum, & triginta habuiſſe digitos, non decem, ut quiſque noſtrûm, in ambabus manibus: ac ſi bellica opera opus eſſet, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut ſcutum habuiſſe; trium vero reliquarum unam deieciſſe ſecurim, alteram emiſiſſe lanceam, tertiam uſam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo ſtatim videndum erat, poſſetne recipi, & an concedendum ſit, rem ita habere. Ubi vero ſemel illa dederis, adfluunt quaſi reliqua, nec uſquam ſubſiſtent,

τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα· καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ᾽ ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρ-

ipſumque illud negare fidem non iam facile, cum conſequentia ſint & conceſſis principiis ſimilia: quod quidem vobis accidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat, bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quouſque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem di-

χῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς,
καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡ-
γεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνή-
σκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶ-
ναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται
ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν
ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄν-
τας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες
οὐ συνίεσαν, ὥς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ᾽ αἰσχύνης,
καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται,
προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι
ὦσιν, ἀλλ᾽ ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλ-
λους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶ-
σιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν

4. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν ..) Optime torqueri possunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ᾽ ἔχωσι παραμυθίαν, in *Dial. Achillis & Antilochi* dixit, φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. G.

cere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quoque, concessis sectae cuiusque principiis, his, quae sequuntur, fidem adiungitis, & signum veritatis illorum consequentiam illam putatis, quae & ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem vestrûm spei suae immoriuntur, antequam verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint; alii vero, licet sero denique senes iam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praesentia, &, quotquot possunt, ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non iam gra-

καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰδ' οὖν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, Φιλαλήθη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, Φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες, ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι.
76 Καίτοι πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, ἐάσωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθὴν

13 Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ'. τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

ves, ut adhuc, & ſupra vulgus elatos viſum iri, neque honorem eundem conſecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis ſciant, quibus exciderint, & quam ſimiles videantur reliquis. Paucos omnino reperias ſatis fortes, uti audeant dicere, ſe deceptos eſſe, & dehortari alios, qui ſimilia tentent. In talem ergo ſi incidas, veritatis amicum voca, & frugi, & iuſtum, &, ſi vis, etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis huius honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt, cum ſcire ſe putent; aut, quod ſciunt, occultant, prae timiditate & pudore, & quod praeferri aliis cupiunt. Quamquam, per ego te Minervam *oro*, quaecunque dixi iam relinquamus hic depoſita omnia, ſitque eorum oblivio, ut eorum, quae ante Euclidem Archontem facta ſunt; ponamuſque hanc Stoi-

εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήτ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. 77

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί

corum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, num illa talis sit, ad quam pervenire, & quam assequi aliquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de eorum felicitate, qui ad fastigium eius delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, incideri sne unquam in Stoicum talem, & summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia maior sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

*Herm.* Talem equidem vidi neminem.

*Lyc.* Recte istud, Hermotime, quod non mentiris pru-

γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ᾽ ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πόῤῥω. διαλλάττοιεν δ᾽ ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γάρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα, καὶ εἰσαῦθις πονήσεις, ὡς φῄς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν᾽ ὀγδοηκοντούτης γενόμενος· ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει

S Διαλλάττοιεν) Διαφέροιεν. V.

dens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem ascendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad ianuam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (& quis sponsor tibi est, te tantum victurum?) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt?

τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε 78
ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον προγυμνάζεις σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιοῦν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς. Ἀλ- 79
λὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω κατανενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴ-

7 Τὸν ἕτερον πόδα . . .) In *Apologia* dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

nisi forte solum te putas illud consecuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri, & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex iam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum iam pedem, quod aiunt, habens in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est eiusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo iuste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mitten-

πω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ,

16 Τὸ σύφαρ) Ἦ γοῦν τὸ δέρμα. V.

tes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & maiorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem coniicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

*Herm.* Non, sed haec ipsa.

*Lyc.* Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac

ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ, φασὶ, τοὺς ὤμους πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαί 80 σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ.

ΕΡΜ. Τισί γε.

ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι ἃ πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μι-

1 Ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ) Ἀμελήσαντες τοῦ ὁλκοῦ, ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται ὁλκὸς, καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦν ἡ κοινῶς συρμή. ὥσπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὰ ἀπὸ τούτου ἴχνος. V.

3 Προὔργου) Προὔργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσωκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

4 Τοὺς ὤμους πτίττων) Πτίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσων, ὃ περὶ τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισσάνη τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης. V.

volumine corporis neglecto? aut potius ſimile quid illi facere, ſi quis aquam in mortarium infuſam ferreo piſtillo contundat, neceſſarium quid, & quod ad rem faciat, a ſe fieri putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, ſi tundendo perdat, quod aiunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te iam interrogem, veliſne, excepta doctrina, aliis in rebus ſimilis eſſe magiſtri tui, aeque iracundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti is, aeque voluptuarius: *talis enim eſt per Iovem, licet vulgo talis non videatur.*

*Herm.* Quibusdam certe.

*Lyc.* Viſne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cuius domum multi admodum iuvenes ſapientiae cauſa frequen-

σθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ ἐπὶ
81 ταῦτα ἠγανάκτει. Παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὰς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὅδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σὲ, ὃς τοὐμοῦ γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐῤῥάπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκο-

8 Διάφορον) Ἀνάλωμα. G. 14 Πλημμέλημα) Ἁμάρτημα. V.

tant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non solvisse debitum, quod solutum iam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe convenisse. Adstans autem avunculus adolescentis, homo rusticus, & ad haec vestra imperitus, Desine, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima te affectum iniuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Ceterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre iudicium de vi effugisset, nisi talento redemissem iniuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehensus ab ea

μίζοντος τὸν κάδον, ὡς ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τι· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ἐπὶ τούτοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων. ἄχρι καὶ τῶν

1 Κάδον) Μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V. 7 Ὡς Κροκόδειλος) Ὄλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ. M.

cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno, quam nunc, habuit. Atqui volui ego in hiſce potius illum a te iuvari, quam illa ſcire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena diſputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque ſe redditurum promiſerit, ſi reſpondiſſet pater neſcio quid; aut, neceſſe eſſe, ſi dies ſit, non eſſe noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, ſermone neſcio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus iſta, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quoſdam, & *relationes*, & *comprehenſiones*, & *viſa*, & nomina id genus plura perſequens. Audimus autem illum dicere, non in coelo eſſe Deum, ſed ire per omnia, ut ligna, & lapi-

ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα

82 καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ Φιλόσοφος, ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χεῖρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καί, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ Φορητὸς ἔτι. Φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος Φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε,

9 Δημίῳ) Τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους. V. [illegible]

des, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam; verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit, iam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum deteriora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tradendum? adeo iam frenum illi quoddam philosophia imposuit, & adversus eam reverentia, atque ob id ipsum moderatior vobis est & adhuc tolerabilis. Affert enim illi pudorem quendam, si indignus isto habitu & nomine isto videatur, quae nimirum sequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus sim, si non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at

ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
θαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς
ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι
δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένον-
τες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δο-
κῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ
μοι ἐς αὔριον παραλαβὼν, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ
πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀν-
έγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν,
περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί-
λα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε,
τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν μὲ ἐπεστήσα-
τε αὐτῷ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας 83
ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν
εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυ-
λοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς
φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι

certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit: quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, cum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocunque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, aſſumto, cras ad me veni, videbiſque, ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot iam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis, de comprehenſione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulſavit, aut rapuit virginem, quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis. Talia ſenex pro philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid peius faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores

εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84 ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν

12 Κερδὼ) Ἀλώπεκα. V.

circumiremus? Cur igitur non reſpondes hoc quoque?

*Herm.* Quid vero aliud, quam quod parum abeſt, quin illacrimer? adeo in animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Iam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint, quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

*Lyc.* Et quid lacrimis opus eſt, o bone? valde enim prudens conſilium arbitror fabulae, quam narrabat Aeſopus. Dicebat enim, hominem ſedentem in litore ad fluctuoſum mare, numeraſſe fluctus. Cum vero ſubinde erraret, graviter tuliſſe & excruciatum eſſe, donec adſtans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum cauſa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, ſi communem omnibus

ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἤνπερ εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, 85
ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς στοᾶς παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς, νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν στοὰν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς 86
μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα,

6 Ἐπανῃρημένον) Προῃρημένον, θέλοντα. V.

vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum ſperans; nec pudeat te, ſi recte ſapis, ſenem hominem, mutatis quaſi partibus, ad id, quod melius eſt, tranſire. Ceterum haec, quaecunque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut ſuſceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixiſſe. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixiſſem, ſi Platonis aut Ariſtotelis ſectam ſecutus eſſes, reliquis indicta cauſa damnatis. Nunc vero cum Stoicorum ſectam praetuliſſes, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

*Herm.* Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipſum, ut ipſum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo poſt neque barbam, uti nunc, hirſutam & prolixam, neque victum ita caſtigatum, ſed remiſſa omnia atque libera. Forte

καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ᾽ αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ᾽ οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάῤῥου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγιῶν ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων,

10 Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς) Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας καὶ παρανομήσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν· οὐκ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ᾽ ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

autem purpuram etiam induam, uti ſciant omnes, nihil mihi iam eſſe cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecunque ex illis audivi! Et noris, me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chryſippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aſpero, cum iam ceſſiſſem fluctibus, & ſecundo flumine cum aqua ferrer, extraxiſti; ſuperveniens tanquam ille in Tragoediis praeſens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam raſurus, ut qui e naufragiis ſervantur liberi, quippe qui & ipſe ſalutis recuperatae feſtum diem hodie acturus ſim, tanta ab oculis amo-

τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

ta caligine. In philoſophum autem de reliquo, ſi vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabioſos *ſolemus*.

# ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 ῾Ηροδοτου εἴθε μὲν καὶ τἄλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημὶ, ὅσα. προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ καὶ ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ ᾿Ιωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος: ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς ῞Ελλησι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς ῾Ελλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος καὶ περιβόητος

I ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ) Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίττων τοὺς ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

II Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) ῾Η ῾Αλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας. V.

# HERODOTUS SIVE AETION.

Utinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, maius enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi caufa, venuftatem orationis, aut compofitionem, aut domefticam illam Ionicae linguae & nativam *fuavitatem*, aut fententiarum divitias, aut quae fexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem fpem transgreffa. Ceterum quae circa libros fuos hiftoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innotefceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verfus Graeciam navigaret, difpiciebat apud fe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore infignis & celebris tum ipfe,

γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια, τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν, οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας. Ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ᾔδεσαν πο- 2

10 Ἐγλίχετο) Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Iam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna Olympia: & Herodotus, rem ipſam putans, venire ſibi tempus maxime deſideratum, obſervato pleno concilio, collectis undique iam proceribus, ingreſſus in poſticum *templi Iovis Olympii*, non ſpectatorem, ſed certatorem ſe Olympiorum profeſſus eſt, canens hiſtorias, & eo uſque demulcens hos, qui adeſſent, ut Muſae ipſius libri, qui & ipſi novem eſſent, vocarentur. Iam igitur multo ipſum

λὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ πού γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ᾽ ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ᾽ ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ᾽ ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν
3 ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ᾽ ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus est, *dicentium*, qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper verba & ipsi fecerunt ad concilium, unde

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ 4
συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευ-
ταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγ-
γράψαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς
Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξα-
σθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέν-
τα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. Καὶ 5
τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλ-
λανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψα-
σθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰτα-
λίᾳ, κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θάλα-
μός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥω-
ξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν
ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες
μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφα-
λῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥω-
ξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον

11 Θάλαμος) Confer cum Philostrati imagine. *G.*

nobiles brevi *tempore* facti sunt. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, iudex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane

H 4

ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστιν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαροῖντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φο-
6 βήσειεν αὐτοὺς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες. Οὐ

5 Πάροχος) Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα ἢ τὸ ζεῦγος λέγεται. καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις, ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

13 Ὀχάνων) Λώρων, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

demit pede ſandalium, ut iam recumbat. Cupido alius laena prehenſum Alexandrum trahit verſus Roxanem, connixus validiſſime. Rex autem ipſe quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor ſponſi Hephaeſtion una adſtat, facem ardentem gerens, puero innixus formoſiſſimo. Hymenaeus puto eſt; neque enim adſcriptum eſt nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii luſus agunt in armis Alexandri, duo quidem haſtam illius ferentes, baiulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo iacentem, regem nempe ipſum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina iacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur. Ceterum non luſus iſta

παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα· καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἤρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὐτὴ, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) 7
ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τἀμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἵλεως ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε

1 Περιείργασται) Περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περισσὸν ποιεῖ. V.

sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Ceterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis & ipse celebratis, quae parergon essent, *& appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum iudicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est, [victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, & per amicitiarum vos praesidem *Iovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe simile viri illius accide-

ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅ, τι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά. τὸ δ᾽ αὐτὸν περιϊόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ
8 τῆς εὐχῆς. Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη οὖσα οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ Δί᾽, οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν

9 Ὅτι περ ὄφελος) Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. V.

re mihi confirmo, *quod iam declarabo.* Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum recte eventurum. Iam igitur & ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum *& flos* omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Iovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum; sed Rhetorum, & Historicorum, &

οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐπ' ἐμαυτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὥς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

3 Παραθεωρῆτέ με) Ἀντὶ τοῦ συγκρίνετε, ἐξετάζετε. V.

Sophiſtarum probatiſſimi. Ferme parum iam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum ſi quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter ſpectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo eſſe. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me ſolum me exutum ſpectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem ſtadio: ſatis mihi quidem & hoc fuerit.

# ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

1 Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῄειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοί, (κωλύει γὰρ οὐδὲν, οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾷν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ᾽ οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὢ τῆς καινότητος. Ἡράκλεις· τῆς παραδοξολογίας· εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπι-

# ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos iam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare, & laudare, adeo ut erubescerem, *veritus*, ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem, & *summa laudis* haec illis erat, omnesque unum & idem acclamabant, consilium scriptionum insolitum esse, & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare, quae isti protulere: *Vah novitatem! Admirabilis Hercles oratio! hominem ad inveniendum agilem! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis nu-*

νοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) οὐ μετρίως ἠνία ὁ 2
ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ᾽ ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ᾽ ἅπασι, τούτων δὲ πόῤῥω ἴσως τοὐμόν· οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾤμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσ-

*vum.* Atque illi quidem talia multa dicere, prout nimirum ab auditione moverentur: quam alioqui mentiendi caufam habuiffent, & eo modo adulandi peregrino homini, nec de cetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) ifta laus eorum non mediocri afficiebat moleftia, & cum tandem poft illorum difceffum, folus effem, ita cogitabam: Ergo illud folum iucundum meis fcriptis ineft, quod ufitata non funt, neque communi *quafi* cum reliquis veftigio incedunt: a nominibus autem in iifdem pulchris, & ad antiquam regulam compofitis, aut fenfu acuto, aut excogitandi follertia, aut venuftate Attica, aut compofitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nifi hoc ita fe haberet*, relictis illis ipfis, folam laudarent novitatem rationis noftrae ac peregrinitatem. At vanus ego *fpei*, putaram, cum ad laudandum confurgerent, forte quidem hoc ipfum etiam eos allecturum effe, cum

ἄγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε οὐ μετρίως ἐπήρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

3 Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα; ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶ-

verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam eſſe audientibus*; aſt non eo uſque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cuiuſdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *nonnihil* collaturam; ea vero, quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter iam elatus fueram, & prope fuerat, ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non pingebat; aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; ſed novum quiddam proferre ſemper

το, καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω Ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῆ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ'. αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ, μὰ τὸν Δία, γραφικός τις ὤν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ 4

tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim* & accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae huius exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum eius potero, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cuiusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda iuverit. In viridi molliter gramine Centaurus haec

χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος ὑπεσταλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷοί εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾷν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπὸ τινὸς σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτο
5 σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς,

facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus; quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non iam ipsi quoque porrecti, tanquam iacentis in latus *Centauri*, sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, eius artis rudibus,

ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπήνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντη φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· τὴν θήλειαν δὲ, 6
ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί

non ſatis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquiſitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempeſtivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & menſuras integro aequabiliter reſpondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe iactantem, hirſutum maiori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & *ſub* humeris eius quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum. Ita quidem illum: feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſo-

εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω τῶν ὤτων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τῶν νεογνῶν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι ἐν χρῷ τῇ
7 μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν

2 Σατυρώδη) Χορευτικά. V.

rem nondum passae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipsa pulcherrima, praeter aures: illae enim solae satyrorum instar illi sunt. Commixtio vero & commissura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, sensim, non subito transiens, & accessu, *qui vix sentiatur*, conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero iam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem assistentes. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione perculleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes eadem, *propter* quae me nu-

γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ᾽, ἐφ᾽ ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν
ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, 8
οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ οὗτος ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας

per iſti: inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & ſuperioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis, occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquiſitam rerum curam conſiderent, *Age*, inquit ad ſuum diſcipulum, *Miccio*, *involve iam tabulam: vos ſublatam domum referte. Iſti enim lutum* artis noſtrae *laudant: eius autem*, *propter quod* debebat laudari, *ſi bene & ex arte ſe habet*, *non multam habent rationem; ſed exquiſitae circa opus ipſum artis laudem intercipit argumenti novitas.* Zeuxis igitur ita, iuſto ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognominato, ſimile quiddam uſu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim, hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem

τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων
καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρω-
θεν τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρ-
ματα ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκον-
τα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκεί-
νων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης
παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν
τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τού-
των πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ,
ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη
σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι
9 τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος,
καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν
γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευ-

5 Δὶς τοσαύτας) Δισμυρίας. V.
10 Πελταστικὸν) Τοξικόν. V. Pelta scutum breve, si bene memini. G.
ibid. Ψιλικὸν) Πεζόν. V. Levis armaturae, puto. G.

loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque iam videbatur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abiicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephanti. Hos iussit Theo-

σεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἀπαντᾶν ἐφ᾽ ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόῤῥω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιω-

15 Τετριγότων) Ποῖον ἦχον ἀποτελούντων. V.

dotas tum quidem, quantum eius fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & iam concurrendum esset, atque veniendum ad manus; inveheretur que iam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent; tum quaternos elephantes, singulis utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim numquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & ro-

ρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ᾽ ἀλλήλων τοῖς δοράτίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ᾽ αὐτοὺς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

Δίφροι δ᾽ ἀνεκυμβαλίαζον.

οἱ ἵπποι δ᾽ ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν᾽ ὄχεα κροτάλιζαν, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ᾽ ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ κατεβάλλοντο, εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναῤῥιπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος,

8 Δίφροι δ᾽ ἀνεκυμβαλίαζον) καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. Αἰρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, V.

ſtris tanquam ad rapinam ſublatis; ante teli iactum, inclinati ſine more modoque fugerent: ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum iaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent; currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

*Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, deiectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Iovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum deieciſſent; multi vero, ut in tanto tumultu, deiiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum iactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus: & tandem hi ſuis vi-

αὐτοὶ κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην.
Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φό- 11
νου γενομένου, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνυ
ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μα-
κεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον· καὶ
προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα,
καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὥς φασιν,
Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν
ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν
τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς
ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπί τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο
μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὥρα τοίνυν με 12
σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν
ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα
μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα,
ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποί-

5 Ἐπαιάνιζον) Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V. 6 Ἀνέδουν) Ἐστεφάνουν. V.

ribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem partim in proelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrimis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem iussit aliud nihil, quam solum elephantem, insculpi. Iam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi *proelio* sit simile. Reliqua quidem proelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum

θειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

nulla apud illos habetur ratio: verum ad id ſolum obſtupeſcunt, pictam hic eſſe Centaurum feminam, idque, ut eſt, novum ac portentoſum illis videtur. Reliqua igitur fruſtra elaborata Zeuxidi? Minime vero fruſtra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inſpicitis omnia. Utinam modo digna ſint, theatro quae oſtendantur!

---

# ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον 1 διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύ-

1 ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cuius iudicium videtur plurimi facere. G.

3 Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε) Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔθει. V.

# HARMONIDES.

HARMONIDES tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me iam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admovere commode digitos sublatione crebra ac positione, & incedere ad numeros, & ut cantus consentiat choro, & modi uniuscuiusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, & Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxi-*

μησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τοὔνομα, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστι δι' ἅπερ ηὐξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀποῤῥήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλ-

*ma vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conspicuus sim in multitudine hominum, & monstrer digito, & ut, sicubi appaream, statim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant,* Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! *quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinuisti Pandionidi, vicistique in Aiace furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicunque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignota contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim.* Occultae *enim, aiunt,* nullus est respectus Musicae.

λὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον κἀμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', 2
ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὑτωσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ γὰρ αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾴστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδέ ἐστιν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι,

*Verum tu*, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipſo & arte utendum ſit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, &, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget, ipſius nomine.* Reſpondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut inſignis fias, & cognoſcaris a plurimis. Hoc vero ſi ſic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praeſtare tibi velis; longum fuerit, & ne ſic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Graecis omnibus? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubiiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt: ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui*

καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μεταξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμ-

1 Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

*capita sunt, & extra controversiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur:* [ sive vituperent sive laudent ] *his, inquam, si ostenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuisse te putato. Vide, quomodo hoc demonstrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint, te probatum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius iudicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii maiorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant aliquando vel sibilent: iudicant vero aut septem, aut quinque, aut quotcunque tandem.* Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris

φυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ 3
αὐληταῖς, οὐδ᾽ Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ᾽ οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας

13 Γνώμων) Γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς καὶ κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. V.

cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam, quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas iure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput est, norma, aiunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea ostendissem, tuque ea laudasses, (atque utinam ita tibi videatur!) scilicet ad finem me spei venire *putabam*, in uno qui suffragio ferrem universa. Aut

λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τοὺς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πάντων συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυψηφότατος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλιστα ὅσῳ τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, διά γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναι

4 Ἐπιδεικνύμην) Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. V.

11 Τὴν λευκὴν) Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

quis est, quem tibi si praeferam, non merito insanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine iaciemus aleam; re autem vera idem est, quasi omnibus undecunque hominibus vim dicendi ostenderem. Apertum enim est, te & singulis, & collectis in universum omnibus, esse praestantiorem. Lacedaemoniorum reges, calculos reliquis singulos habentibus, soli habebant binos. Tu vero & ephororum, & senum insuper, *calculos;* & omnino omnium in doctrina amplissimum suffragandi ius habes, ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam

σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας,
τὸ μὲν πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μετὰ παντὸς
τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν
αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους,
σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ
σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω. Καὶ 4
γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρό-
τερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκου-
σάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά,
φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι
δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφί-
δοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον
κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάν-
των. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα
χωροῦντα, δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βε-

9 Ὑπηνέμια ) Ἀβέβαια. V.

ſaepe tu ornaſti, primo quidem privatim ipſam, iterum vero publice cum gente univerſâ. Itaque ſi forte nunc etiam in ſequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, pauciorefque ſint meliores, tu adiecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis iam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod aiunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum:* verum autem iam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ra-

βαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

tio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere poſſimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

---

# ΣΚΥΘΗΣ Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

ΟΥ πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἐπιθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθὴς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ βασιλείου γένους ὤν, οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ᾽ αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, οὐδ᾽ ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ᾽ Ἀθήνησιν ἀπέθανε· καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοὔνομα, ἥρως γενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ᾽ αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ᾽ ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν Ἀσκληπια- 1

11 Ἐντέμνουσιν) Ἐναγίζουσι. V.

## SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NON primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae causa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem significat boum duorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI MEDICO* Athenienses: hoc enim nomen, cum Heros esse iuberetur, accepit. Caussam vero cognominis, & cur in Heroas relatus sit, & pro

δῶν εἶς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι
2 θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινὰς πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ

5 Ἀρχιτέλους γυνὴ) Ἡ Δειμαινέτη. G. 6 Ἐπιστάντα) Multo ante vita ~~vita~~ functum. G.

Aesculapii posterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut discatis, non Scythis modo patrium esse immortalitatem credere, & ablegare nuntios ad Zamolxin; sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi per quietem est videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scytham, qui iuberet dicere Atheniensibus, *a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant.* Hoc saepius factum (neque enim neglexerunt, qui audierant, Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de

τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἔστεπταί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλ- 3
λὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῄει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τε-

9 Χῶμα) Tumulus. G.

vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus iam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas iam adhuc ultra dimidiam eius partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim iam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, *sive Iano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi iacens columella. Verumtamen coronata semper est, & aiunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cuius rei causa mentionem illius inieci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo ascendit, tanquam peregrinus & barbarus non

ταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος παρὰ τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν· καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα· εἶτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον,

1 Ψοφοδεὴς) Τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. V.

10 Κεραμεικῷ) Τόπῳ. V.

11 Ἐπεσπάσατο) Allexit. G.

mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, ſtrepitum ſaepe quemvis exhorreſcens, de ſe quid faceret, neſcius: ſentiebat enim, derideri ſe ob habitum & arma; & linguae ſuae peritum inveniebat neminem: & in univerſum viae ipſum iam poenitentia ſubibat, decretumque ipſi erat, viſis modo Athenis, retro legere veſtigia, conſcenſoque navigio navigare rurſus in Boſporum, unde via ſibi non longa domum ad Scythas ſuos futura eſſet. Ita affecto Anacharſidi, obviam in ipſo Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui eſſet: deinde non difficulter debebat ipſum quoque noſſe Anacharſin, generis nobiliſſimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharſis autem unde illum agnoſceret popularem ſuum eſſe, Graece veſtitum, raſum genas, non cinctum, ſine ferro, iam affabilem, indigenarum iam unum

αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπε-
ποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσ- 4
ειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις,
ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ
ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ἐν
Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξένε;
καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνο-
μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ'
αὐτό. μῶν, ἔφη, σὺ ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς
τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖ-
κα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας,
καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων;
ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις κἀμοῦ λόγος ἔτι παρ'
ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι
με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου

Atticorum? adeo ab ipso iam tempore immutatus fuerat. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es, Dauceti filius?* Lacrimari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu vero, hospes, unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *inde sum, e vobis: Toxaris mihi nomen, non e nobilibus, ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia & parvis pueris, Athenas abiisse, & nunc ibi vivere, & in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse, & aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Huius negotii studio profectus venio tibi, sexcenta perpessus mala ab interiectis gentibus. Ac nisi in*

ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, οὕτως ἐτεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνῃσιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν, καὶ μὴ περιίδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέψοντα. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι

15 Θέλγητρα) Θέλγητρα, τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

*te incidissem, decretum iam erat, ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem, & Zamolxin, patria numina,* obsecro, *tu me, Toxari, assumtum tanquam peregrinum circumducito, & ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum & reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem & administrandae reipublicae, propter quae & tu, & post te ego, tantum itineris fecimus; neque patere, me his non visis domum redire. Illud quidem,* inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te, ad ipsas cum ianuas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo: neque enim, ut aiebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris iam, neque liberorum,*

ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ᾽ ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον· πλὴν διά γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, 6
ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ᾽ αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδον καὶ ἐν

7 Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Nota frugi hominem. *G.*

*si qui tibi iam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subiiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, ceterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita,* ut me, *plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam iam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod maius tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari,* inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus ha-*

παρέργῳ θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει, ἦδ' ὃς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἕπου μόνον, εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσεισιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον
7 ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον. Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐπατριδῶν, καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος, κἀγὼ ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς

11 Ταύτην ἐξεῦρον) Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
15 Καὶ προξενήσεις) Πρόξενος αὐτοῦ ἔσῃ. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. V.

*beat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens:* & simul Solonem allocutus, *Huc tibi,* inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scytha autem est, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile & ipse discat omnia, & innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publico illum hospitio accipies, & germanum Graeciae civem effi-*

τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἁπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἆθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥσθη 8
ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἑκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ

10 Ἥσθη) Laetatus eſt. *G.*

*cies.* Et, *Quod tibi paulo ante dicebam, Anacharſi, omnia vidiſti, viſo Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non iam hoſpes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum eſt in hoc ſene. Omnium, quae ſunt in Scythia, oblivionem capies, cum hoc ſi fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philoſophiae ſpecimen. Ita igitur iudica, te eſſe feliciſſimum, qui cum Solone futurus ſis, & amico illo ſis uſurus.* Longum fuerit iam commemorare, quam delectatus ſit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, inſtitueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharſin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharſis, ſapientiam huius admiraretur, nec latum pedem ab illo ſua voluntate

Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν
ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον.
οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ
τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκι-
μάζοι, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευ-
ταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημο-
ποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο
ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν, οἶ-
9 μαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν
ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος
περινοστοίη; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνά-
χαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν
ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένω Ἀ-
θήνηθεν. Φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρ-
σιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος,

6 Δημοποίητος) Δημοποίητος ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. V.

discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante iure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi Solon esset mortuus. Vultin' igitur iam inducam etiam finem *& coronidem* fabulae, ne sine capite oberret? Iam enim sciendum est, cuius mihi rei causa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Aio nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii

εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἄμα ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ. ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τη-

9 Νησιώτης) Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem illam affecto, ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem urbem in eo culmine conſtitutam, &, ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, iam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio ta-

λικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθὲς) οἵ τινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῷτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἁπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τουτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ

12 Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Τοὺς περὶ Δημοσθένην λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

lem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, & quibus quis applicans se, & patronis sibi adscitis, deinde auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relin-*

ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς 11
καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς· ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε, οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἓν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέ-

12 Κλεινίου) Ἀλκιβιάδην. V.

*quunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute aliis enarrare poteris, periculo paulo post facto. Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet; ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher; si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devincto abibit, tantam in lingua Venerem habet iuvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt, quoties in concionem prodierit, id quod aiunt Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo post amoris illius, quo prosecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia iam dignatur. Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, & maxima omnibus utilitas, hic vir. Si igitur & ipse & ipsius pater recipiant te,*

ξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

6 'Ο Κεῖος) 'Ανακρέων. G. (fallitur; vid. notam noſtram. *Solan.*)

*& amicum ſibi faciant, civitatem habes univerſam: & hoc ſolum opus eſt, ut manu ſignificationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit.* Haec, ita me Iuppiter, (ſi iuſiurandum adiicere orationi fas eſt) dixerunt univerſi: & mihi iam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae inſunt, dixiſſe videntur. Non igitur deſidendi, aut differendi, ut Ceus poëta ait, iam tempus eſt, ſed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim ſi contigerit, ſerena omnia, & ſecunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare, & portus in proximo.

# ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιίστη τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξῄεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, 1

2 Ἀβδηρίταις) Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

11 Ἐμονῴδουν) Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. V.

# QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABDERITAS dicitur Lyſimacho iam regnante morbus invaſiſſe, mi iucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum coniecit. Omnes ad tragoediam vitioſo motu impellebantur, & iambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragoedis,

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τἆλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ
2 Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς οὖν ἓν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ

*Tuque, o Deorum hominumque ſaeve rex, Amor,*

& reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſam mihi vero videtur huiuſmodi *eventus* praebuiſſe Archelaus, Tragoedus ea aetate favore hominum florens, qui media aeſtate, multo aeſtu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipſo theatro multi febricitarent, & ſurgentes deinde in tragoediam delaberentur, cum ſuavitate quadam obverſante memoriae ipſorum Andromeda, & Perſeo cum ſua Meduſa circa ſenſus uniuſcuiuſque adhuc volitante. Si igitur unum, quod aiunt, alteri comparare fas eſt, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem, uti tragoedias agant; minus enim ſic delirarent, ſi iambis alienis, nec malis occupati eſſent. Sed ex quo praeſens hic

πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἆρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ.
3 Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ

5 Πόλεμος ἁ. π.) Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος φησὶν, ἤτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. V.

motus exſtitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo eſt, quin conſcribat hiſtoriam: potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes ſunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium eſſe patrem*, ſi una tot hiſtoricos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopenſis illud ſubiit. Cum enim iam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius afferre lapides, alius murorum *partem* ſubſtruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae uſui eſſent, miniſtrare. Diogenes vero, videns iſta, cum quod ageret non haberet, neque enim quiſquam illo ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium, in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cra-

κάτω τοῦ Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.
4 Καὐτὸς οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω· τούτου μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-

1 Τοῦ Κρανίου) Ὄνομα τόπου. G.

5 Δορυφόρημα) Τὸ κενὸν προσωπεῖον. G.

nio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.* Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim, quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, inprimis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, ſi vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli iactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis, quae ſcribendo adiunctae ſunt, abſtinebo

δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμενον, ἤν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ

5 Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως –) Γρα. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubiiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim. Quamquam neque admonitione plerique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuſcuiuſque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odio-

πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, ἦγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.
6 Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ

11 Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε) Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγώγων προαιρουμένων. V.

ſus etiam quibuſdam videar, illis praeſertim, quibus iam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut [illegible]ter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Verumtamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut, ſi quando bellum conſletur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quiſquam auſit *tale quid*, perdomitis iam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, ſi Abderitani omnes ſua voluntate agant Andromedam. Cum autem duplex conſilii opus ſit, quod alia eligere do-

αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ δια- 7
μαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμοὶ

13. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως) Praesentis instituti. *G.*

cet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat, quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscuiusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Iam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & huius argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qua-

πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπωσοῦν ἐπαινέσαι καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ᾽ ἀκαριαῖον

2 Καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια) Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς. V.

lia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae iam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo disterminata & separata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; &, ut musicorum voce utamur, octava duplici, *id est, eo, quod maximum est, intervallo* illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod

ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές
φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἄν τι ἐς αὐτὴν κα-
ταποθέν. Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες
ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευ-
θερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ
κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύ-
ξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων
ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ'
ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας,
αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποῤῥα-
γείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλ-
λὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κω-
λύσων, Διῒ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ
ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι,
τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων

forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit iungere, & ſi alios ſuper aquas, aut per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Iuppiter una catena tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiamſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt, qui intercedat, Iovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum

θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ᾽ ὁ Ποσειδῶν, οὐδ᾽ ὁ Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ᾽ ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, ἁλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰ-
9 σχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. Καὶ οὐ τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ

compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Iuppiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plusquam magnum illud vitium, si quis separare, quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non

καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ

14 Νικόστρατον) Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλετὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

& laudandum ſit nonnunquam in hiſtoria: ſed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non moleſta ſit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda ſunt talia, ut paulo poſt demonſtrabimus. Quotquot vero putant, bene ſe hiſtoriam in duo tribuere, ſuavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut iucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides, quantum aberrent a vero: primo quidem diviſione quod utuntur fallaci; unum enim opus hiſtoriae & finis, utilitas, quae ex vero ſolo colligitur. Iucunditas vero, melius quidem eſt, ſi & ipſa conſequatur, ut athletam pulchritudo; ſin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicoſtratus Iſidoti, generoſus vir & utroque colluctatorum ſuorum fortior, licet aſpectu eſſet foediſſimus; Alcaeus autem

καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. Ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν,

Mileſius, pulcher ille, cum ipſo certaret, amaſius idem, ut aiunt, Nicoſtrati. Hiſtoria igitur, ſi quidem iucunditatem corollarii cuiuſdam inſtar adiiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel ſolam illam ſuam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque iucundum in hiſtoria eſſe, quod ſit plane fabuloſum; & laudare rem maxime adverſam in utramque partem eſſe audientibus, ſi non faecem populi, & plebem cogites, ſed hos, qui iudicum more, quin calumniatorum inſuper, audituri ſunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione ſingula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abiiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expreſſa, recipant; ad quos videlicet inter ſcribendum oportet reſpice-

τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι γάρ που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως 11
καὶ ταῦτά σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἴδιόν τι, καλὸν

re, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, incongruam, & combinari nesciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo est. Horum

ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἑνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπί-
12 θανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν. Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὗ μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγι-

vero si vices permutes, deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte iucundas, illi nempe, qui laudatur, ceteris vero graves, inprimis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda persequuntur. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui enim ab ipsis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores aversantur: bene illi quidem, maxime si virili *& magno* sint animo. Quemadmodum, cum solitariam Alexandri cum Poro pugnam scripsisset Aristobulus, & illum maxime libri sui locum ei praelegeret: putabat enim maximam se a rege gratiam initurum, quod men-

ττα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ,
καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖ-
νος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ
τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπει-
πὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα
ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ
φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξ-
ανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχε-
το, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ
μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλ-
λὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς
τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τού- 13
τοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ
τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι· ὥσ-
περ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύ-
ναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐ-
τὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ

14 Παρὰ πόδας) Ἐγγὺς, πλησίον. G.

tiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero maiora: arreptum ille librum, (commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant,) praecipitem in aquam abiecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & iaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter, *ut antea*, uſus eſt. Ubi igitur in hiſce iucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſtendi vanitas poſſit? ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus iniungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi

γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοὐπιὸν δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.
14 Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἷς μέν τις

ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino iucunditatem admixtam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate iucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obsecro*, nemo his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse iurare etiam possim, si urbanum esset iusiurandum scripto interpo-

αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς Θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τῷ τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸν ἡμέτερον ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῄρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὑτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν

2 Εὐμελὴς) Εὔρυθμος. V. Συνετή. G. (Εὔριθμος male edit.)

nere. Unus quidem illorum aliquis a Mufis ftatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum fcriptioni fecum admoveant. Vides, quam concinnum principium, & conveniens hiftoria, quaeque tale orationis genus deceret. Tum paulum ingreffus Achilli quidem noftrum principem comparabat, Therfitae autem regem Perfarum, ignarus, tanto fibi praeftantiorem futurum fuiffe Achillem, fi Hectorem potius, quam Therfitem, interemiffet, & fi ante quidem fugiffet fortis aliquis, hunc autem egiffet multum praeftantior alter. Deinde fubiunxit de fe encomium quoddam, quamque dignus fcriptor tam claris factis contigiffet. Iam vero progreffus Miletum laudabat patriam fuam, fubiiciens, melius hac in re facere fe, quam Homerum, qui mentionem patriae nufquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, fe elaturum in maius res noftras, barbaros autem bello, quantum poffet,

καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα.

15 Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις, ἐπήγαγε; παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πε-

8 Καὶ ἑσπέριος καρποῦ) Γραι. Κρεσπέριος. G.

& ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare coepit propter cauſam eiuſmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium, ut ille, a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum & Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt.* Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, &

λασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ᾽ ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ᾽ οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι᾽ αὐτὴν, νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-

7 Τὸ γὰρ ---) Οἷος πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνευδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος. M.

*longis munitionibus*, in quibus habitabant, qui tum laboraverant pestilentia? Ceterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum descenderet*, *& in regis terras multas;* & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, & *fossam*, ut illi, & *pontem*, & similia *dixit.* Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista

κῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ
16 πάντως συνᾴδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ᾐτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμός, καὶ, νὴ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε

interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae geſta fuerant, nudum ſcripto congerens, pedeſtrem valde & humilem, compoſuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, deſcribens, aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior ſane hic idiota erat, ipſe quidem ſtatim quis eſſet manifeſtus, ſed qui alii venuſto homini, & tractandae hiſtoriae perito, laborem praeceperit. Illud ſolum in eo reprehendi, quod ita inſcripſerat libros ſuos, ſtilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi, medici ſextae contariorum, hiſtoriarum Parthicarum;* & ſubſcriptus erat uniuſcuiuſque *libri* numerus. Etiam, me Iuppiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere*

ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν 17
ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος σύλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ

*historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit, ἰατρείην dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro iaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim, statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde, paucis interiectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen ex-

ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν
18 ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ᾽ ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ᾽ ἀρχὴν ἤρξατο· Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα
19 λα ἐῴκει. Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς

6 Τὸ γὰρ τοιοῦτον) Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. G.

tra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cuius actiones etiam philosophi scribere iam dignentur*. Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio: *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paulo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyroën appellant.* Et alia id genus multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paulum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diser-

ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε. τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἵα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό· σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ᾔδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκ-

tissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osroïs fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessaria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt! Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descri-

φράσεις τρέπονται· καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ᾽ ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς, ἢ ταρίχου, ἔστ᾽ ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. οὗτος δ᾽ οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ,

6 Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους) Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐρειχθέν. V.

ptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere; sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum, usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epistolis, mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties & septuagies mille ducentos & sex;

μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν κἀκεῖνο 21
λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἱστήκει περιμένων ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ

6 Σατουρνῖνον λέγειν) Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Romanorum vero ſolos duos, ſaucios autem factos novem. Haec neſcio an ſanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non puſillum eſt. Prae nimio Atticiſmi ſtudio, & accuratiſſimae circa linguam puritatis, auſus eſt talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu ſcripſit, deceptos eſſe alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periiſſe autem virum inedia: hoc enim molliſſimum mortis genus illi viſum: ignorans, totum, quod ille paſſus eſt, trium, puto, dierum fuiſſe; qui vero cibo abſtinent, etiam ſeptem dies durare multos; niſi quis hoc putet, ſtetiſſe Oſroën exſpectantem, dum fame periret Severianus, & ob id ipſum per ſeptem dies non ſupervixiſ-

22 ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἂν τις θείη, τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ
23 δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμα-

6 Ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος) Ἤτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

ſe. Eos vero quo quis loco ponat, iucundiſſime Philo, qui poëticis in hiſtoria verbis utuntur, *deditque ſtriderem machina, procumbenſque murus tonuit vehementer?* Et rurſus in alio libro praeclarae hiſtoriae, *Edeſſa quidem igitur adeo quaſſis circumſonat armis, ſtrepituſque fuere & tumultus illa omnia.* Et, *Dux verſat ſub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia, & mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epiſtolavit campiductor domino*, &, *Milites mercabantur illa, quibus indigebant*, &, *Iam loti ad illos aderant*, & ſimilia: ut ſimilis ea res eſſet tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem ſandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem ſplendida & tragica & ad exceſſum uſque longa ſcribentes, ut ſperes, te mira quanta

στὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὤδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾠδὸν τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσεταιρίζονται

5 Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς) Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. V. Parturient montes) Proverbium tritum. ✠.

6 Ὤδινεν) Ὤδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

10 Οἰσυΐνη) Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

13 Νανώδει) Μικρῷ. G.

poſt iſthaec omnino auditurum: at ipſum corpus hiſtoriae puſillum quoddam & ignavum ſubiungentes, ut hoc etiam ſimile videatur puerulo, ſi qua Cupidinem vidiſti ſic ludentem, perſona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud ſubiiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita eſſe, ſed ſimilia omnia, & eiuſdem velut coloris, conſentienſque capiti corpus reliquum, ne galea quidem ſit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis conſutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias. Videas enim ſatis multos id genus ſcriptores, Rhodii Coloſſi caput imponentes nani corpuſculo: alios contra ea, trunca ſuo capite corpora inducentes, & ſtatim ad res ipſas *aggreſſos;* qui etiam ſuarum partium eſſe volunt Xenophon-

τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς
24 πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἷς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ

7 Παρασάγγας) Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

15 Τὰ Σαμόσατα) Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

tem, qui ita coeperit, *Darii & Paryſatidis filii naſcuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, eſſe quaedam, quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monſtrabimus alias. Verumtamen illa omnia tolerabilia ſunt, quaecunque aut elocutionis, aut conſtructionis reliquae ſunt vitia. Mentiri vero circa ipſa loca, non paraſangis modo, ſed integris manſionibus, cui rerum bonarum ſimile eſt? Unus quippe eorum adeo ſupine res congeſſit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod eſt in proverbio, in tonſtrinis talia fabulantes audiſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat; *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata, patriam meam, ipſe vir fortis eodem in li-

ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ᾽ ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπῴκισε. Νὴ Δία, κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα

15 Σκύφων) Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

bro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit. Illud etiam, Mehercule, uſquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito iureiurando, dixit, ſe profecto audiſſe quendam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluiſſe mori, neque venenum bibere, neque laqueum ſibi innectere, ſed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipſo conſilio novam. Habuiſſe illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum eſſet, confregiſſe ſcyphorum maximum, & fragmentorum uno uſum ad caedem, inciſo vitri

τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.
26 Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάν-

7 Θάψας) Παῦου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quaſi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipſe quoque exiſtimavit, dicendum aliquid eſſe de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla cauſa eſt illorum in Armenia malorum, certamen eſt. Poſtquam ergo ſepeliit Severianum magnifice, ad ſepulcrum ſtatuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum ſane lacrimarum riſus mihi excuſſerit, & maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrimans cum eiulatione maximi affectus indice, mentionem facit ſumtuoſarum coenarum, atque propinationum, deinde ſumtam ab Aiacis fabula coronidem imponit. Stricto enim enſe generoſe ſane,

τῶν ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐῤῥητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ᾐτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.
27 Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεὶς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα

& ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non iuſculorum & patinarum meminiſſet, illacrimareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt. Ceterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum iam tranſibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque

πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς
28 φροντίδος διεξιών. Ἔγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, κατεδέξαντο, καὶ εἱστιάσαντο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύρων, ἀδελφοῦ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι

copiose admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Iovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos proportionem; eaque multa cum cura perſequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae [*clepſydras*] impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quoſdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus*

τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ᾽ αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ᾽ ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γελοιότερα ἑκὼν ἐγὼ νῦν

10 Ἀξίους) Εὐώνους. G.

*frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una paſcentes, & ut parum abſuerit, quin a leone devoratus eſſet, & quantos Caeſareae piſces emerit.* Et hiſtoricus admirabilis, omiſſis tantis caedibus, quae circa Europum factae ſunt, & invaſionibus, & induciis neceſſariis, & cuſtodibus, & his oppoſitis cuſtodibus aliis, ad ſeram uſque veſperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caeſareae ſcaros ingentes vili pretio ementem: niſi vero nox oppreſſiſſet, forte etiam coenaturus cum illo erat, ſcaris iam paratis. Quae niſi cum cura ſcripta eſſent in hiſtoria, magna nos ignoraſſemus, & iactura Romanis intoleranda fuiſſet, ſi Mauſacas Maurus ſitiens, quod biberet, non inveniſſet, ſed incoenatus in caſtra rediiſſet. Quamvis quot alia longe magis ridicula prudens ego nunc praetermitto!

παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρὶς ἧκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης
αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν
τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ
ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὴ
τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοὺς τοι-
ούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
29 αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος,
ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα
ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν
ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε
ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα.
γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκρι-
βῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν
Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους
γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμε-
γέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν
Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκ-

*ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paulo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri*,

δεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει. ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ κατα-

12 Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν) Ἀπόλοιο, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ καὶ εἰρωνείᾳ. G.

*ac e longinquo, dum invadant, terrorem iniicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem.* Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque acierum

λοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ
30 μετώπου ἄγειν. Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥω-
31 μαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν

5 Ἐν Μηδίᾳ) Μεσοποταμίᾳ. V. 16 Θρίαμβ.) Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. G.

aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen*: *in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem*. Unus autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis non totis versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin maiorem libro, inscripsit eiusmodi, Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris, (cursu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Mesopotamia, & Media a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Iam vero audivi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, & captivitatem Vologesi, & Osrois caedem, ut leoni obiiciendus sit, & super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem iam

ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευ- 32

7 Κορύζης) Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα. G.

ſcriptionis properavit. Verum etiam urbem iam in Meſopotamia condidit, *magnitudine maximam*, *& pulchritudine pulcherrimam:* illud vero adhuc conſiderat & conſulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas ſit, an *Concordiam*, an *Paciferam.* Et iſtud quidem nondum iudicatum eſt, & adhuc ſine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco hiſtorico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, iam ſcripturum ſe recepit, externique maris circuitum. Neque iſta intra promiſſionem ſubſiſtunt, ſed prooemium Indicae iam compoſitum eſt: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Caſſio, omnes iam Indum flumen traiecerunt. Quid vero facturi ſint, aut elephantorum quomodo ſint impetum excepturi, ea non ita multo poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet. Talia multa prae

σίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα, οὔθ' ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε· καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.
33 Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς

15 Τῶν ἀμέσων) Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκὸν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam illam importunam*, aiunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicuius *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus*, *secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam iam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum*, *inter quae nihil est medium*, *alterius sublationem contra inducere alterum*. Et sane

ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ
βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια,
ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴ τι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν
ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς,
οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὢν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ᾽
οὐδ᾽ ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Φημὶ τοίνυν τὸν 34
ἄριστα ἱστορίαν συγγράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυ-
φαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν,
καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύ-
σεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συν-
εχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη
ἔστω. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβού-
λου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς
μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βι-
βλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον,

area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, excisi ſunt: rudera aliorum iam elata, & ſi quid aſperum fuerat, iam laeve eſt. Itaque iam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere. Aio igitur, eum, qui optime ſcripturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem afferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, &

εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς, οὐχ ὑπόσχοιντο ἂν σοι τοῦτον Περδίκκαν παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ,

3 Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον) Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τιτόρμου τὸ σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· καταβὰς δὲ εἰς τὴν Εὔηνον, καὶ θοἰμάτιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον μὲν ἕλκει πρὸς αὐτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ. καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν ὡς ἐπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπευδεν, οὐ δὲ ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. V.

7 Καὶ Ἴκκος κ. Ἡρόδικος κ. Θ.) Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι. M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. ed. *Cl.*

instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio

ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. οὐ γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν
σκοπόν. Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν 36
εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μετα-

Theagene, aut Polydamante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcunque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum; ſed ei, qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quaſdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliuſque perfecerit, quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Iam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque diſcat, & bene *deinde*

37 χειρίσαιτο ἐφ' αὐτοῦ. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον
38 τοῖς ἀπαγγέλλουσι. Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπο-

ſuo ipſe Marte tractet. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur diſcipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; ſed acutum cernens, qui etiam negotia ipſa tractare, ſi praeficiatur, poſſit, militaremque animum, ſed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in caſtris aliquando fuerit, decurrenteſque aut ſtantes in acie milites viderit, armaque & machinas quaſdam norit, quidque ſit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid ſit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis, qui domi deſideat, quique credat ſolum narrantibus. Maxime vero & ante omnia, liber ſit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam ſperet: alioqui malis iudicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede ius dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Am-

λίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ᾽ οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἕξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιω-

phipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur; neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in iudiciis, quo minus dicat perniciosum furiosumque eſſe hominem; neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea, quemadmodum contigere, enarret: neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali proelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narran-

πήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιπον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ᾽ Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ᾽, οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ᾽ Ἄτροπος μετατρέψειε.

39 Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἕν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ᾽ οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ᾽ οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ

13 Κάνδυν) Χιτὼν ὁ Περσικός. V.

do, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis impoſitam, & Hermocratis triremem ſubmergere, & exſecrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit; & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, putō, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cuius ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, iuſtus ſcriptor, neque Thucydides; ſed licet privatim

κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ κομμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν· ὡς ἡδέως ἂν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, ὦ Ὀνησίκριτε, ἀποθανὼν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ

quosdam oderit, multo *sibi* magis necessariam iudicabit rempublicam, & veritatem pluris faciet, quam inimicitias: &, si quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, & soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abiicienda. Atque in universum, norma una, & mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praesens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos olim historia ab initio inde non magis, quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* aversata est. Alexandri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causa, quomodo ista lecturi sint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea si laudant & amplectuntur, mi-*

τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὑρίσκουσιν οὗ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.
41 Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε
42 δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν

*rari noli: putant enim, ea se non parva quadam esca piscaturos esse nostram quisque benevolentiam.* Homero sane, licet fabulose pleraque scripserit de Achille, iam ad credendum quidam inducuntur, solum illud ad veritatis demonstrationem magnum signum ponentes, quod non de vivo scripsit: neque enim, cuius rei caussa mentiretur, inveniunt. Talis igitur mihi sit historicus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham:* non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam*, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri iusto plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque &

ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυ-
μαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆ-
ναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς
ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ
τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γε-
γενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρή-
σιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας,
ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ,
πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι
τοῖς ἐν ποσί. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγ- 43
γραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας
ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συν-
εχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ
τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμέ-
νος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακεί-
μενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέ-

12 Κάρχαρον) Τραχεῖαν. G.

vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum scribere se* ait, *quam commissionem, quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subiungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat, constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant,* inquit, *respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.* Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, ceteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio

ξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν
44 τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως
σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ
καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δη-
λῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε
ἀποῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ᾽ ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς
συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευ-
τον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν
45 ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοι-
νωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ᾽ ὅσον
μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ᾽
ὁπόταν παρατάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις,
συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου

5 Μήτε ἀποῤῥήτοις) Scripsit Caesar, tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt, qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut silvae foliis* &c. G.

autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, scopus unus primus, dilucide explicare, & clarissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumtis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus proeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu,

ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ 46
συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα, (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν

qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum eius licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum eſt, fanatico quodam ſpiritu efferatur. Tum enim maximum periculum eſt, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae ſunt habenae, & ſobrietati ſtudendum, cogitantes, eſſe ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedeſtri curſu comitetur elocutio, prehenſo ephippio, ne ab impetu *equi* deſtituatur. Verum compoſitione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis diſtrahas & dimoveas, aſperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitioſum eſt, illud

47 γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι. Τὰ δὲ πρά-
γματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ
οὓς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν
ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου
48 ἔστω. Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα,
πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶ-
μα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωννύτω τῇ λέξει,
49 καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω. Καὶ ὅλως, ἐοικέτω
τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ, ἄρτι μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρη-
κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ

13 Χρηματιζέτω) Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγματι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγματι σχολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

vero inſuave audientibus. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iiſdem iudicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet;* ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos coniiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis, vel adiicere. Et hic iam ad coniecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere, quid ſit probabilius, queat. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adiecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat. Et omnino tum Homerico illi Iovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thracum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe

καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ᾽ ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ᾽ ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις 50
μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ᾽ ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ᾽ ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μετα-

quoque iam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; iam vero Perſarum; tum utraſque, ſi pugnent: & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio iniunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat, quaecunque geruntur; & perſequentes comitetur, & fugientes. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret;* ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus, ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, &, quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat,

πετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοι-
ζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς
51 καιροῦ ἀπολείποιτο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν
παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ
ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς
τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ,
ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς
ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι,
καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ
εἰπεῖν αὐτά· ὥστε, οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ'
ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγρά-
φοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκα-
μένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν,
ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ'
ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προϋποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθη-
ναίων, ἢ Ἀργείων πεποριμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον,

transſvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualeſque acceperit operum ſpecies, tales etiam illas oſtendat; perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; iam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubiecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus.

καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ
ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ· καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέ-
χνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή
τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι
τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεῖ-
ξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα
ὁρᾷν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τό-
τε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ
ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρε- 52
σκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται
τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προ-
διοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε
φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων.
Ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, 53

14 (Ὁπόταν) Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξοιντο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή: ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὡσπερεὶ δελέατι τοὺς ἀκροατὰς ἑλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος

at ipsi formabant tantum, & secabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, & quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem iam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus

οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, 54 καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με- 55 γάλα ξυνέβη γενέσθαι. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον·

ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo, quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea, quae ſequuntur, dilucida reddet, exponendis ante cauſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibuſdam* capitibus. Talibus prooemiis optimi hiſtoricorum uſi ſunt: Herodotus quidem, *ne res geſtae ipſo tempore evaneſcant, magnae cum ſint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum;* Thucydides autem, *magnum & ipſe futurum ratus & memoria digniſſimum, & maius prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigiſſe.* Magnum vero prooemium, pro rerum ipſarum portione productum aut correptum. Concinnus

εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ᾽ ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μά- 56
λιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ

porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adiectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit, sed continuum, & extremis suis permixtum. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva &

μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγοις δ᾽ ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἢν ἑστιᾷς τοὺς Φίλους, καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέ-
57 ρων. Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ᾽ ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ

5 Λοπάσι) Λοπὰς τὸ βρῶμα καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομίου λεπὶς, ὥς τινές φασι. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονεν. V.

minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut

Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι
τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶ-
τα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης
αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος,
σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύ-
σας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ
χρειῶδες ὂν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λι-
μένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς
εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω
τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐ-
τοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἢν δέ ποτε καὶ λό- 58
γους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα
τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω·
ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι
τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δει-
νότητα. Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, 59

Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant. Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omni-

καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀπο-
δείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δι-
καστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν
ἕξεις, Φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων,
καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν
60 μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ μῦθος
εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μέν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰ-
κάσουσι περὶ αὐτοῦ. σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον
61 ἐπιῤῥεπέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολ-
λάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν
γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλ-
λὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπει-
τα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν
μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος
μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας μεστός, οὐδὲν

no moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione coniunctae, & celeres [*breves,*] nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque, quod Theopompus, crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio pleroſque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret. Si etiam fabula ex tranſverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut, prout quiſque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe, qui poſt erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil ne-*

οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ
πᾶσι. τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπί-
δας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. Ὁρᾷς τὸν Κνί- 62
διον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ
τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔρ-
γων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλο-
μένοις, ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο
εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, οὖσαν,
καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομή-
σας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ
ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ; καὶ ἐπικαλύ-
ψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς
ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα
μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ,
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν
ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε

*que adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes huius vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit. Videſne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut aiunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam contigit, parvo admodum interiecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus, pro his, qui fluctu iactantur.* Ita neque ille ad tem-

καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς
τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ
63 μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλου-
σαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν
ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δι-
καίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι,
καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ
πίθος ἐν Κρανείῳ.

pus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc, quod nunc eſt, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris ſteterit, ipſiuſque manſerit artificium. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

# ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
## ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ὩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων 1
ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν
γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν
γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγι-
στον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λό-
γους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολ-
λὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν διά-
νοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρα-
σκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, 2
εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον
ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχ-
αγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπι-

1 ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

11 Ἀνάγνωσις) Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. G.

# VERAE HISTORIAE
## LIBER PRIMUS.

Quemadmodum athletis, & his, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant. Convenienti autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non in-

δείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρός τινας ᾔνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἂν ἔγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώ-
3 σεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰάμβουλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελό-

eruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & historicorum, & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, & his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto

μενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ
ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώ-
πων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐ-
τοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ
Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος,
ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφά-
γους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα
ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς,
οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύ-
σατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τοῦ ψεύσασθαι μὲν, 4
οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν
τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐ-
τῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγρά-
φοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι
σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τῆς

11 Ὁρῶν ἤδη) Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.

ſcripſere velut ſuos quoſdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter eius ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivoroſque, & ſilveſtres quoſdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibuſdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolemne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi

ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς
5 πιστεύειν αὐτοῖς. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα μὲν σιτία

libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Iam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Causa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Huius igitur rei causa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset im-

ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ
τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην
ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευα-
σάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεί-
σας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς
μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν οὖν 6
καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαι-
νομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ
ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦ-
μα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ᾽ οὐδὲ
στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύ-
ματι, καὶ παραδόντες αὑτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας
ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκ-
λάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν οὐ πόῤῥω νῆσον ὑψηλὴν,
καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι· καὶ

14 Καθορῶμεν -- νῆσον) Τὰ μὲν πρὸς ῥαστώνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανὲ, πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

posueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adiunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie eius diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum iam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies iactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu cir-

γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελθεῖν ἐπὶ κατα-
7 σκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, προῄειμεν. οὔπω δὲ πολὺ παρῄειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷός περ ὁ Χῖός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ

cumſonantem. Etenim maior tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi iacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc uſque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum iugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibuſdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo

ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπῄει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνῄειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέῤῥει σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ᾽ ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνῦντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας. Τότε δὲ τὸν 8
ποταμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ᾽ ἄνω, γυναῖκες ἦσαν,

tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere iuxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuſcuiuſque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admixtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat. Tum traiecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem

ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ᾽ ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ᾽ ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντό τε καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ᾽ ἀπελύοντο, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰρ, καὶ συνερριζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρ-

12 Καὶ δύο τινὲς) Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταῦτα μυθοποιήσαντος. V.

mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline iam iam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Ceterum accedentes nos salutabant & prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permixti sunt: iamque palmites, qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi,

ποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν 9
ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων τὴν συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι· περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, οἷον ἐπὶ σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε
κολπώσας τὴν ὀθόνην. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας 10
νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκο-

9 Σταδίους τρισχ.) Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τρισχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπεφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit, assequor. *Solan.*

iamiam fructum & ipsi laturi videbantur. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his, qui remanserant, narrare tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & commixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum iam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, eaque sinuans, abstulit. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustratam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus, explora-

ποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶμεν· νυκτὸς δ᾽ ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ᾽ ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκά-
11 ζομεν. Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ᾽ αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ᾽ Ἱππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ᾽ ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος, ἱστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ

taque regione, habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, maiores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse, coniecimus. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi [*Equivultures*] apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo maiorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis iniunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos

ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἆρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῄει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοὔνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.
Ἢν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω 12
νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σε-

quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis coniectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis, tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia. Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod iam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu iam bellum ad-*

λήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

13 Τότε μὲν οὖν παρ᾽ αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν

*versus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obiiciens nobis in Hippomyrmecibus* [Equiformicis.] *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Iam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Ceterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.* Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie eius diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores. Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones, & machinarios, & pedites,

ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν

& auxilia peregrina: nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima; pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Iuxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*iaculatores milii*] & Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de septemtrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae [*pulicisagittarii*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticursores*]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stel-

ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ
14 καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ᾽ αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συῤῥάπτοντες, ποιοῦνται θώρακας· ἄῤῥηκτον δ᾽ ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.
15 Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ᾽ εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι· τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριά-

lis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [*paſſeriglandium*] ſeptuaginta millia, Hippogeranorumque [*equigruum*] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum auſus ſum ſcribere: prodigioſa enim & incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Ceterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robuſtae. Loricae ſquamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis conſutis loricas ſibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi naſcitur lupini pellicula, cornu inſtar. Clypei & gladii Graecis ſimiles. Cum vero opportunum iam eſſet, aciem formabant eiuſmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipſe rex, qui circa ſe habebat quoſque fortiſſimos; in his, nos quoque: ſiniſtrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, ſuum ſibi agmen quique implentes. Peditum ad

δας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον 16
εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρα-

11 Καὶ δίπλεθρος ἦν) Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ'. πήχεις ξστ'. V.

sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo maiores. His obtexere imperavit interiectum Lunam inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis [*Nocturnus Sereni regis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia, a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum iugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aëro-

κες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ᾽ αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὕς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης

11 Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες) Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ σεσειρέναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

coraces, levis armaturae pedites, ſed pugnaces ipſi quoque . . . E longinquo enim fundis iaculabantur raphanos ſupra modum magnos, quibus percuſſus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare iuſſi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie iam inclinata venerunt, &

ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὤφελον· οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ. Συμ- 17
μίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἱπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ᾔσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃροῦντο, καὶ τὸ

6 Ἑκατέρων οἱ ὄνοι) Γόης, τερατολόγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημήνω τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς οὐχ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. V.

12 Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες) Γραι. ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt: propterea aiunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sublatis signis, ruditque ab asinis utrinque edito, (his enim utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse iam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis

αἷμα ἔῤῥει πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ᾽ ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ.
18 Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ Ῥοδίου Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ᾽ ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον

5 Ὅμηρος) Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. G.

14 Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ) Τριάκοντα πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. V.

fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut coniicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Iovem ob mortem Sarpedonis. A perſequendis hoſtibus reverſi tropaea duo ſtatuimus: alterum de pedeſtri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne cui incredibilis vide-

δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾔσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ᾽ ἐκείνων ἵστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνω- 19
σαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφε-

retur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cúm vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Iamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interiectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a Sole non iam pervenire ad Lu-

λωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις.

20 Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ

nam poſſet: iam murus ille duplex erat nubibus conſtans. Itaque aperta Lunae eclipſis efficiebatur, ut perpetua nocte univerſa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione miſſa ſupplicavit, ut demoliretur illam munitionem, nec reiiceret ſe degentes in tenebris: promiſitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare; obſidesque harum rerum cauſa obtulit. Phaëthon autem cum ſuis concilio bis habito, priori quidem irarum nihil remiſere, ſed poſteriore ſententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus: *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipſorumque ſocii, cum Selenitis ac ſociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpoſitam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter ſingulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & ſui iuris eſſe patiantur ſtellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis; ſed auxilia po-*

ἀλλήλων, ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος 21
καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν

10 Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ, τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας χάριν. V.

*tius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, eiusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem eius veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Iurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides* [Igneus] *& Therites* [Aestivus] *& Phlogius* [Flammeus]; *Selenitarum vero Nyctor* [Nocturnus] *& Menius* [Menstruus] *& Polylampes* [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio deiecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim

ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ
δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω
εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀπο-
22 πέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας. Ἃ δ' ἐν τῷ μετα-
ξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ πα-
ράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων·
γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναι-
κὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν,
γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι
δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν
γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρό-
νῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐ-
τὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι
καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας
τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖ-

11 Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere iam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc maius etiam

ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ᾽ αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ᾽ αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπός ἐστι βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι τοῖς γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀπο- 23
θνήσκει, ἀλλ᾽ ὥσπερ ὁ καπνὸς διαλυόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ᾽ αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι

1 Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων ) Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύντας. V.

16 Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν ) Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν αὐτῷ ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται. V. (C. κάπτουσι. Nihil aliud.)

aliud enarrabo. Genus eſt apud illos hominum Dendritae, [*Arborei*] quod hunc in modum naſcitur. Teſticulum hominis dextrum reſectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enaſcitur maxima, carnea, phalli inſtar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adſciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iiſque coëunt, ſuoſque nuptos ſubigunt. Cum conſenuit homo, non moritur, ſed fumi inſtar in aërem diſſolvitur. Cibus omnibus unus eſt. Accenſo enim igne ranas in prunis aſſant: ſunt autem apud ipſos multae volantes in aëre. Aſſidentes vero circa eum, in quo aſſantur, focum,

τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς ὥσπερ δρόσον· οὐ μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ᾽ οὐδὲ τέτρηνται, ᾗπερ ἡμεῖς· ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ᾽ ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ᾽ αὐτοῖς, ἤν που τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ

6 Ἰγνύαις) Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα ἡ εὐθεῖα εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· ἀφ᾽ οὗ καὶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. V.

ſurgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur eiuſmodi. Potus vero illis eſt expreſſus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris inſtar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei cauſa ſecedunt: quin neque iiſdem, quibus nos, locis perforati ſunt. Sed neque praebent, quod pueri noſtri, amatoribus, ſed ſupra ſuram poplites: ibi enim perforati ſunt. Pulcher autem apud illos habetur, ſi quis calvus & ſine comis ſit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis [*ſtellis comatis*] comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paulum ſupra genua. Ungues in pedibus non habent, ſed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem braſſica unicuique enata eſt magna, caudae inſtar, virens ſemper, quae nec frangitur, ſi quis

ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται 24
δὲ μέλι δριμύτατον· κἀπειδὰν ἢ πονῶσιν, ἢ γυμνάζων-
ται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἱδροῦσιν, ὥστε καὶ τυροὺς
ἀπ᾽ αὐτοῦ πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαν-
τες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπα-
ρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς
ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσ-
περ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος
διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς κατα-
πίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι
γαστρὶ, ὥσπερ πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέον-
ται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν·
ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ
νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθὴς 25
δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ,
χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ

4 Πήγνυσθαι) Γρ. πήγνυνται. G.
12 Κλειστή ἐστιν) Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίζει. V.

ſupinus cadat. Emungunt mel acerrimum, & cum aut laborant, aut exercentur, lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caſeos etiam inde, exiguo inſtillato melle, efficiant. Oleum ſibi parant de cepis pingue admodum & unguenti inſtar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini ſimilibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus eſt: aperiri enim ille poteſt, & rurſus claudi. Inteſtinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, niſi hoc ſolum, quod hirſutus intus & villoſus eſt, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Veſtis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, effuſa pau-

ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.
26 Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν

cula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, &, qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servent plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi, universamque patriam. Utrum

πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν. ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἄν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς 27
ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας 28
παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ Ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἐφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες

vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quiſquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, ſalutato rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egreſſique aquatum ſumus. Invecti deinde in Zodiacum, ſiniſtrum ſolem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exſcendimus, multum licet cupientibus ſociis; ſed non ſinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent

δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐν-
29 σπόνδους, ἀπεχώρησαν. Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ᾽ αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαι

nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, receſſerunt. Iamque Hippogypi etiam diſceſſerant. Navigaveramus noctem proximam & diem, curſum deorſum perſecuti, cum verſus veſperam delati ſumus in eam, quae Lychnopolis vocatur. Iacet urbs inter aërem, qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exſcenſione facta, hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum verſantes, parvos alios, &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illuſtres. Habitationes illis & lucernaria ſuum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt iniuria, ſed ad hoſpitium nos invitarunt. Nos vero nihilo

τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ᾽ αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι᾽ ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ᾽ ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι᾽ ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ᾽ οἶκον ἐπυνθανόμην ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ᾽ οἷς ἔγρα-

fecius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrûm audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia [*Nubicuculia*] urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Ceterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cuius

ψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, πυρωειδεῖς ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολ-

9 Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα) Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. G.

ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis iam clare videbamus. Terra vero nuſquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque iam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque, in mare depoſiti ſumus. Cum vero tangeremus iam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro praeſenti copia praebuimus, & *in mare* nos abiicientes natavimus; forte enim ſerenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero maiorum ſaepe malorum initium eſſe mutatio in melius. Etenim nos ſolos duo dies in mari cum navigaſſemus, illuceſcente tertio, ad orientem ſolem ſubito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum ſtadiorum magnitudine: contra nos autem veniebat hians &

λοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαίνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηῒ κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κύτος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν 31

2 Φαλλῶν) Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ αἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. V.

longe ante ſe mare perturbans, ſpuma undique alludente, dentes exſerens, multum phallis apud nos excelſiores, palorum inſtar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, exſpectare: at ille iam adeſt, & reſorbens ipſa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos ſtatim comminuit, ſed per interſtitia eorum navis illapſa eſt. Cum vero intus iam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, [*ſpecum alvi*] & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Proiecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa, & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo,

ἐπ᾽ αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.
32 Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ διαναστάντες εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ᾐσθανόμεθα, φερομένου αὐτοῦ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος.

7 Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες) Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει. V.

quem glutiebat, confidentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: iacebant autem copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias coelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum iam huius commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspectu-

οὔπω δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ᾽ αὐτῶν, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόῤῥωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα 33
πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ᾽ αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρεστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν εναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ᾽ ἃ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν

rus omnia. Quinque nondum integra ſtadia progreſſus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inſcriptio: neque multo poſt ſepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam coniicere quandam potuimus. Diligenter igitur progreſſi, ſeniori cuidam & iuveni adſtitimus, ſtudioſe exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati ſimul & territi conſtitimus: & illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile eſt ad exiſtimandum, affecti, voce intercluſa ſtabant. Poſt moram aliquam ſenex, *Qui vos igitur eſtis,* inquit, *hoſpites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis ſimiles? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini iam facti ſumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, ſcientes: mortuos enim nos eſſe conii-*

γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρῴην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθείργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις τε ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο· παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἑξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν,

*cimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius haussi. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris?* Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia iam esset, impertiisset; assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua

καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
καταδύσεως. Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει 34
τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ αὔτανδροι καταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον

ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum, & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo cibo piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves*

καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη οὐ πόῤῥω ἐστὶν ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.
35 Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ

*aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia belluae, ibi etiam, ubi volumus, lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti. Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui iuxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim*, inquam, *alii quoque ſunt in ceto? Multi vero*, inquit, *iique inhoſpitales, & figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitas, Tarichanes* [Salſamentarii] *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, ſuperiori parte hominibus ſimiles, inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi iniuſti*

δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῶα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον τοῖς Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια. Τοιαύτη 36
μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν. πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτούς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας

*ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires* [cancrimani] *& Thynnocephali* [canicipites], *qui belli ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes, bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, deſertae ſunt maiorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo, Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea. Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt, quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus. Quot vero,* inquam, *hi omnes ſunt? Mille,* inquit, *amplius. Quae ſunt illis arma? Nulla,* inquit, *praeter ſpinas piſcium. Igitur optimum,* inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim ſi vicerimus, ſine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digreſſique ad navem, nos paravimus. Cauſa belli futuri erat, vectigal non ſolutum, cuius iam dies inſtaret. Atque illi quidem

ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦν-
τες· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγ-
γέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι,
χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο)
37 μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεισαν. Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον
ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ
προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν
τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους,
ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ,
κατόπιν ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε
καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος,
καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ
συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ,
τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς
τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομή-
κοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης τρί-
38 γλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν

6 Ἐξοπλισάμενοι) Γραι. ἐξαυλισάμενοι. G.

misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo exspectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae traiectus a tergo. Illo igitur die

τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ,
καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπή-
ξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆ-
σαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο
δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι,
τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες
τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι.
ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον,
προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆ-
τος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυ-
μνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπε-
κρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστεί- 39
λαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγον-
το. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ
χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν
τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα,
διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν

ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re, adsunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, & mortuos tollunt, & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie eius diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare

θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

40 Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον

inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae iam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines

ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ᾗ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευ-

14 Κορύθων ἐδέοντο) Τὸ τοῦ Ὁμήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδους, τὸ Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus ſimilia referre; dicam tamen.) Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes, ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles uſquequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim ignis erat, iſque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque, quo vel-

στὴς δ᾽ ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως
41 ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν οὖν
πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ᾽ ἐφάνησαν ὅσον
ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν.
πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις,
πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλε-
κόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύ-
οντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδεί-
κνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώ-
γρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας με-
γάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπεῤῥίπτουν. οἱ δὲ περι-
πλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέν-
τοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγ-
42 γοις πλεθριαίοις. Ἡγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος,
τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο,

let gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto proelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem iniiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Iactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implerent, & iugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [*Maris potor*]. Pugna inter illos exorta, ut videtur,

ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνασταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια, καὶ ἐπ᾽ ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαν-

fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur, cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo uſque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem redegerunt, & receperunt ſua: nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa belluam, revinctis ab ea retinaculis, & iactis circa ancoris, tranſegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis.

τες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultiſque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.



# ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
## ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει 1
δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥαδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο, καὶ

# VERAE HISTORIAE
## LIBER SECUNDUS.

Ab hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere: iamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abiecto, incendere silvam statuimus: ita quippe morituram belluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque aegrotare eum intelleximus: hiabat enim tardius, &, si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane iam ad mor-

δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν

2 ἤδη τεθνήκει. Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (νηνεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπει-

tem ſpectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, niſi quis illo hiante diſcunearet maxillares, quo minus claudere illos poſſet, periculum eſſe, ne inclusi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus diſcuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima impoſita, & neceſſariis reliquis: gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem iam erat mortuus. Nos vero extractum navigium, & per dentium interſtitia traductum, ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo, ſacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo proelio mortuos incidimus, offendimuſque, ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi: deinde borea flan-

τὰ Βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ
ὑπ᾽ αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυιάς·
ὥστε καὶ ἀποβάντας διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπι-
μένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε
τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ
Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέ-
γιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνα-
καίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνο-
ρύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόν-
τες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετά-
σαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ
προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ
πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ
πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους 3
σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ᾽

8 Πῦρ ἀνακαίοντες) Εἶτα βωμολόχε, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυσθέντες τέλεον ἀπωλώλειται; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

te vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus, ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem vento, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero iam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus, cum delati ſumus ad inſulam parvam ac de-

ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον μὲν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα
4 τὴν τιμήν. Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ

ſertam. Hic aqua hauſta, iam enim defecerat, confectiſque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. Verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae [*Lacteae*] Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [*Caſea*] Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta. Morati in inſula dies

ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ Φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὑτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ

quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non iam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis: hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*ſuberipedes.*] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam, & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello [*ſuberiam*] contendere. Et aliquouſque iuxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt, felicem nobis navigationem precati. Poſt paulo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotun-

στρογγύλου φελλοῦ κατοικουμένη. πόῤῥωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀνεκαίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρώραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ᾽ ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ

do ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Iam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo iam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër por-

εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι
διαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ
τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπε-
συρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλα-
γίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, οὐ
θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν
αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων
πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατ- 6
ήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίν-
θαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόν-
τες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρου-
ροῖς καὶ περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφά-
νοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆ-
γον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς
ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι
δὲ ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν

1 Περιεκέχυτο) Ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιελίκμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

11 Εὐανθοῦς) Γράφεται εὐάνθητος. (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

ro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, iucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus, qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. Hiſce omnibus dum demulcemur, allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litoriſque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos (duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt) ad principem abduxere: a quibus in via audivimus, hanc eſſe Beatorum, qui vocantur, inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Iam deducti ad illum, quarti ſtetimus

7 τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ μὲν
πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο δὲ αὐ-
τοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολ-
λῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐ-
τὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει
τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ
8 συμποσίου. Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ
Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐ-
τὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ
συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυ-
νεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ
ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ
9 Μίνωος θυγατέρας. Τρίτη δ᾽ ἐδικάσθη περὶ προεδρίας,
Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχη-
δονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐ-
10 τῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. Τέταρ-

in serie eorum, qui iudicandi erant. Primum iudicium erat de Telamonio Aiace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, necne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuisset, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum multa *utrinque* dicta essent, pronuntiavit Rhadamanthus, *Iam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium iudicium, Theseo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? iudicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.* Tertia causa iudicata est de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginiensem, & primas deberi, visum est, Alexandro, ac sella ei posita iuxta Cyrum maiorem Per-

τοι δ᾽ ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἑξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ᾽ ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά. Τοὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν 11
στεφάνων περιῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμι-

13 Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις) Εἰς τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας διαπαίζειν, ἐφ᾽ οἷς οὗτοι περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. V.

ſam. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum iuſſis, diu conſiderat, ſuiſque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides iuſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronuntiavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: iam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.* Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita ſmaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco

νοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι ἀμεθύστινοι, ἐφ᾽ ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος,
12 ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν. Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ᾽ ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἑστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ

11 Ἀναφεῖς) Γραι. ἀφανεῖς. G.

elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cuius latitudo centum cubitorum regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt; ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe

ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ
ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι 13
μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μι-

2 Οὐδὲ νὺξ) Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλὴν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει. V.

13 Ἄρτον ἕτοιμον) Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ. V.

id, quod videt: ſunt enim quaſi umbrae erectae, non nigrae. Seneſcit nemo, ſed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos eſt, neque dies plane clara: ſed quale eſt mane diluculum, ſole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempeſtatem norunt. Semper enim apud illos ver eſt, & unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantiſque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas auctumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre: bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes iam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, un-

μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,
14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἐστὶ τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ'

6 Διακονοῦνται) Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων θερατολογούμενα τῶν Ἀσσυρίων διασύρει. V. (Vid. *Philostr.*)

guenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis ſeptem, & octo vini. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens: ſtragula de floribus ſubjecta habent: miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus eſt; ſed ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae, & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos inſtar nivis in eos ſpargunt cum

ᾠδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὧδε· νεφέ-
λαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ
τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα
τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.
Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· 15
ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα· καὶ αὐ-
τὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσ-
σέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ
παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ
Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ
Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην,
ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι
παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι
ᾄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων κατ-
αρχόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου- 16
σι· πηγαί εἰσι δύο παρὰ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος,

cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque, & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, iam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac lusciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus. Maximum & illud ad hilaritatem *adiumentum* habent, *quod* fontes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero

ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες
17 διάγουσι. Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὕς τινας παρ᾽ αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος· ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νουμᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ Ὕλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ᾽ οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπει-

4 Ἐθεασάμην) Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. V.

voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest iucunde & cum risu agunt. Dicere iam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Aiacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci filium sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi

ληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν Φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ᾽ ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.
Οἱ μέντοι ἀμφ᾽ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶ- 18
τα παρ᾽ αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον

12 Τῶν δὲ Στωϊκῶν --) Οἷα φῂς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; G.

16 Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς) Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτεις, Λουκιανέ. *Coll.*)

Rhadamanthus, & ſaepe minatus eſſe, de inſula ſe illum eiecturum, ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eiſque, quas ſcripſiſſet, legibus uti. Ariſtippus quidem & Epicurus primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriuſque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc aſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Aca-

ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνῃρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν
19 ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρρεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἦ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο. αἱ

13 Ἦ μὴν) Ἀντὶ τοῦ ὄντως. V.

demicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi, puto, iudicium metuunt, qui ipsum iudicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos, qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere, ante quam assequantur, & de media via reverti. Hi quidem igitur eorum, qui aderant, maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates deierabat, se caste accedere ad iuvenes: sed omnes peierare illum iudicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur: at ipse ne-

δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. οὐδὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. κατ-

6 Λέγων τ. μ.) Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. G.

10 Τοῖς πλείστοις) Γραι. τοῖς πολίταις, οὐχ Ὅμηρος. G.

14 Κατεγίνωσκον) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾷν ἢ διασύρειν εἴληπται. V.

gabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille aiebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* [Homerus] *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse

ἐγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὰ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο· καὶ εἶπεν ὃς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνα ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὰ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος,
21 Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος. Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους

7 Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμήρου βίῳ. V.

omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Ariſtarchi Grammaticorum frigidas diſputationes. Ad haec cum ſatis reſpondiſſet, rurſus interrogavi, *cur tandem ab ira* Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? Negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, inprimis ſecundum iudicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta iniuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſam illius una agente Ulyſſe. Iiſdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit,

τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγεὶς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτελέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ 22
χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἆθλα

16 Παγκρατίου) Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὃ ἔκαυσε ἀγρὸν πυρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. V.

septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit & Empedocles, circum ustulatus, & toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore certamen instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Corinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cur-

παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι ὅστις ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος; ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπα-
23 σι στέφανος, πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀποῤῥήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον· ἡγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαν-

8 Φάλαριν) Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede ſua in V. motum, & in II Vol. ed. *Amſt.* ad *Iov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *Solan.*)
*ibid.* Βούσιριν) Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

9 Διομήδην) Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὓς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque uſquam apud Lucianum conſpicitur. *Solan.*)

ſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Iam conſummato autem certamine nuntiantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theſeus & Achilles, &, qui iam reſipuerat, Aiax Telamonius. Hi commiſſo proelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praeſertim Achillis opera. Multo

τος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς
πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόν-
των γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον
ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξῃρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον,
καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα
συγκαλῶν τοὺς ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν
τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικη- 24
μένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον
κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅ-
μηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν τοῖς
παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν
ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη,
Νῦν δέ μοι ἔννεπε Μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ'
οὖν κυάμους ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπει-
δὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἱστιῶντό τε ἐπινίκια, καὶ

1 Καὶ Σωκράτης) Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. V.

5 Παράδεισος) Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παράδεισος ὄνομα. V.

etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis iam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus afferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic proelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae caussa instituunt, celebritatemque agunt ma-

ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόῤῥω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ κἀκείνῃ ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἔς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐ-

7 Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. V.

ximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, ſed cibo abſtinens procul ſedit, abominatus illam fabas edendi conſuetudinem. Iam ſex menſes peracti fuerant, cum circa medium ſeptimum, novi quid actum eſt. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui eſſet, diu iam amabat Helenam, & ipſum iuvenem apparebat ad furorem ab illa amari: ſaepe enim & innuebant ſibi invicem in convivio, & propinabant, & ſoli ſurgentes oberrabant per ſilvam. Atque adeo prae amore & conſilii alterius inopia conſilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque aufugere in quandam adiacentium inſularum, ſive in Phello, ſive in Tyroëſſam. Coniuratos autem olim aſſumſerant tres ſociorum meorum audaciſſimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui noſſet ab eo ſe prohibitum

τοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο, (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον 26
ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἵστη, καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἤει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν πολὺ ἀπέχουσαν· οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ'

2 Οὐ παρήμεν) Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V.

11 Διώκοντες) Γραι. ἐλαύνοντες. G.

iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, assumta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae multum iam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, iussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, iam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ciny-

ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
27 ρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοὔπιον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους

6 Ἐποτνιώμην) Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον. C.

rum vero cum ſociis, cum interrogaſſet ante Rhadamanthus, ſi qui alii quoque illorum eſſent conſcii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra diem ſtatutum inſula emittere, ſolo die proximo manendi facultate conceſſa. Ibi ego quidem moleſte ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus eſſem. Ipſi tamen conſolari me, ac dicere, poſt annos non ita multos fore, ut ad ſe redeam, iamque mihi ſellam, & accubitum in poſterum *aſſignandum* oſtendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens ſuppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonſtraret. Reſpondit, venturum me poſt errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non iam volebat adiicere: ſed oſtenſis inſulis propinquis, apparebant autem numero

(ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόῤῥωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' ὑμῶν κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε. Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς 28
γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι, ταύτῃ κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι· παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν,

quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.* Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, iubens, in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis maiore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, &, cum tempus esset, cum

συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

29 Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα

8 Μείνας δὲ) Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης· ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἐκείνης τῆς ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

ibid. Τῇ ἐπιούσῃ) Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

illis epulatus ſum. Poſtridie eius diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi verſiculorum inſcriptionem faceret; &, cum feciſſet, columellae de beryllo gemma erectae ad ipſum portum, inſcripſi. Erat autem epigramma hoc:

*Lucianus Divis carus felicibus iſthaec*
*Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.*

Moratus hunc diem, proximo ſolvi, deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſa navigaremus. Cum vero bene olentem

προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων· καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προΐμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἱρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι πάντῃ ἐξηνθηκός

9 Πέτραις τραχέσι) Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι. V.

15 Σκόλοψι) Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξυσμένον ξύλον. G. (Hoc Scholium in ed. priori cum IV aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Δ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *Solan.*)

illum aërem provecti exiissemus, statim cum taeter odor nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exaudiri, & ploratus hominum multorum. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat eiusmodi. Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis locis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis & aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & acu-

θήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέῤῥεον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ
δεύτερος δὲ αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗ-
τος καὶ ἀπέρατος· καὶ ἔῤῥει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμα-
τοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς,
τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι
31 πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἴσοδος δὲ
μία, στενὴ διὰ πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων
ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθη-
γουμένου, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασι-
λέας, πολλοὺς δὲ καὶ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν·
εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν
αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ
τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ᾽ αἷς κολάζον-
ται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευ-
σάμενοί τι παρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγρα-
φότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,

14 Καὶ μεγίστας) Εἶτά σοι, βωμολόχε γόης, τὶ ἐποφείλεται τούτων ἕνεκα. V.

leis undique effloruit: in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & inſuperabilis: fluit enim inſtar aquae, fluctus ut mare agit; piſceſque habet multos, torribus quoſdam ſimiles, minores vero prunis, lychniſcos appellabant. Ingreſſus unus per univerſos *tres amnes*, iſque anguſtus, cui ianitor adſtat Timon Athenienſis. Ultra progreſſi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos: quorum quoſdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis ſuſpenſum fumigari. Adiiciebant monſtratores noſtri vitas ſingulorum, & cauſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas ſuſtinebant, qui in vita mentiti eſſent aliquid, & qui vera non ſcripſiſſent; in quibus Cteſias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi

καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον
εἰς τοὐπιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰ-
πόντι συνηπιστάμην. Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, 32
οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύ-
πλιον ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ
τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε
δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τὶ παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ
προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέ-
βαινε. καταλαβόντες δέ ποτε αὐτὴν, καὶ ἐσπλεύσαν-
τες ἐς τὸν Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν
πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ᾗ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι,
περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὴν
πύλην, πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον
δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ
τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη
Ὅμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλῳ μὲν περὶ 33

4 Τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Γρά. ἀπέπλευσα. G.

alii. Hos cum viderem, optimam de futuro ſpem concepi, qui nullius mihi mendacii eſſem conſcius. Celeriter igitur ad navim reverſus, neque enim ferre ſpectaculum poteram, ſalutatum Nauplium dimiſi. Neque ita multo poſt Somniorum ex propinquo inſula apparebat, obſcura, & vix diſtinguenda viſu. Accidebat quiddam & ipſi *inſulae*, ſomniis ſimile. Recedebat enim accedentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum, qui Hypnus [*Somnus*] dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [*Galli Gallinacei*] ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva:

πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραῤῥέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Παννυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἴριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀπο-

1 Μήκωνες) Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά. V.

9 Δύο μὲν) Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρὰν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὔποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις καὶ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθείη ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε τοῦ κάρου ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ὄψις κατάλληλον τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

arbores in ea sunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexperrectus*] & Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae eius sunt non duae, ut Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia*

δημεῖν αὐτῶν οἵ τε φοβεροὶ, καὶ φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς·
δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κε-
ράτιναι, αἱ δὲ, καθ᾽ ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι.
εἰσιόντων δ᾽ ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον·
σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυό-
να· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν
ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὕπνου βασίλεια. οὗτος γὰρ δὴ ἄρ-
χει παρ᾽ αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιη-
μένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτο-
κλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν,
ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης
καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ
μαντεῖον, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν
ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης παρὰ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τῆς
τιμῆς. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα 34
ἡ αὐτή. ἀλλ᾽ οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς,

11 Καρεῶτιν) Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καταλλήλως ὠνόμασεν. V.

terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum & mare, cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim Deorum maxime colunt, & Alectryonem; illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis filium [*Terriculum Vanipori*], & Plutoclen Phantasionis [*Divitiglorium Imaginarii.*] In medio foro fons est, Careotin [*Gravisomnem*] appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cuius antistes propheta Antiphon [*Contradictor*], somniorum coniector, hunc a Somno honorem nactus. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species, sed alia procera, & formosa, atque iucunda, parva alia & infor-

οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς Θεοὺς, οἱ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθη-

9 Τήν τε) Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι. G.

mia, & alia quidem aurea, ut videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia eiusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus.

μεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ 'Ωγυγίᾳ νήσῳ
προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε·
ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶ-
τα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασά-
μενος, ναυαγίᾳ χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας
διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν
οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς
μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ'
ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γε-
νομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ,
πάνυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαι-
ταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν. ἢν οὖν
καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα
μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολὴ, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείη-
μεν. Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ 36
σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλα-

Tertio inde die ad Ogygiam inſulam appulſi exſcendimus. Prius autem ego ſoluta epiſtola, quae ſcripta in ea fuerant, legi. Erant iſta; *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me, cum primum abs te navicula conſtructa avectus eſſem, facto naufragio, vix ſervatum a Leucothea, in Phaeacum regionem: a quibus domum dimiſſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in Beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam, atque ad te veniam.* Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixe-

σιουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποῖα τε εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν.

37 Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων λῃστεύοντες τοὺς παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλ-

5 Καὶ εἰ σωφρονοίη) Γρα. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. G.

rat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrimarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam coniiceremus. Tum reverſi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus iactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum ſex. Cum enim ſiccatae ſunt, *colocynthidas* excavatas, demtis medullis, inſtruunt, malis utentes arundineis, pro velo

λῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχώμαλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ᾔσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.
38 Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, καὶ το-

13 Κελύφη, καρύων) Κελύφανα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τοῦ ᾠοῦ λέπος. G. (At non *ovi* hic, sed *nucis*, putamen. *Solan.*)

autem foliis colocynthidis. Hi igitur, impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant iaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas [*nucinautas*]: erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam, cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat, victores futuros Caryonautas, ut plures: plenas enim sociis quinque naves habebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscuiusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus saucios, atque ab eo tem-

λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβου-
39 λὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὔπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥ-
λιος, καὶ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆ-
40 σον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἁλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἁλκυὼν, τὰ ᾠὰ θάλπουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γοῦν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέ-

12 Ἐλάθομεν) Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. V.

pore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultanteſque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes iaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & iacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudentes offendimus ad Halcyonis nidum maximum: ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Halcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat, quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendi-

ρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ᾠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ᾠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν ἁδρότερον.
Ἐπεὶ δὲ πλέοντες ἀπέσχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους 41
διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδοξότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.

7 Ἀπείχομεν) Γρ. ἀπέσχομεν. G.
12 Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς) Εἰς τὴν Ἀαρὼν ῥάβδον ὁ παιγνίμων διαπαίζει. V.
16 Τὸ ἀλλόκοτον) Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

mus, cum iam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae rati similem, constructae ex arboribus: inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Iam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno resciffo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniscus [*anserculus*] in prora subito concussis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium iam admirabilissimum, malus navis germinavit, & emisit ramos, & in summo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile est ad existimandum, & Deos rogavimus, ut averterent,

42 Οὔπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀῤῥίζοις δένδροις καταφυτευόμενον· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾷν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, οὔτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑπερβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δέν-

3 Ἄβυσσον) Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paulo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo per-

θρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ που κἀκεῖνος·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, 43
καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-

7 Διελθόντες) Γραι. διελθοῦσι. V.
9 Χάσματι μεγάλῳ) Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσιν κρειττόνων ἐπιπνοίᾳ, ἐπισκώπτων αἰνίττεται. V.

traximus, ramisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui ait alicubi:

*Per silvestre illis navi venientibus aequor.*

Superata tamen silva, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum consisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahentibus facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicien-

ξιὰ, ὁρῶμεν πόῤῥωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τῆς ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσδοκήσαντες. Τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσῄειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίου ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόῤῥωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοι-

44

tes ad dextram videmus e longinquo pontem iniunctum ex aqua, quae iungeret utriusque pelagi summas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum fleximus, multoque labore traiecimus, quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare placidum & insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*], cornua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem esse putaremus, paulum progressi, stamus apud homines. At illi conspectos nos persequuntur, ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare con-

ποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφεύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνῃρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμεί-

fugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duoſque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi quatuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus. Iam-

45 ναντες, ἀνήχθημεν. Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον οὔσης σημεῖα προὐφαίνετο. μετ᾽ ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα; μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ᾽ ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες,
46 καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῴκειτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν

8 Ποδεῶνας) Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα. V.

9 Φελλῶν) Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

que pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paulo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua iacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos iunctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque iniuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate iuxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique. Vespera iam ingruebat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut pu-

ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων. προσήεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἠσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτὴ, Ὑδαμαρδία. λαβοῦσαι δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ηὐχόμην αὐτῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε

4 Ἐκβαλοῦσα) Γραι. Καβαλοῦσα. G. 5. Αὕτη Ὑδαμ.) Γραι. Ὑδαμαρδία. G.

tabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & iuvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa [*Deiiciens*], urbs autem Hydamardia [*Aquescentia*]. Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paulum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa iacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem,

δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος· τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.
47 Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν

ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas [*Aſinicruras*] vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitoſque in lectum adſcitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen experimenti cauſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam coniicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum* iacet. Adoratione hic votiſque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere ver-

Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

5 Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς) Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας. V.

ſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quiſque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae uſque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

---

# ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

## ARGUMENTUM.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

*Ascendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio iam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.*

1 ΔΥΟ τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανῃρημένον παρὰ τὴν τελευ-

## TYRANNICIDA.

QUI duos eodem die tyrannos interfeci, iudices, alterum vigoris annos iam egressum, florentem alterum aetate, & ad iniuriarum successionem paratiorem, venio, unum tamen duorum causa petiturus praemium; unus *ego* omnium, qui unquam fuere, tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *suae vitae* finem, filium

την, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν 2
τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ 3
μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχὼν, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω,

suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit: filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem iniuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto iniuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare

τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὑτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις
4 τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διῃρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν παραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς

adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit. Vos autem, iudices, ferte me quaeso paululum, dum vobis, accurate licet scientibus, ea, quae sunt in tyrannide, enarro: sic enim & magnitudinem beneficii mei cognosceris, & ipsi magis gaudebitis, cogitantes, quibus *malis* liberati sitis. Neque enim, ut aliis saepe contigit, simplicem nos quoque tyrannidem, & servitutem unam sustinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, sed soli omnium, qui unquam in simili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miseri iniurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras,

κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύ-
τερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρ-
μῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγω-
γούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς
αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερ-
βολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ,
καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἠδίκει ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλα-
ζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυ-
ραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπι-
θυμιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' 5
ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόμα-
τος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς
ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε
τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν
ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν
φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ

& ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia iniuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi: quidquid ille imperaret, iniuſte agere: quos iuberet ille, ſupplicio afficere: omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii. At iuvenis aetatis reſpectu honore iſti ceſſit, ſoloque imperii nomine abſtinuit: res quidem ipſa tyrannidis & caput ipſe fuit: ut fida eſſet & ſecura potentia, a ſe praeſtitit. Fructum autem iniuriarum ſolus ille percepit. Ille erat, qui ſatellites contineret, qui firmaret praeſidia, qui ſubie-

τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδι-
6 κημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον; ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκεί-

ctos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exsilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant iuvenilia. Senex autem ille obsequi, iniuriae socius esse, laudare solum filii sui iniusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum iniuriarum faciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque ceteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen iam desinet, verumtamen iam mortuus erit, & paulo post liberi nos*

νων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς 7
τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῄειν τοῦ συμμεμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἵεμην, ἐπὶ τὴν

*erimus*. In illis vero tale nihil quidquam ſperabatur, ſed paratum iam videbamus imperii ſucceſſorem. Igitur nec manum admovere operi quiſquam auſus eſt generoſorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: ſed ſpes omnis libertatis abiecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abieci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus, *inquam*, ad validam adeo & multiplicem tyrannidem, quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum ro-

μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον,
8 πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθῄρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἦμεν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνῃρημένος, καταισχύνων κἀκείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐ-

bur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen. Atque ipſa quidem tyrannis iam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: ſuperêrat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu iam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me agitabam. Bene iam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus eſt, maxime ſi poſt facinus ita clarum, & iuvenile, & generoſum interficiatur, & illam quoque caedem dehoneſtet. Quaerendus autem eſt dignus illo carnifex: neque poſt calamitatem aequum eſt,

τὴν κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἐχέτω
τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευ-
σάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην· ὁ δὲ, ὅπερ
ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτό-
νησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρειμι οὖν 9
κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαῤῥεῖν ἤδη προκη-
ρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη
οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε
πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τι-
μᾷν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νό-
μους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ
τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν
οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν
ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερ-
δὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὤν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρί-
δα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βου-
λόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆ-

eam iſtum lucrifacere. Videat: puniatur: adiacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto conſilio, ipſe e veſtigio diſceſſi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni impoſuit. Adſum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo eſſe iubens univerſos, & laetum de libertate nuntium afferens. Iam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx eſt: imperat nemo; ſed honore afficere licet, & in ius ire, & contra dicere ſecundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, poſt quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut ſordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; ſed quod firmari mihi volo praemio iſto rem bene geſtam, nec

ναι, μηδ᾽ ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς
10 ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην. Οὑτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ᾽ ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ᾽ ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι

detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque iudicatam praemio. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, & accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis iubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit?

δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρός με τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας 11
τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς εἴργασμαι τὴν σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ'

Si quis enim eſt prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin ſolus ego perfeci omnia, audendo, periculum ſubeundo, aſcendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciſcendo, quid calumniaris res praeclare a me geſtas? quid populum, ut ingratus adverſum me ſit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipſum interemiſti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Intereſtne autem, dic mihi, utrum quis ipſum interfecerit, an cauſam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; ſed hoc ſolum legiſlator ſpectavit, libertatem, poteſtatem populi, liberationem ab iniuriis. Hoc honoravit, hoc dignum iudicavit praemio, quod ſane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iſte vivere *iam* non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum

εἰ μηκέτ' ἐστίν; εἰ δι' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπῄτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.
12 Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις

esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, obiecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum solum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum. Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi per longam servitutem eorum, quae ibi dicuntur, oblitus sum, caussas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit;

αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν 13
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο-

aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſam caedis praebuit: aequaliter hunc etiam ipſum lex cenſet viciſſim debere puniri: iuſte ſane. Non enim voluit ipſo facto minorem eſſe *ſuppeditatam plenam faciendi* facultatem. Ceterum ſupervacuum eſt quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam iuſtum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane, qua hic, ratione beneficio urbem affecit, non iiſdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum cenſes? Neque enim illud poſſis dicere, me ſimpliciter illud *ac temere* feciſſe, conſecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in iugulo reliqui, niſi omnino, quod futurum erat, divinavi? Niſi forte hoc dicis, tyrannum non fuiſſe, qui periit, neque illam habuiſſe appellationem, ne-

ρίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως
ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τοῦ τυράννου
πεφονευμένου, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς,
οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὢ τῆς πολυπραγμοσύνης.
μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας,
ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι
προσαπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῂς, τὸ κεφά-
λαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ δὲ διὰ μέσου πάν-
τα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ
ἐξελάσας τὶς τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου;
καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δου-
λείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυ-
γὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντε-
λὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ
14 ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καί μοι πρὸς θεῶν
ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι
τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι τῶν

que vos de ipſo, ſi moreretur, praemia plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu, caeſo tyranno, ei, qui cauſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem, quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, iam praemium tyrannicidae accepit? Et iuſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exſilium, non novae metus invaſionis; ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicituſque malum omne exſtirpatum. Et iam mihi, obſecro, ab initio inde uſque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *im-*

προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει ἔκ γε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἀγνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύ-

*plendam* pertinent, praetermiſſum ſit: & ſi quid deſit eorum, quae ineſſe in tyrannicida debent. Primo ſane animum ante adeſſe oportet generoſum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & ſua morte ſalutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc defeci, emollitus ſum, aut praeviſo aliquo eorum, quae intervenire ſolent, periculorum, conatum abieci? Non dixeris. Mane vero in hoc iam ſolo, & puta me voluntatis ſolius & conſilii huius, etſi utile *patriae* non evenerit, & de *ſolo* ipſo animo conſiſtentem, poſtulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuiſſem, alius autem poſt me interfeciſſet tyrannum, abſurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praeſtari *mihi praemium?* inprimis ſi dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus ſum, experimentum animi dedi: ſolus honore dignus ſum: quid tum mihi reſpondeas? Iam vero non hoc dico, ſed etiam eſcendi, pe-

νευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾶστον, μηδ᾽ εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἅ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτων αὖθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ᾽ ἐμοῦ τὸν φόνον;

16 Ἀλλ᾽ εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ᾽ ἀναίμα-

riclitatus ſum, & ſexcenta ante caedem iuvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, & proclive eſſe negotium, praeſidia ſuperare, ſatellites vincere, tot homines in fugam coniicere unum: ſed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc eſt. Neque enim ſane tyrannus ipſe magnum quiddam eſt, captuque & confectu adeo difficile; ſed ea, quae cuſtodiunt, continentque tyrannidem, quae ſi quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam eſt, quod ſupereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, niſi ſuperatis devictiſque prius, quos circa ſe habebant, cuſtodibus, ſatellitibuſque univerſis. Nihil iam adiicio; ſed in hoc rurſus maneo. Praeſidium ſuperavi, vici ſatellites: tyrannum cuſtodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an inſuper caedem a me poſcis? Verum ſi caedem quoque

κτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-
γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν
ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάῤῥει, ὃς ἀντὶ
πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος,
δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ
εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπ-
έκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ
τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς
ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φί-
λων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυ-
ράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπό-
της ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβρι-
στὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων,
καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι 17

poſcis, neque haec deeſt: neque incruentus ſum, ſed caedem feci magnam & fortem, iuvenis in ipſo vigore conſtituti, & omnibus formidabilis, propter quem iſte quoque ſuperior erat inſidiis, in quo ſolo habebat fiduciam, qui pro multis ſufficiebat ſatellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, ſed inhonoratus poſt tot ac tanta ero? Quid enim ſi ſatellitem unum, quid ſi miniſtrum tyranni unum, interfeciſſem? quid vero ſi ſervum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, aſcendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicuius amicorum tyranni? Iam vero interfectum vide ipſum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus aſperior, & implacabilis dominus, & ſuppliciorum exactor crudelior, & in facienda iniuria violentior: quod vero maximum, heres univerſorum & ſucceſſor, quique multum extendere calamitates noſtras poſſet. Vis hoc ſolum a me per-

X 2

μοι; ζῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωρᾶσθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
18 θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ

fectum? vivere autem & effugiſſe tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque ſuſpectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Iam vero caput ipſum rei cogitate. Quod enim iſte a me poſcit, hoc ipſum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non ſimpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantiſque maleficiis: ſed poſtquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei oſtendi, quod cariſſimum habebat, miſere proiectum, filium adultum, etſi malum, at in ipſo conſtitutum vigore, & patri ſimilem, ſanguine & tabo oppletum. Haec ſunt patrum vulnera, hi gladii iuſtorum tyrannicidarum, haec mors digna crudeliſſimis tyrannis, hoc conveniens tot iniuriis ſupplicium. Statim mori, ſtatim *ſenſu & cognitione* privari, nullum tale ſpectaculum videre, nihil habet tyran-

γὰρ ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιούμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθη-

ni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter ceteros habuit merito, videns solum illum studiosum & custodem tyrannidis, solum pericula pro patre subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe propter desperationem mox illum periturum esse, cum ita rationes subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata, quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confertim obieci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis usus sum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrimans, luctum lugens brevem il-

κῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

19 Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσούτους φόνους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ᾔτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος ταῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε· δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος

lum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: & quod gravissimum est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur, difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius? numquid alterius cuiusquam telum illud fuit? quis illum in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? O gladie, particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adiutor fuit; hunc honore & praemio dignum iudicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum

ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο
προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰ- 20
κὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ
γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς
τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα
λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώ-
της θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώ-
μενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ᾔδει
γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰ-
κείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς
ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκρι-
τῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοι-
πὰ τοῦ δράματος· ἐπιστὰς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν
εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ᾑμαγμένον, ἐμπεπλη-
σμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολ-
λὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνῃρήμεθα,

ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis illum adoraretis? Iam mihi animum advortite, quid tyrannum fecisse probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri obiicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum demesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque eius continua, & multa, & letalia, haec exclamavit, *Fili, periimus, truci-*

πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, διὰ σοῦ, τέκνον, προανῃρημένον; ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ
21 μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυ-

*dati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit, per te, fili, iam ante caesum? aut numquid senem contemnit? & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?* Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paulo ante*, inquit, *me interfecisti: nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adiuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia.* Dum haec dicit, urget cae-

νάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύ- 22
ματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δω-
ρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προ-
κείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν
πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν
ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπον-
δὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος
ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γε-
γένηται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς
διηκονήσατο. τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν.
νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθε-
λὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς
πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα
ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ
τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

dem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, ſed viribus ad miniſterium conatus deficeretur. Quot hae ſunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidiſtis omnes iuvenem quidem iacentem in conſpectu, opus neque parvum, neque ſuperatu ita facile; ſenem autem illi circumfuſum; permixtum utriuſque ſanguinem, libationem Liberatori *Iovi* ſacram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipſumque adeo gladium in medio utriuſque oſtentantem ſe, quam non indignus fuerit domino, teſtantemque, fideliter ſe mihi miniſtraſſe. Hoc *univerſum* mea manu factum, minus futurum erat. Iam ipſa novitate clarius eſt. Ac deſtructor totius tyrannidis ego ſum: opus autem ipſum in plures deſcriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, ſecundarum filius, tertiarum ipſe tyrannus, gladius miniſtravit univerſis.

# VARIAE LECTIONES

# ANNOTATIONES

# VARIAE LECTIONES

## IN HERMOTIMUM.

*Pag.* 1. *l.* 3. ΛΥΚΙΝΟΣ) Ab hac perſona recte incipiunt *I. H.* & *A.* 1. Deeſt in *P.* & Fl. & M. in quibus nunquam in capite ſcribuntur perſonarum nomina. Sed *B.* 2. Λυκίνου καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48, 49. Ceterum in perſonis per totum dialogum diſtinguendis Flor. plerumque integre exprimit ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *l.* 4. Τεκμήρασθαι) Lege τεκμαίρεσθαι ex Marc. *Solan.* Sed nihil mutat M. nec edd. *l.* 7. Σεαυτοῦ) ἑαυτοῦ W. at prius ſervant edd. *Pag.* 2. *l.* 10. Παραπολόμ.) παραπολλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur. *Pag.* 3. *l.* 5. Ὅλος) ὅλος *B.* 2. & W. Ὅλως edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L. *l.* 12. Οὐχ) οὐκ male *I.* Οὐχ recte *P. A.* 1. *S.* &c. *l.* 13. Ὠδοιπόρηται) Sic recte *B.* 1. & 2. ac W. Ceterae edd. male ὁδοιπόρηται prima brevi. *l.* 15. Ἀρχόμεθα) Ita bene *B.* 2. & W. Nam ἀρχόμεσθα minus convenienter *H.* Fl. *S. P. A.* 1. *Pag.* 4. *l.* 11. Ἱκανὸς) ἱκανῶς W. male. Prius ſervant edd. ant. & rec. omnes. *l.* 14. Σε) δὲ M. Σε edd. omnes. *ead.* Ἀνακουφίζει) Sic edd. omnes bene, item M. Sola *I.* ἀνακουφίζοι male. *l.* 15. Ἀναβεβηκὼς) ἐναβεβ. rurſus male *I.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. *Pag.* 5. *l.* 5. Συμπροθ.) Ξυμπροθ. W *l.* 6. Ὑποφαίνει) Sic edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. *l.* 7. Μετὰ) Sic edd. & M. *Pag.* 6. *l.* 1. Εὐθεῖαν) Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ. *l.* 3. Ὑμῖν) Sic edd. octo vett. & Mſ. M. Sola *I.* ἡμῖν. *Pag.* 7. *l.* 4. Παπαὶ) Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H.* Fl. *I. P.* &c. *l.* 5. Χαμαιπετεῖς) Sic Mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum edd. omnes & M. *l.* 6. Παντάπασιν) πάντα παθεῖν W. male. *l.* 8. Ἐρχόμενοι) ἑρπόμ. Gron. male. *Solan.* *l.* 11. Εἰ) Sic recte ſine accentu Fl. *P.* Nam εἰ male *I. H.* *l.* 13. Περιβαλεῖν) Sic W. P. L. Παραβαλεῖν edd. *l.* 17. Καὶ) Deeſt in W. Agnoſcunt edd. *Pag.* 8. *l.* 4. Πότερον) Ita recte edd. & M. Πρότερον male *Fl.* *Pag.* 9. *l.* 12. ΛΥΚ.) Male deerat haec perſona in *I. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *A.* 1. M. duo puncta, quibus perſonae ſolent deſignari. *l.* 14. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν W. *Pag.* 10. *l.* 2. Ὅσα) ὅσαι W. Ὅσα *I.* male. *l.* 7. Διευκρινηθὲν) Conſtans edd.

lectio & M. *l.* 13. Ταῦτα) τὶ ταῦτα *Heinſ.* *Pag.* 11. *l.* 5. Ἂν λυπ.) εἰ λ. W. *l.* 8. Μηδ') μὴ δ' *I.* *ead.* Εἶναι) Sic *H. P. B.* 2. Fr. & P. Εἰ *I.* ἢ vero *A.* 1. Fl. & W. *Pag.* 12. *l.* 2. Πλούτου) Sic *I. H.* Fl. Fr. *S. A.* 1. Πλούτων *P.* ſola. *l.* 4. Ἐπέστην) ἔπεστιν W. Sed prius edd. conſtanter ſervant. *l.* 16. Παρὰ) Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo edd. *Pag.* 13. *l.* 7. Διατέθεικεν) Sic Fl. *H. P.* & M. Διατέθηκεν *I.* *l.* 9. Δὲ) δαὶ W. prius vero edd. *l.* 16. Αὐτῷ) αὐτοῦ W. male. *ead.* Καταφρονοῦντα) καταφρονοῦντες W. *Pag.* 14. *l.* 15. Οὖν) Sic P. & L. Αὖ edd. *Pag.* 15. *l.* 2. Ἐπεπώκει) Sic edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πέπωκε P. L. *l.* 5. Ἀριθμῷ) ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. *l.* 6. Παραδεδώκει) παρεδώκει *B.* 2. Alterum tuentur edd. rel. & M. *l.* 16. Ἀναιμωτὶ) ἀναιμώτεὶ W. *Pag.* 16. *l.* 14. Ἔτι συνοδ.) Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. *A.* 1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιποροίην. *Pag.* 17. *l.* 9. Γὰρ) γοῦν Marc. *l.* 15. Μάθῃς) Nihil hic variare Fl. neque in ſeqq. capitibus quidquam variationis eſſe, Solanus quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae ſubiicere nihil attinet. *Pag.* 19. *l.* 5. Δὲ) δὴ *H.* (add. *Baſ.* 4 & *S.*) *l.* 12. Ὑμετέρων) ἡμετέρων male Vorſt. *l.* 17. *col.* 2. Δὲ) Omiſſam hanc in edit. Cler. particulam inſeruit Solanus. *Pag.* 20. *l.* 2. Προειπὼν) Sic edd. omnes & M. Προσειπὼν legendum coniiciunt. vid. nott. *l.* 9. Τοῦ) τῶν male *B.* 2. Τοῦ ceterae & M. *Pag.* 22. *l.* 5. Οὗτοι δὲ &c.) Vid. notas. *l.* 11. Ἀνὴρ) Deeſt in W. Adeſt in edd. *l.* 14. Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν) Haec & ſeqq. ad ἀξιῶν, ſic, ut edidimus, legi in edd. & M. notat Solanus. *l.* 16. Ἀλλ' οἶσθα) Et haec duo verba ſic legi in iiſdem, notavit idem. *Pag.* 23. *l.* 3. Ὑπερεκπίπτον) Sic *I.* Fl. *P. H. S.* & M. *Pag.* 24. *l.* 10. Ἂν) ὧν W. Sed edd. omnes ἄν. *l.* 13. Δυνάμενος) δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt *H.* Fl. *P.* *Pag.* 26. *l.* 3. Πέρι) Sic recte *I.* Aliae περί. *l.* 9. Ἐπέπληξε) Sic *I. H. A.* 1. *P.* Item M. & P. Ἐξέπληξε male Fl. & *P.* *l.* 12. Ἢ) εἰ *B.* 2. Ἢ reliqq. & M. *Pag.* 27. *l.* 7. Παραπολούμενον) παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata ſtant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. *l.* 8. Ἄν σοι) Rectius abeſt ἂν in W. *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐθέλῃς *I.* male. Ἐθέλεις quinque edd. priſcae, & M. *Pag.* 28. *l.* 15. Ὁρῶσιν) Nihil hic variare *H. I.* & Fl. notat Solanus. *Pag.* 29. *l.* 13. Ἐπικατεχόντων) Sic edd. *I. H.* Fl. *P.* &c. *l.* 14. Κλαυθμυριζομένων) Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ. *l.* 16. Ἀποσεισάμενον) Sic edd. ant. Ἀποσεισαμένους Mſ. P. Ἀποσεισάμενος Angl. *Pag.* 30. *l.* 1. Ἀποῤῥίψαντα) Sic P. Ἀποῤῥίψαντας edd. & M. male. *l.* 3. Καὶ γυμνὸν) καὶ deeſt in B. & Angl. C. Adeſt in edd. & M. *l.* 7.

Φρατρίας) Sic recte *B.* 2. *S.* & Schol. Φατρίας corrupte *I. H. A.* 1. Fl. *F. P.* & M. *l.* 9. Οὐ πιθόμην) Sic *H.* Fl. *P. A.* 1. Οὐκ ἐπιθόμην *B.* 2. & *S.* *l.* 12. Εἴ γε) Sic *I. H. A.* 1. *P. S.* Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εὖγε supra scriptum erat; vid. nott. *l.* 13. Καὶ ἤδη καὶ τάδε) Sic esse in Fl. *H.* & M. notat Solanus. Sed & *B.* 2. *A.* 1. *P.* & *S.* ita habent. *l.* 17. *col.* 1. Ἐσσύμενον) ἐστύμενον & ὁρμόμενον male in ed. Cler. *Reitz.* *Pag.* 31. *l.* 3. Οὐδὲ) καὶ οὕτω Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae & Cod. P. *l.* 7. Λιπαρὲς) Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. *l.* 9. Ἐπιδείξηται) Ita *I. H. B.* 2. Fl. *P.* & M. *l.* 10. Ὄντα) εἶναι Angl. & P. Ὄντα edd. omnes & M. *Pag.* 32. *l.* 11. Σοι μὲν ἐπὶ) Sic *I. H.* Fl. *P.* Σὸν μὲν ἔτι P. *Pag.* 33. *l.* 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) ἐπὶ τῆς W. *l.* 2. Εὔυδρος) Sic edd. praeter *I.* omnes: haec enim ἔνυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat. *l.* 6. Ἐναντιώματα) ἐναντιώτατα Iens. Nil mutant edd. nec W. *l.* 7. Καὶ ἡ. π. ἀ. ἐ.) Nihil hic mutant edd. nec M. *l.* 9. Ἕκαστος) ἑκάστης Iens. Sed nihil mutant edd. nec M. *l.* 13. Ἄλλοις) ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B.* 2. male. *ead.* Δυναμένοις) Sic *I.* Fl. *A.* 1. &c. & M. Δυναμένους *P.* & *B.* 2. *l.* 15. Αὐτοῦ) Nihil mutant edd. Αὐτῆς Vorst. male. *l.* 16. Παρ' αὐτῷ) παρ' αὐτὸν W. P. L. *ead.* Τὸ πλῆθος) Abest articul. a *B.* 2. & M. adest in omnibus edd. reliqq. *Pag.* 34. *l.* 2. Ὑπερδιατεινόμενοι) Sic W. Ὑπ . . . ταινάμενοι edd. *l.* 11. Μετεληλυθόσι) μετεληλυθὸς W. male. *l.* 15. Καὶ) Abest a W. adest in edd. *l.* 16. Οὕτω) Sic *H. I. P. S. A.* 1. Οὕτως Fl. & M. *Pag.* 35. *l.* 10. Ἠ δέον) ἠδέως edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δέον. Ἠ δέον recte margo *A.* 1 *W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς εἰδὼν L. Εἰ δέον Heinf. Aliter Marcil. quem vid. *l.* 16. *col.* 1. Ὁ τινὰ) Male ἅ τινὰ editum erat. *Pag.* 36. *l.* 2. Παραπαίοι) παραπαίη Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq. *Pag.* 37. *l.* 1. Δεῖν) Sic edd. Δεῖ P. *l.* 3. Ἰόνιον) Recte edd. Ἰώνιον Cod. M. prave, vid. nott. *l.* 6. Τοῦ) τῆς W. Nihil mutant edd. vett. *l.* 7. Ὃς) Sic *I.* Fl. *A.* 1. *S.* & M. Ὡς *P. H.* Fr. *B.* 2. male. *l.* 8. Ἔτεμεν) ἐνέτεμεν W. *l.* 10. Τρωθήσεσθαι) τιτρώθήσεσθαι Pell. *Pag.* 38. *l.* 5. Εἰς Κόρινθον) Κόρινθόν δε W. P. Nihil mutant Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 12. Πρὸς) εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent edd. omnes. *Pag.* 39. *l.* 3. Γὰρ) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *ead.* Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. *I.* Fl. *H. P. A.* 1. Τὸ τοιοῦτο M. *Pag.* 40. *l.* 11. Ἀντεξετάζοντες) Ita recte *I. B.* 2. & W. Ἀντεξετάζοντας male *A.* 1. *H.* Fl. *P. S.* habebant. *l.* 15. Μὴ δὲ πώποτε) Sic *I. A.* 1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε *B.* 2.

*Pag.* 41. *l.* 4. Ἢ) Sic *I.* Fl. *P. H.* & M. *l.* 7. Τοῖς ἄλλοις) Ita edd. *I.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. *ead.* Οἶδας.) Deest in W. & Ex. Fl. Adest in edd. & P. *l.* 10. Ἐπιπλῆξαι) Ita dedi ex G. W. & P. Codd. & sic voluit Marcil. Ἐκπλῆξαι male edd. *Pag.* 42. *l.* 2. Μὴ δὲ) Sic *I. H.* Fl. Μηδὲ *P.* aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum *B.* 2. iunctim. *l.* 3. Μηδὲ) Aliae edd. hic rursus μὴ δέ. Sed nil refert. *l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant. edd. & M. *l.* 10. ΕΡΜ.) Omissa *Hermotimi* persona in edd. restituta ex Marcil. & punctis W. *l.* 15. Προσθεὶς) προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant edd. nec M. *l.* 16. ΛΥΚ.) Deerat in edd. *Pag.* 43. *l.* 4. Ἡμέτερα) Ita recte *I. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H, P. F.* *l.* 7. Ὡς) Sic *I.* Abest in ceteris edd. & M. *l.* 13. Μὴ δὲ) Ita disiunctim *I. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδέ. *l.* 17. Τὸ τοιοῦτον) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. *Pag.* 45. *l.* 8. Οὐ γὰρ) ὅτι οὐ γὰρ W. Abest ὅτι ab edd. *ead.* Λεύσουσι) λεύσσουσι apud Homer. legitur; sed nihil mutant edd. Luciani. *l.* 10. Δοκεῖ) Sic L. & marg. *A.* 1 *W.* Δοκῇ edd. *l.* 14. Συνενεχθεῖσαν) Ita habere *I. H.* Fl. *S.* & M. notat Solanus. *l.* 15. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum edd. *Pag.* 46. *l.* 2. Μὴ δὲ) Sic *I. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae edd. *l.* 12. Τὸ τοιοῦτον) Sic edd. constanter legere notat Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Καὶ) Hanc coniunct. in edit. omissam supplevit Solanus. *ead. col.* 2. Αἰτιᾶται) Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit Solanus. *l.* 17. *col.* 1. Προυσιαέως) Sic C. & M. In V. Προυσιάως erat. *Solan. ibid. l.* 18. Ἐπωνόμασαν) ὠνόμασαν edit. Clerici, quam correxit Solanus. *ead. col.* 2. Αὐτὴ) αὐτῆς prave edit. Cler. Emendata ex M. *l.* 20. *col.* 2. Προμηθουμένη) προμυθουμένη editio eadem, emendata ab eodem. *l.* 21. *col.* 1. Ἐξορχοῖ) ἐξαρχοῖ prave edit. Cler. Sed correxit Solanus. *Pag.* 47. *l.* 4. Δὲ) γε W. *Pag.* 48. *l.* 5. Ὡς) Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus edd. ὅτι coniecerat Iens. ex *B.* 2. *ead.* Γένοιντο) Sic *A.* 1. *H.* Fl. *F. B.* 2. *S.* & M. Γένοιτο *I.* & *P.* *l.* 6. Λέγωσιν) Ita edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl. *l.* 8. Πάμπολυ αὐτῶν διαφέρ.) Ita Codd. W. & L. Πάνυ διαφέροντα αὐτῶν edd. *Pag.* 49. *l.* 6. Ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει) Sic edd. & M. *l.* 8. Ὑμᾶς) Sic W. L. & *B.* 2. Reliqq. edd. male ἡμᾶς. *l.* 10. Ἐπικούρειοι) Ita constanter edd. Ἐπικούριοι W. semper. *l.* 11. Ὑμεῖς) Recte sic *H.* Fl. *P.* & M. Ἡμεῖς male *I.* *l.* 15. Αὐτὸ) Nihil variant edd. Αὐτοῖς Marc. Αὐτὰ W. *l.* 16. Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.) Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat Solanus. *Pag.* 50. *l.* 2. Στωϊκῶν) Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *I.*

Στωϊκῶν ἐστι μόνων *H*. Fl. *A*. 1. *P*. *B*. 2. & *S*. *l*. 9. Τοιοῦτον) Sic *l*. *H*. Fl. *P*. &c. & M. *l*. 11. Ἀσκληπιεῖον) Sic edd. omnes & M. Sed Ἀσκληπιεῖον M. Reg. 3011. *Pag*. 51. *l*. 4. Πρόδηλον) Πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab edd. *l*. 13. Εἰ) Abest εἰ in P. Adest in edd. *Pag*. 53. *l*. 6. Αὖ τὸ) Ita habent *I*. *H*. Fl. &c. & M. Αὐτὸ male *P*. *S*. & *G*. *l*. 7. Ἀποδυθησομένων) Ita dedi ex Codd. G. W. P. & L. Ἀποδυσομένων edd. omnes male. *Pag*. 54. *l*. 7. Παρὰ) Sic W. Περὶ edd. *l*. 10. Ἠλείου) Ἠιλείου *l*. *Pag*. 55. *l*. 3. Τὰ πάλαι) Sic edd. & M. *l*. 5. Ἀργυρᾶ) Edd. vulgo male ἀργυρά. *l*. 10. Γράμμα) γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt edd. *l*. 14. Ἀνέχει) ἀντέχει edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codices quinque, A. G. W. P. L. *Pag*. 56. *l*. 5. Γὰρ) Abest haec particula a W. *l*. 6. Οἷον) ὅλον Fl. & W. Ceterae edd. & P. vulgatam tuentur. *l*. 7. Γράμμα τι) γράμματι una voce *H*. Γράμμα τί. Fl. Γράμμά τι *S*. & M. Γράμμα τὶ P. Sola *Ald*. recte γράμμα τι. *l*. 16. Ἐπισκόπησον) Sic edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῆς W. *Pag*. 57. *l*. 11. Ἐπὶ πάντων) Ita habere edd. & M. notat Solanus. *Pag*. 59. *l*. 1. Μέν τοι) Sic edd. & M. Sola *B*. 2. μέν τι, male. *l*. 7. Ἐξελόντες) Ita bene edd. Ἐξελθόντες male W. *l*. 9. Μὲν γὰρ) γὰρ abest in M. Comparet in edd. omnibus. *l*. 10. Γράφωμεν) Sic *B*. 2. & M. Ceterae edd. γράφομεν. *Pag*. 60. *l*. 7. Δύο ἀνθρώπους) δύο insertum ex Cod. Pell. quod aberat ab edd.. *l*. 9. Τὸ ἐπίσημον) τοὐπίσημον W. quod magis Atticum. At nil mutant edd. *Pag*. 61. *l*. 2. Περιθεωροῦντες) Sic *l*. Fl. *P*. *H*. &c. Παραθεωροῦντες W. *l*. 6. Πασῶν) W. recte. Πάντων edd. *ead*. Αὐτῶν) Sic *l*. *H*. Fl. *B*. 2. *P*. *A*. 1. & Cod. M. Αὐτῷ male *S*. & hanc secuta *A*. *l*. 14. Αὐτὸ) Ita edd. Αὐτοῦ L. bene. *l*. 15. Οὐδὲν ἡμῖν πλ. πεπρ. ἡγ.) Ita, ut dedi, habent *I*. Fl. *H*. *P*. *S*. & Cod. M. *Pag*. 62. *l*. 8. Ὁδὸν) Ita edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem. *Pag*. 63. *l*. 11. Ἐξιέναι) Ita marg. *A*. 1 *W*. Vulg. ἐξεῖναι. *Pag*. 64. *l*. 10. Μὴ) Sic L. Μοι vulgo edd. *l*. 11. Πέντε ἔτη) Sic W. Πέντε abest ab edd. *l*. 14. ΛΥΚ.) Deest haec persona in edd. Restituta ex *I*. & P. *l*. 16. Νῆφε) ἦφε ridicule edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta. *Pag*. 65. *l*. 1. ΕΡΜ.) ΛΥΚ. male habebant M. & edd. omnes; recte ΕΡΜ. *I*. & L. ex quibus etiam deinceps ter eaedem restitutae. *Pag*. 66. *l*. 4. Ἀφαιροῦμεν) ἀφαιρῶμεν marg. *A*. 1 *W*. bene. *ead*. Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν) Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *A*. 1 *W*. Πεντεκαίδεκα edd. & M. *l*. 5. Ὅλον) An ὅλως; Pell. *Pag*. 68. *l*. 4. Ἥ τις) εἴ τις W. male, ait Solanus. *l*. 17. Παρευδοκιμεῖται) παρευδοκιμεῖ pra-

ve edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C. *ead.* Εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται) Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνεται, erat ὑποφαίνεται. Emendaverat vero εἰς, ut dedi, Solanus, non addens unde; sed cum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Mſ. hauserit. *Reitz.* *Pag.* 69. *l.* 14. Αὐτοὺς) Sic recte *P.* Ceterae pleraeque male αὐτούς. *Pag.* 70. *l.* 1. Γὰρ) Abest haec particula in *S.* Adest in W. Item in edd. *I. P. H.* Fl. *l.* 2. Ἑκάστη) ἑκάστην male Cod. P. Vulgatam servant edd. optimae omnes. *l.* 3. Καὶ) Sic recte edd. Fl. *H. I. P.* & M. Ἐπ' male *B.* 2. *l.* 4. Διαίρεσιν) Sic edd. & M. *l.* 15. Πεπειραμένους) πεπειραμάνους ridicule *I.* *l.* 17. *col.* 2. Τὸ) τὸν prave edit. Cler. *Pag.* 71. *l.* 2. Δεήσῃ) Sic *I. P.* Fl. *H.* & M. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ *S.* & *A.* male. *l.* 4. Ἢ μηδὲν) ἢ delet Gronov. Adest in edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 6. Δὲ) δὴ Pell. ironice. *Pag.* 72. *l.* 7. Ἀναλελογίσθαι) ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *I. P. H.* & Cod. P. Ἀναλλογίσθαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 73. *l.* 5. Οὕτω) οὗτος Fl. & L. Οὕτως M. Edd. οὕτω servant. *l.* 6. Ἰδὼν) εἰδὼς P. Sed nihil mutant edd. *l.* 8. Ἔσχες) Sic habere *I. H.* Fl. notat Solanus. Sed & reliquae sic recte habent. *l.* 12. *col.* 2. Καὶ) Hoc deficiens καὶ supplevit Solanus. *ibid. l.* 13. Τοῦ καθόλου λεγομένου) Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένη, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησιν ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex Solani annotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz.* *l.* 14. *col.* 1. Χρησίμῳ) χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus. *l.* 15. *col.* 2. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *Solan.* *ibid. l.* 16. Τῶν) Aberat in edit. Sed addidit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Ὁ τέσσαρα) Illud ὁ omissum fuerat in ed. Cler. pro τέσσαρα autem lege ἕξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt, quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *Solan.* *l.* 19. *col.* 2. Τῷ φιδίῳ) τῶν φιδία erat in edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt? *ibid.* *l.* 23. Ἀναιρήσεις) ἀναιρήσῃς M. *l.* 28. *col.* 1. Τὸ καθόλου) Ita pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τὸν, quod in edit. erat, exhibeo, iubente Solano. *l.* 29. *col.* 2. Ὄντι) Legendum coniicio ὀνόματι, *Reitz.* *Pag.* 74. *l.* 5. Ὦ παῖ) ὦπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. *ead.* Λέγων) γέλων P. Nihil mutant edd. *l.* 7. Ἴδοις) Sic Fl. *H. I. P. S.* & M. *Pag.* 75. *l.* 7. Καὶ) Sic edd. & M. Καθ' *B.* 2. *l.* 10. Ἑκάστοις) ἑκάστης W. Nihil mutant edd. *l.* 14. Καταθύνῃς) Sic *B.* 2. & M. Reliquae edd. male καταθύνεις. In *B.* 2. tantum deest iota subscriptum. Καταθύνειν Vorst. *l.* 15. Παρακαλῇς)

Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖν edd. *l.* 16. Γραμματεῖα) γραμματεῖα Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae suffragantur *I. P. H.* &c. Item Codd. M. P. *Pag.* 77. *l.* 13. Εἶ) Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus edd. *Pag.* 78. *l.* 1. Ἀνθομολογούμενον) Sic edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat Solanus. *l.* 5. Ἄρα) εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus. *ead.* Κατὰ) καὶ *B.* 2. male. Κατὰ servant reliqq. & M. *l.* 13. Ἀντείπω) ἀντεῖπον W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. *l.* 15. Ταὐτὰ) Ut Iensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant edd. omnes & M. male. *l.* 17. Εἰκὸς ἔτι) Edd. & M. Εἴκοσιν ἔτη melius Solan. *Pag.* 79. *l.* 5. Ἀεὶ) Deest in M. *l.* 7. Ὥστε, ὦ ἑταῖρε &c.) Vorst. emend. ὥστε μηδὲν ὦ . . . κᾂν ἄλλως . . . . At in vulgatam conspirant edd. & M. *l.* 12. Διψῆν) Sic *I.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* iota subscriptum addit. *l.* 13. Σπάσαιο) σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. *Pag.* 80. *l.* 1. Σύγ') Ita Cod. L. edd. *I. P.* & *S.* Σίγ' male Ald. *H.* Fl. *l.* 3. Τῷδε) Sic edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* *l.* 5. Ὑπεράνω) ὑπὲρ ἄνω edd. *l.* 7. Εἰ δὴ — ἀφελὼν) Nihil in toto hoc versu variare edd. nec M. notat Solanus. *l.* 14. Ὢν) ὂν Vorst. Sed nihil mutant *I.* Fl. *H. P.* &c. *Pag.* 81. *l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς) Ita edd. Sed abest ὡς in P. *l.* 9. Οὐδὲν ἐλάττων) οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant edd. priscae. *l.* 14. Εἰπεῖν) Ita M. *B.* 2. Fl. *P.* &c. Ἐπεῖν *H.* & *I.* male. *l.* 18. *col.* 1. Μὲν) μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ Solanus. Credo ex Collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum coniunguntur. vid. textum cap. 43 huius Dial. & cap. 17 de Merc. cond. *Reitz.* *ead.* Ἐξαντλοῦμεν) ἐξηντλοῦμεν perperam edit. Clerici. *ibid. l.* 19. Ἐπιῤῥέει) ἐπεισρέει erat in edito, ἐπειῤῥέει inde fecerat Solanus. Ego in ἐπιῤῥέει mutavi, quia id voluisse Solanum suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.* *Pag.* 82. *l.* 1. Κωνείῳ) Κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ (sed posterius a recentiore manu depravatum est) W. *l.* 2. Ἀποκτείνοι ἂν) Sic *I. P. H.* &c. Ἀποκτείνῃ Fl. Ἀποκτείνει M. *l.* 5. Ἀποθάνοιο) Ita *I.* Fl. *H. P.* & M. &c. *Pag.* 83. *l.* 3. Ἑαυτοῦ) Sic *I.* Fl. *H. P.* &c. & M. *l.* 12. Αὐτὸν) Nihil mutant edd. Αὔτως Marcil. M. in litura ν. Sic notat Solanus. *Pag.* 84. *l.* 3. Τὸ) Sic *I. H. S.* Τὰ *P.* *l.* 5. Ἐνδεῖν) ἐνδεῖς Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. *l.* 15. Ποιοῦντα) Sic etiam *I.* Fl. & *H.* habere notat Solan. *Pag.* 85. *l.* 2. Ἑλομένῳ) Ita recte Fl. *P. H. B.* 2. & M. Ἑλωμένῳ *I.* *l.* 4. Πάντα) Ex M. & L. dedimus. Πάντων edd. male. *l.* 5. Ἐπιδεῖν) ἐπὶ δεῖν discretim sola Ald. male. *l.* 6. Γὰρ) Sic L. P. M. & marg.

*A*. 1 *W*. Καὶ edd. omnes male. *l.* 15. Ψάμμῳ) ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, & edd. *Pag.* 86. *l.* 2. Γάρ με) με γὰρ M. *l.* 3. Διεκδῦναι) Sic bene Fl. *P*. *H*. *B*. 2. Διεδῦναι *I*. male. Διαδῦναι legendum adscripserat *Iuntinae* Solanus, frustra, ut postea ipse vidit. *Pag.* 87. *l.* 1. Ὁ δὲ πέντε) Haec addita ex M. Desunt in omnibus edd. *l.* 3. Ἦ γὰρ) ἢ P. At vulgatam lectionem tuentur merito edd. *Pag.* 88. *l.* 1. Δ', οἶμαι) δέ μοι male W. nihil mutant *I*. Fl. *H*. *P*. *l.* 13. Τοῦτο) ΛΥΚ. τοῦτο M. & edd. praeter *I*. quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. *ead.* Ἐξ ὧν) Deest ἐξ in *S*. *I*. Fl. *H*. & M. Adest in *P*. & *B*. 2. *l.* 16. *col.* 1. Ὧν) Lege οὖν. Num autem illud ὧν error Codicis, an Solani sit, nescio. *Reitz.* *Pag.* 89. *l.* 7. Γίγνεσθαι) Sic recte *I*. Ceterae, & M. γίνεσθαι. *Solan.* *l.* 10. Πάλαι) Sic edd. & M. habere, notat Solanus. Nescio quare. *l.* 11. ΛΥΚ.) Deest in edd. Adest in *I*. W. & P. *l.* 13. ΕΡΜ.) Deest in edd. Adest in M. i. e. designatur solitis punctis. *l.* 14. ΛΥΚ.) Deest in edd. *Pag.* 90. *l.* 16. Ὃν) οὗ P. Vulgatam servant edd. priscae. *Pag.* 91. *l.* 5. Καὶ ὑπάρχ.) καὶ deest in W. Adest in *I*. Fl. *H*. *P*. &c. *l.* 9. Ἥκεις) ἄγεις P. *l.* 10. Κωλύσει) κωλύσῃ W. *l.* 11. Θαλλῷ) Sic Fl. *H*. *P*. Θαλῷ *I*. *l.* 13. Ὅ, τι) ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. *I*. *H*. *P*. *l.* 17. *col.* 2. Τῷ) Pro τῷ, quod in Cod. Voss. erat, ὃ iubet legere Solanus. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz.* *ibid.* *l.* 19. Ὑπάρχον) Sic recte correxit Solanus pro ὑπάρχων, quod in Cler. ed. erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Πεφυκὸς) Et hoc recte mutavit idem; nam prave in ed. eadem legebatur πεφύκοτι. *Reitz.* *Pag.* 92. *l.* 15. Οἶδα) Sic recte Fl. *P*. *B*. 2. *S*. *A*. & M. Εἶδα Ald. *H*. Fr. *I*. *Pag.* 93. *l.* 4. Παροιμιαζ.) προοίμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur *I*. *P*. *H*. & Cod. P. *l.* 6. Γὰρ) γάρ τι *I*. *R*. *H*. Fl. *B*. 2. *S*. At ignorat illud τι Cod. M. & sic Vorst. voluit, quare id delevimus. *Pag.* 94. *l.* 4. Αὐτῶν) Sic edd. Vorst. αὐτῷ. *l.* 6. Τοῖς) ταῖς edd. *I*. *P*. *H*. Fl. Τοῖς *S*. & Codd. P. L. *l.* 7. Ὅμως) Ex W. Deest in edd. *l.* 12. Εἰργάσω) Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit *B*. 2. εἰγάσω exhibens. *Pag.* 95. *l.* 2. Ἤ τίς) εἴ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae. *l.* 16. Κενὴν μακαρίαν) κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab edd. *I*. Fl. *H*. *P*. &c. *l.* 18. *col.* 2. Τὰ) Deerat in V. inseruit ex M. Solanus. *Pag.* 96. *l.* 15. *col.* 2. Καὶ) κατὰ erat in edito, sed mutavit Solanus. *ead.* Εὐημερίαν) Sic etiam est in C. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Μηδὲν ἐστὸς) μηδ' ὅλως M. Non agnoscit Bourd. *Solan.* *Pag.* 97. *l.* 14. Εἶναι) Sic edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. *Pag.* 98. *l.* 12.

Ἐξήταζεν) Ita bene *I*. Fl. *H*. *P*. & W. Ἐξήταξεν male *S*. *l*. 14. Αὐτῶν) Sic *I*. *H*. *P*. P. & M. Deest in Fl. *l*. 15. Εὐθὺς) αὐτὴν marg. *A*. 1 *W*. *l*. 16. Εἰσιτητέον) Ita Fl. *I*. *P*. *S*. &c. *Pag*. 99. *l*. 9. Ταῖς) Ex W. Abest ab edd. *Pag*. 100. *l*. 6. Εἴ πῃ) Sic edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *ead*. Αὐτῷ) Ita habet Cod. M. & edd. *Ald*. Fl. *I*. *H*. *B*. 2. Αὐτῶν *P*. *S*. *A*. *l*. 7. Λέγοι) Sic M. Λέγει edd. *l*. 10. Ὅτου) Ita sola *I*. Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτε. Sed P. Cod. ὅτι. *Pag*. 101. *l*. 5. Ἰδεῖν) ἰδὴ male P. Vulgatam tuentur priscae edd. *l*. 13. Ἔχωσι) Sic *I*. *H*. *P*. Ἔχουσι Fl. M. & Coll. *Pag*. 102. *l*. 5. Πειρωμένους) Nihil hic mutare *I*. Fl. *P*. notat Solanus. Non invenit ergo variationem. At marg. *A*. 1. πειρωμένοις habet. *l*. 8. Μόνῳ) Deest in Fl. Adest in reliqq. item in M. ac P. *l*. 9. Ἢ οὐδὲν) οἳ οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *I*. Fl. *H*. *P*. *ead*. Εἰδότες) Ex P. L. & Angl. Ἰδόντες edd. *Pag*. 103. *l*. 4. Ἡνίκα) Sic edd. *I*. Fl. *H*. *P*. Ἡλίκα Gr. *l*. 5. Πάντα) πάντας W. male. *l*. 6. Εἰδείης) Sic edd. Εἰδοίης W. *l*. 7. Καὶ) ἐς W. *ead*. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. servant *I*. Fl. *P*. *l*. 8. Ὑφ') Sic recte Fl. *S*. *A*. & M. Ἐφ' *I*. *H*. *P*. Fr. *B*. 2. & *Ald*. male; vid. nott. *Pag*. 104. *l*. 6. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι) ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμὲν edd. Sed ἔστι Codd. M. & L. *l*. 10. Πλησίον) πλέον *P*. sola, male. *l*. 15. Ἢ) εἰ *B*. 2. Nil mutat *I*. *H*. Fl. *P*. ἢ M. *Pag*. 105. *l*. 8. Τῇ σορῷ) Sic *I*. Fl. *H*. *P*. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ. *l*. 9. Προγυμνάζεις) προγυμνάζῃς M. *ead*. Σεαυτὸν) Sic edd. priscae. Ἑαυτὸν W. *Pag*. 106. *l*. 9. Ἄφυκτα) ἄφικτα edd. omnes male. Ἄφυκτα recte M. Mſ. B. & Angl. *Pag*. 107. *l*. 2. Πτίττοι — πτίττων) Ex Schol. Πλήττοι & πλήττων edd. omnes. Πτήττοι & πτήττων M. unde vestigia verae lect. tamen apparent. *l*. 9. Δοκεῖ) δοκῇ W. Nil mutant edd. antiquae. *l*. 10. Τίσι γε;) Sic M. & edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. *l*. 18. *col*. 2. Πλέον) Sequebatur ἐπανῃρημένον, quod merito delevit Solanus, quia ex paulo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agnoscere C. annotat idem. *l*. 19. *col*. 1. Ὁλκὸς) ἀλκὸς prave editum fuerat, quod correxit Solanus. *ibid*. *l*. 20. Κοινῶς) Exc. G. idem habent. *Solan*. *ead*. *col*. 2. Τοῦ) Inseruit articulum Solanus, qui in edito aberat; nec dubito, quin ex Cod. V. *Reitz*. *ead*. Ὁ περὶ τῆς ἄχνης) Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). *Solan*. *ibid*. *l*. 22. Τῆς ἄχνης) Exc. G. & V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Clericus saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae reiectis aliis obtrudit. *Solan*. *Pag*. 108. *l*. 1. Ἐκπρόθεσμον) ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata est vulgata lectio.

*l.* 3. Ἐπὶ ταῦτα) Sic Ald. *H. S. P.* & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα *I.* & L. *l.* 5. Καὶ) Omissum in *I.* habent Fl. *H. P. B.* 2. & M. In *Iunt.* ἄνθρωπος per compendium scriptum sic: ανος. *ead.* Ὑμέτερα) ἡμέτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P. *l.* 12. Συναρπάσας) Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum *P.* haberet συναρσάσας, id ex *I.* correxi. *l.* 13. Ἔφυγε) ἔφυγον habebant edd. & W. Ἔφυγεν sola *I.* recte. *Pag.* 109. *l.* 1. Τὸν κάδον) τὸν κάδην vitiose omnes, praeter *I.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *A.* 1 *W.* sicquoque corrigit. *ead.* Ἔχοι) Ex *S.* & *A.* vid. nott. *l.* 8. Ἀποδώσειν) Sic recte *I. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. *ead.* Ἀποκρίνηται) Ita bene *B.* 2. Fl. *H. P.* & M. Ἀποκρίνεται male *I.* *l.* 19. *col.* 1. Σολέων) Exc. G. σολίων. Non agnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *Solan.* *Pag.* 110. *l.* 3. Κωλύσει) κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *I. H. P.* & P. *l.* 15. Ὢν) ὂν male W. Ὧν Fl. *I. H. P.* *Pag.* 112. *l.* 2. Δὲ) δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *I. H. P. Ald.* 1. *l.* 3. Μου) με W. solus. *l.* 4. Ἀνάλωκα) Sic recte edd. & M. Ἀνήλωκα *B.* 2. *l.* 11. Κυματωγὴν) Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A.* 1 *W.* Κυματώδη male edd. omnes. *Pag.* 113. *l.* 3. Μεταμαθήσῃ) Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. *l.* 8. Ἢ) καὶ male P. Nihil in vulg. mutant edd. *l.* 9. Ἤρησο) Edd. ἤρησο *B.* 2. ἤρησο cum puncto subscripto. *Pag.* 114. *l.* 6. Ἐννοήσαιμι) νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. *l.* 7. Παραφερόμενον) περιφερόμενον edd. Sed prius habent L. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Δοκῶ) δωκῶ *I.* sola male. *l.* 13. Ἄξων) ἄξειν Fl. & M. Ἄξων ceterae & Cod. P. *l.* 14. *col.* 2. Οὐκ ἐπ' αὐτῆς) ἐπ' αὐτοῖς edit. Clerici, quam correxit Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Γὰρ) Aberat in ed. Inseruit Solanus. *ibid.* *l.* 17. Ἡ τόλμα) ἢ τολμᾶν C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Ὁ φοβούμενος) Mire sane haec corrupta. Ego malim ῥυ φοβ. Et κατάστολήν. *Solan.* *ibid.* *l.* 20. Στολὸν) στολὴν, εἶναι C.

---

# IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

*Pag.* 116. *l.* 6. Ἰωνίᾳ) Ἰονίᾳ male *H.* & *B.* 2. Ceterae recte Ἰωνίᾳ. *l.* 9. Γνώριμος) Deerat in edd. Aderat in L. & *I.* Item in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 117. *l.* 6. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Graev. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *I. Ald.* Fl. *F. H. B.* 2. *P. S. A.* *l.* 12. Ὀπισθόδομον) *I.* dubie an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ. *Pag.* 118. *l.* 3. Ἐκ) Gr. ἀπό. Nihil mutant edd.

sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ. *l.* 10. 'Υφ' ἑνὸς) ἀφ' ἑνὸς male Fl. *Pag.* 119. *l.* 8. Ἤρετο) Sic *I.* Fl. *B.* 2. *H. S.* *Pag.* 120. *l.* 17. *col.* 1. Ἢ) Vocem ἢ, quae deerat, supplevi. *Solan.* *Pag.* 121. *l.* 13. Νίκας) Deest in edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat. *Pag.* 122. *l.* 9. Ὅ, τι) ὅτι edd. Sed correxi ex coniectura. *l.* 14. Δὲ) Abest a Fl. Adest in *I. H. P.* &c. *Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) ὡς οὐ μ. δέος Pell. Sed vulg. servant *I.* Fl. *P.* Vid. Dial. seq. c. 3. *l.* 3. Παραθεωρῆτε) π . . . εἴτε Th. M. Παραθεωρῇτε *B.* 2. cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur. *l.* 5. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic L. Ἐφ' αὐτοῦ *I.* Fl. *H.* Ἐφ' αὐτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota Gronov. *l.* 9. Συγκρίνετε) συγκρίνατε edit. Cler. Συγκρίνατε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίναιτε, ἐξετάζοιτε, legendum censeo. *Solan.*

---

## IN ZEUXIN AUT ANTIOCHUM.

*Pag.* 125. *l.* 8. Βαδίζοι) Sic *I.* Fl. *H. P.* Βαδίζει *B.* 2. *l.* 15. Αὐτὸ τοῦτο) αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *I. H. P.* & Cod. P. *Pag.* 126. *l.* 3. Νέμειν) Sic recte edd. octo. Sola *I.* male νέμην. *Pag.* 127. *l.* 3. Αὐτὸς) Sic habere *I. H.* Fl. notat Solanus. Quid tum? Habent sic & aliae. *Pag.* 128. *l.* 5. Ὧν) Sic edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. *ead.* Καμπύλος) καμπόλος credo fuisse in *I.* Sed ex aliis edd. correxerat Solanus. *l.* 6. Ἐπανίσταται) ἐμπανίστ. *P.* male. *l.* 7. Οἷόν εἰσιν) οἷ—όν εἰσιν *I.* Fl. Sed saepe hae eiusmodi voces sic dividunt; quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. *l.* 11. Σκοπῆς) Nihil variare edd. optimas hic notat Solanus. *l.* 13. Ὅλος) Sic edd. octo. Sola *I.* ὅλως. *l.* 15. Ἀνέχων) ἀνέχον *I.* *ead.* Δεδίξαιτο) δειδίξαιτο Vorst. Nihil mutant edd. *Pag.* 129. *l.* 6. Μερῶν) μέρων sola *I.* Ceterae μέτρων, male. Μέρων Mſ. Gr. P. & L. *l.* 13. Αὐτοῦ) Sic edd. *I.* Fl. *P. H.* &c. Αὐτῷ P. L. & marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Τὴν) Abest a Fl. Adest in *I. H. P.* *l.* 16. Θετταλοὶ) Nil mutare Fl. notat Solanus. Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in edd. priscis sciebat, in nonnullis semper. *Pag.* 130. *l.* 7. Τῶν νεογνῶν) Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν edd. *ead.* Ἐν τῶν νηπίων) ἐν τῷ νηπίῳ Gronovius. Sed nihil mutant edd. *Pag.* 131. *l.* 1. Ἡγνοημένην) Sic habere *I. H.* Fl. *B.* 2. notat Solanus. Sed & habent ita aliae. *l.* 7. Τῶν δ') ἴσως τοῦ L. *ead.* Ἐφ' ὅτῳ, εἰ) ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς Graev. Sed nihil mutant edd. *Pag.* 132. *l.* 3. Δισμυρίαν) δυσμυρίαν male *I. H. B.* 2. Fl. *P.* Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla ed. praeeunte corrigen-

dum fuisset. *l.* 4. Ἐκπηδύσεσθαι) ἐπιβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et Mſ. B. Item ed. Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 7. Αὐτῷ) Sic P. Cod. Αὐτῶν edd. *I. H. B.* 2. Fl. *P.* &c. *ead.* Δι' ὀλίγου) Ita recte P. & marg. *A.* 1 *W.* Δι' ὀλίγον edd. *l.* 10. Γυμνῆτες) Nihil variare edd. annotat Solanus. *Pag.* 133. *l.* 1. Κατακρύψαντας) κατακρύψαντα P. *l.* 7. Ἑκάτερα) ἑκατέροις P. *l.* 15. Τετριγότων) Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. *l.* 18. Τετριγότων) Edit. male τετρεγότων. *Pag.* 134. *l.* 1 Πρὶν ἢ) Sic habere *I.* Fl. *H.* & *B.* 2. notat Solanus. *l.* 9. Ἐς) Sola *S.* omisit ἐς. *l.* 11. Ἀποβαλόντες) Sic dedi ex Fl. & *B.* 2. Ἀποβάλλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *I. H. Ald. Fr. S.* *l.* 13. Κατεβάλλοντο) κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant edd *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεκυμβαλίαζον) ἀνεκυμβάλιζον edit. Cler. quam mutavit Solanus. *Pag.* 135. *l.* 4. Ὀλίγοι) ὀλίγου sola marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Ἐπαιώνιζον) Sic *I. P. S. H.* Fl. Ἐπαιάνιζον Scholiast. & P. *l.* 9. Ἐγένετο) Ald. ἐγένεσο. Sed marg. eius ἐγένετο, quod iam habebant recte cett. edd. *l.* 16. Ἄλλως) Nihil hic abire a vulgata, *I.* Fl. *H. S.* notat Solanus. *ead.* Ἐπεποίθειν) ἐπεπόνθειν L. male.

---

# IN HARMONIDEM.

*Pag.* 137. *l.* 8. Ὑποβάλλειν) Sic M. *I. S. H.* Fl. *P.* &c. *l.* 13. Ἐκμεμάθηκα) καὶ μεμάθηκα W. *Pag.* 138. *l.* 8. Ἐνίκησας) νικήσας edd. & M. *ead.* Ὁμωνύμου) ὁμώνυμόν σοι edd. omnes & M. Ὁμωνύμου σοῦ Marc. Ὁμωνύμου σοι Pell. *l.* 11. Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα) Tredecim illa verba desunt in *I.* Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον. *Pag.* 139. *l.* 13. Τοῦθ') Sic edd. Τοῦτο W. *Pag.* 140. *l.* 1. Καὶ ἐπ') καὶ deest in edd. Adest in W. *l.* 3. Ἐπαινέσονται) Sic M. recte & edd. excepta *B.* 2. quae vitiose ἐπαιναίσονται quod Vorst. tamen mutaverat in ἐπαινήσονται. Sed —έσομαι in prosa usitatius. *l.* 5. Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν) Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omisit Fl. quae adsunt in cett. *l.* 13. Ἴσασι) Sic dedi ex L. Εἰσὶ edd. Quid M. habeat, nescio: abscissa enim haec sunt. *Solan.* *l.* 14. Δὴ) δεῖ L. Δὴ Fl. *I. P.* &c. *Pag.* 141. *l.* 3. Οὐκ) Deest haec particula in ed. Fl. Adest in cett. & in P. *l.* 11. Οὗτος) οὕτω edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L. *l.* 17. Κανονικὸν) κανόνιον C. *Pag.* 142. *l.* 14. Αὐτὸ) Sic recte L. Αὐτῷ male edd. Αὐτὸν Pell. *l.* 15. Ἀλλότριον) Ita edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν *B.* 2. male. Ἀλλότρια Ienſ. & Pell.

quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito, quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent. *Pag.* 143. *l.* 10. Ἐπῶν) Sic edd. omnes. Ἐπαίνων Angl. P. & L. item marg. *A.* 1 *W.*

---

## IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

*Pag.* 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte edd. Σκύθης. conf. c. 7 pr. *l.* 2. Πρῶτος) Sic *B.* 2. *P. S. A.* Πρῶτον *Ald.* Fl. Fr. *H.* Obliterata est vox in M. vitio temporis. *l.* 6. Ὧν) Sic recte edd. vett. Ὃν male recentiores. *l.* 10. Ἀπέθανε) ἀπέθανεν W. Prius vero servant edd. *l.* 12. Ἰατρῷ) Ἰατροῦ male W. *Pag.* 146. *l.* 3. Παρὰ) Sic recte Fl. *S. A.* Item Codd. M. & L. Περὶ male *I. H.* &c. *l.* 9. Ἔπαυσε) ἢ ἐποίησε L. *l.* 14. Ἔδειξεν) Pell. an ἔδοξεν ut ante? *l.* 15. Περὶ) Sic edd. & M. Sola *I.* male παρά. *Pag.* 147. *l.* 2. Εἰ) Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt edd. *ead.* Ἔτι) Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset a *I.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *l.* 3. Ἐγκεκόλαπτο) ἐκεκόλαπτο W. male. *Pag.* 148. *l.* 3. Παρὰ) Sic *I. H.* Fl. *P. S.* Ὑπὸ L. Ἐπὶ W. *l.* 6. Πλοίου) Sic edd. *I. H.* Fl. *P.* Πλοίῳ W. *l.* 7. Ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ) Inverso ordine W. ἐμ. αὐτ. ὁδ. *l.* 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) τῶν δοκιμωτάτων Anglic. P. & L. At vulgatum tuentur edd. omnes & M. *l.* 15. Ὑπεξυρημένον) Sic edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. *Pag.* 149. *l.* 5. Εἰδότα) ἰδόντα W. Nihil mutant edd. *l.* 12. Διατρίβοι) Sic W. Διατρίβει edd. *Pag.* 150. *l.* 1. Ἔθνεσι) Sic edd. Ἔθνεσιν W. *l.* 10. Ἀναστρέψοντα) Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim edd. omnes. *l.* 13. Ἀπέλθης) ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *I.* Fl. *H. P.* *l.* 17. Τὰ) Articulum in edit. omissum supplevit Solanus. *Pag.* 151. *l.* 17. Δυσπρόσοδος) Nihil variare edd. notat Solanus; recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος seiungunt. *Reitz.* Rectius Mſ. Reg. 2954 δυσπρόσοδον. *Pag.* 152. *l.* 1. Ἡμῶν) Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris edd. M. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) πρὸς τὸν ξένιον W. & L. Sed nil mutant edd. *Pag.* 153. *l.* 15. Διατρίψῃ) Sic L. Item Vorst. ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέψῃ. Sed alia manus διαπρέψῃ fecit. Διαπρέψῃ corrupte etiam edd. omnes. *Pag.* 154. *l.* 3. Καὶ τοῦτο) τούτῳ solum, sine καὶ *B.* 2. Sed vulgatam tuentur *I.* Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. *l.* 4. Ἐφίλουν) καὶ ἐφίλουν *B.* 2. Sed abest καὶ a reliquis & M. *l.* 5. Εἶναι) Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab edd. Comma

est in Fl. *l.* 8. Οὐδὲ) οὐδὲν *l.* male. *l.* 10. Ἐπαγάγω) Sic edd. *I.* Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. *l.* 13. Ἐπαγομένω) Sic recte *I. H.* Fl. Ἐπαγομένῳ male *Ald.* & *P.* *Pag.* 155. *l.* 15. Τῶν λόγων) Ita recte edd. Τὸν λόγον male L. ait Solan. *ead.* Ὑμῖν) Et sic recte edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῖν male Fl. *Pag.* 156. *l.* 3. Συγγραψάμενος) Sic edd. & M. Ἐπιγραψάμενος L. *l.* 9. Τοσούτους) Sic W. recte. Τοιούτους edd. *l.* 12. Δεκάδι) Sic edd. Δεκαδία W. *l.* 14. Οὗτοι ἐθέλωσ. ἐθ. γ. ο. τ. α.) Haec septem verba in edd. omissa, ex Cod. W. restituta. *Pag.* 157. *l.* 6. Ἀπάξεται) Sic edd. vett. & M. Ἀπάξηται male *S.* & *A.* *l.* 8. Οἰχήσεται) Sic edd. & W. Nisi quod in eo abest σε. *l.* 10. Ἀκούουσιν) αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abest pronomen ab edd. Fl. *I. H. P.* &c. *l.* 11. Παρέλθοι) παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *I.* Fl. *H. P.* *Pag.* 158. *l.* 1. Φίλον ποιήσαιντο) φιλοποιήσαντο W. *l.* 2. Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα) ἐπισεῖσαι χρηστὴν χεῖρα W. *l.* 3. Δί') Δία Fl. & M. Ceterae edd. sic, ut dedimus. *l.* 4. Ἤδη) ἤδε *S.* & *A.* male. Ἤδη recte edd. vett. & W. *l.* 5. Ἔδοξαν) ἔδοξα edd. & M. *l.* 6. Φησὶν) φασὶν male Fl. Recte cett. *l.* 10. Θάλασσα) θάλαττα W.

---

## IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

*Pag.* 159. *l.* 3. Πυρέττειν) Ita Codd. quatuor Angl. P. W. L. Πυρεταίνειν edd. *l.* 7. Οὗτος) οὕτως P. Sed prius recte servant edd. *l.* 9. Παρεκινοῦντο) παρεκίνουν W. Sed prius edd. servant. *l.* 12. Μέλει) Sic M. & edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & margo *A.* 1 *W.* *l.* 15. *col.* 2. Πᾶσαι) Deerat in editis. *Pag.* 160. *l.* 8. Ἀναστάντας) Sic edd. & M. *l.* 14. Τοῦτο) οὕτω marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 161. *l.* 1. Ἀρμενίᾳ) Sic *H. Fl. B.* 2. *P.* Ἀρμενείᾳ *I.* *l.* 6. Ὁρμῇ) W. P. L. & Anglic. & marg. *A.* 1 *W.* Πληγῇ edd. omnes. *l.* 17. Νεῖκος) In V. prave κεῖνος est, lege νεῖκος (vid. Diog. Laërt.) & sic C. *Solan.* *Pag.* 162. *l.* 1. Κρανείου) W. recte. Et marg. *A.* 1 *W.* Κρανίου edd. *l.* 7. Ὡς ἱστ.) ὡς deest in M. *H. Fl. P. S. Ald.* 1. *B.* 1. & 2. & *Fr.* Adest in sola *I.* *l.* 8. Οὕτω) Sic edd. Οὕτως W. *l.* 10. Κυλίει) Sic edd. Κυλίοι W. *Reitz.* Cum W. consentit Mſ. Reg. 2956, & ita rescripsimus. *l.* 14. Πῶς) Ita P. L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὅπως edd. *l.* 16. Τούτου) Sic W. Τουτοῦ M. Τοῦ edd. *l.* 17. *col.* 1. Κρανίου) Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείου scribendum, vid. nott. *Reitz.* *Pag.* 163. *l.* 1. Συγγράφειν) συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur edd. *l.* 6. Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεινοὶ οἴονται) παραινέσαι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. *ead.* Οἴονται σφέ-

στιν) οἷόν τε φασὶν Coll. Οἵοντε σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus. *l.* 12. Ἀλλὰ εἰ τι) ἀλλ' εἴ τι M. *l.* 14. Ἐς ἀεὶ) Sic recte L. & marg. *A.* 1 *W.* Ὡς ἀεὶ male edd. M. etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεί. *Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἴγε ἐλπὶς) Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. *l.* 4. Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι) μ.. σωσιν ἢ ... ψωσι W. *l.* 7. Ἰν') ἦν W. *Pag.* 165. *l.* 1. Αἱρεῖσθαι) Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖσθαι *I.* *l.* 11. Ἐν) τὰ ἐν marg. *A.* 1 *W.* sola. Non male. *l.* 12. Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ) τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν Pell. *Pag.* 166. *l.* 7. Ἐνδιατρίβουσι) Marg. *A.* 1 *W.* Et W. Διατρίβουσι edd. *l.* 9. Καταῤῥίπτοντες) Sic recte edd. Καταρίπτοντες W. *l.* 13. Εἴ γε) Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat Solanus. Sed & sic *I.* *P.* & *Ald.* habent. *l.* 14. Εἰ) Deest in W. at ibi punct. post ψευσ. *l.* 16. Ἀκαριαῖον) Sic edd. omnes. Ἄκαιρον Angl. & P. *Pag.* 167. *l.* 5. Ἀκρατὴς) Sic *B.* 2. *I. P. Ald. S. Fl.* &c. *l.* 8. Θέλῃ) ἐθέλῃ M. *l.* 10. Ἀπὸ) Sic Angl. item W. P. & L. Ὑπὸ edd. *Pag.* 168. *l.* 2. Οὐδ' Ἄρης) οὐδὲ ὁ Ἄρης W. *l.* 3. Ἥν τινα) *Ald.* male ἥντινα. Sed correctum in marg. *l.* 8. Χωρίζειν) χορίζειν male *I.* *l.* 9. Ἐπεισάγοι) Sic W. & *I.* Novem reliquae edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *l.* 10. Ἑτέρας) Sic edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *ead.* Κομμώματα) σκώμματα male W. Vulgatam exhibent edd. *Fl. I. Ald. P. H.* *l.* 13. Ἁλουργίσι) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* Ἁλουργέσι edd. Ἁλουργές τι Angl. & P. A. εἰ W. *l.* 14. Ψιμμύθιον) ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Ald.* excidit μ. *l.* 16. Τοῦτο) Deest in W. *Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) τοῖς ἔπ. L. At vulgatam tuentur *I.* *Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Καὶ διὰ τ. ἑ.) κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Mſ. *l.* 8. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) τούτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο *B.* 2. Vulgatum servant M. & edd. ceterae. *l.* 9. Κιβδήλῳ) ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. *l.* 12. Αὐτὸ) Nihil mutat M. nec edd. Forſ. αὐτῷ. *Solan.* *l.* 14. Γεννάδαν) γεννάδα W. sed additum ν. *Pag.* 170. *l.* 4. Ἐραστὰς) Sic marg. *A.* 1 *W.* A. G. P. Ἐργάτας edd. & M. *l.* 8. Πρόσαντες) Sic M. cum edd. omnibus. An πρόσανθες; Ἐπάχθες Pell. *ead.* Ἀκούουσιν ἦν) Sic *I.* & P. G. Ἀκούουσιν ἦν edd. & M. *l.* 9. Ἐπινοήσαις) ἐπινοεῖ Mſ. Gr. Ἐπινοῆσαι edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *A.* 1 *W.* *l.* 11. Ἀκροασαμένους) Sic edd. omnes. Ἀκροασομένους W. *ead.* Παραδραμὸν) παρὰ δρόμον W. *l.* 16. Καὶ) Abest a W. *Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Sic W. & edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male φροντίζει. *l.* 5. Πού σε) σέ που W. *l.* 10. Σανδάλῳ) σανδαλίῳ

W. *l.* 14. Σου) σοι M. P. & marg. *A.* 1 *W.* Σου servant edd. & Ex. *l.* 16. Ἀσύμφυλον) Sic dedi ex Codd. L. P. W. & Anglic. Ἀσύφηλον enim habebant edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον. Et praeter *I.* quae ἀσύμφιλον. *Pag.* 172. *l.* 7. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι W. *l.* 14. Ἀριστοβούλου) Ἀριστόβουλος μ. γράψας Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero servant edd. & P. *l.* 15. Ἀναγνόντος) Sic edd. & M. *Pag.* 173. *l.* 2. Ἐκεῖνος) Deest in W. *l.* 6. Ἐν ἀκοντίῳ) ἐνὶ ἀκ. G. L. recte. Prius autem edd. & M. *l.* 8. Ὅς γε) Sic etiam M. Sed a recentiore manu. *Pag.* 174. *l.* 1. Ἐπανθήσῃ) ἐπανθίσῃ P. & marg. *A.* 1 *W.* Ἐπάνθισε Angl. *l.* 2. Τοιοῦτοι) τοιοῦτοι πολλοὶ W. *l.* 3. Καὶ) Abest a *Fl.* Adest in *I. H. P.* & M. *l.* 4. Χρειώδεις) Sic edd. &c. Χρεώδεις W. *l.* 5. Θεραπεύοντες) θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem edd. recte tuentur. *l.* 8. Καταμεμίχθαι) καὶ τὸ μ. W. *l.* 9. Πάσῃ) Deest in W. & *Fl.* Adest in P. & cett. edd. *ead.* Τὰ) Abest articulus a P. & L. Adest in edd. *Pag.* 175. *l.* 2. Ἐμμελὴς) εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant edd. Coll. & M. *l.* 3. Περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ) παρὰ πόδα ἡ ἱστορία edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. & Vorst. *l.* 12. Ποιοῖ) ποιοῖτο P. Ποιεῖ *Fl.* Vulgatam servant ceterae. *l.* 13. Φροιμίου) Sic edd. vett. & *S.* Προοιμίου *P.* & *A.* *Pag.* 176. *l.* 3. Οὐολόγεσος) Nihil mutant edd. & M. *l.* 8. Θύμου) Sic ed. *P.* & marg. *A.* 1 *W.* Θυμοῦ ceterae male & M. *ead.* Κρεπέριος) Sic edd. *I. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος καρποῦ. γραι. Κρεσπέριος C. male. Κρεπέρκος M. *l.* 9. Συνέγραψε) Sic edd. Ἀνέγραψε P. *l.* 11. Ξυνισταμένου) Sic *Fl. I. P.* aliaeque. Καθισταμένου Thucyd. *l.* 17. Καρποῦ) Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error est manifestus. *Reitz.* *Pag.* 177. *l.* 1. Οἱ τότε) Probat *Fl. I. P.* Ὁπότε W. male. *l.* 4. Τὴν) τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W. *l.* 6. Νισίβει) Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτ' W. *l.* 10. Κἀκεῖνα) κακία *Fl.* Vulg. serv. cett. Κακεῖνο M. sed a recent. manu. *ead.* Ὡς) ὅπως L. Nihil mutat *Fl. I. H. P.* *l.* 11. Νὴ) ἢ M. Ἰδία marg. *A.* 1 *W.* & P. Vulgatum tuentur *I. Fl. H.* &c. *ead.* Παρέλιπον) παρέλειπον W. *l.* 14. Ἀνέγραψε) ἂν ἔγραψε W. male. *Pag.* 178. *l.* 10. Προπεπονηκὼς) Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκὼς edd. omnes. *ead.* Ἠτιασάμην) *Fl.* Ἠιτιασάμην iota subscripto ad latus posito. *Pag.* 179. *l.* 3. Ὅ, τι) Sic W. Ὅτι edd. *l.* 4. Ἰητρεύειν) ἰατρεύειν edd. omnes. M. in litura. *l.* 6. Τριόδου) περιόδου W. & *Fl.* male. Ceterae recte τριόδου. *l.* 11. Ἀναγιγνώσκοντας) ἀναγινώσκοντας M. & *Fl.* Sed vulgatam exhibent *Ald. I. P. H.* &c. *l.* 12. Πρέποι) πρέπει *Fl.* Ceterae & M.

πρέποι. *Pag*. 180. *l*. 6. Τὸ γὰρ τοιοῦτον) τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει Coll. Nil mutant edd. & M. nisi quod *Fl*. τοιοῦτο. *l*. 7. Ἔδει) ἔδειπερ P. *ead*. Ἢ) μᾶλλον ἢ Pell. *l*. 8. Ἀμνημονεῦσαι) ἀμνημονῆσαι W. *l*. 10. Κακῶς) κακὸς *I*. *l*. 12. Ὁρᾷς, ὅμοιος) Sic edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. *Pag*. 181. *l*. 7. Ἰριοειδὴς) Ita recte inveni in *P*. *S*. *H*. *Ald*. *Fl*. *F*. *B*. 2. Ἡροειδὴς male *I*. & marg. *A*. 1 *W*. & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἱεροειδὴς P. Vulgatae vero assentitur M. *l*. 9. Οὐολογέσου) Sic legere *I*. *Fl*. *H*. *B*. 2. & M. notat Solan. *l*. 11. Τίγρητα) Nihil mutant *I*. *Fl*. *P*. *H*. & M. *l*. 14. Ὡς οὐκ) ὧν οὐκ P. *l*. 15. Αὐτῶν) Deest in W. *l*. 16. Γὰρ) Nihil mutant *I*. *H*. *B*. 2. *P*. *Fl*. & M. *Pag*. 182. *l*. 2. Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.) Sic *Fl*. *H*. *P*. *S*. Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inverso ordine *I*. & W. *l*. 5. Ἐμπηδήσας) ἐκπηδήσας L. *ead*. Ὀρνίθων) ὀρνιθίων marg. *A*. 1 *W*. & mox λαγώων. *l*. 6. Ὑπερεμπίπλαται) Sic *B*. 2. *Fl*. *I*. *H*. *P*. &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. *l*. 7. Ταρίχου) ταρίχους marg. *A*. 1 *W*. *l*. 11. Εἴκοσι) Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ edd. omnes absurde. *l*. 12. Ἐξέθανον) Ita G. & W. Ἀπέθανον edd. *l*. 19. *col*. 1. Λέγειν) λέγεται edit. Cler. quam correxit Solan. *Pag*. 183. *l*. 1. Ἐννέα) θε Angl. & P. Vulgatam servant edd. & M. *l*. 3. Ὑπὸ) M. P. L. & *Fl*. Edd. cett. ὑπέρ. *l*. 6. Κρόνιον) Κρόνον edd. omnes, praeter *I*. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονείον W. *l*. 8. Τἄλλα) ἄλλα W. Τἄλλα *I*. *H*. *S*. Τἄλλα *Fl*. *P*. recte. *l*. 9. Σεβηριανοῦ) Edd. fere omnes male Σεβεριανοῦ, praeter *S*. & *B*. 2. Aldina eodem vitio laborat, quae paulo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουηρ— W. ubique. *l*. 14. Ἑπτὰ) ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl*. *I*. *H*. *P*. *l*. 15. Ὀσρόης) Ὀσρόησ τις W. *l*. 16. Σεβηριανὸς) Hic rursus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald*. *Fl*. *S*. *H*. & *B*. 2. *ead*. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο *I*. uno verbo. *Pag*. 184. *l*. 1. Ἐπήγαγε) Sic *Fl*. *I*. *H*. *P*. Ἔπηγε W. L. & marg. *A*. 1 *W*. *ead*. Τῆς ἑβδόμης) τῆς ζ. *Fl*. *l*. 5. Ἔδεσσα) Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl*. *I*. *H*. *P*. *l*. 6. Ὄττοβος) ὄτοβος W. *l*. 9. Δημοτικὰ) Edd. male δημωτικὰ secunda longa, excepta *S*. & *B*. 2. quae ο habent cum Cod. M. *l*. 11. Ἐγχρήζοντα) Sic *I*. *Ald*. *Fl*. *H*. *P*. *S*. Ἐγχρήζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl*. ι plane exprimit, ἐγχρηίζοντα exhibens. *Pag*. 185. *l*. 1. Μετὰ ταῦτα) μεταταῦτα iunctim *I*. *H*. *Ald*. & *Fl*. *ead*. Ἀκούσεσθαι) ἀκούσεσθε W. male. *l*. 2. Ἐπάγοντας) ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl*. *I*. *H*. *P*. &c. *l*. 6. Χρὴ δὲ) χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla ed. invenio, alioqui facile admisissem. *l*. 12. Ῥοδίων) Ῥοδίου L. *l*. 16. *col*. 2. Ὑπισχνουμ.) In ed. Cler. male ἐπισχνου-

μένων. *Pag.* 186. *l.* 4. Δείξομεν) δείξωμεν W. Nihil mutant edd. priscae. *l.* 6. Περὶ) παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περί. *l.* 10. Ἐπὶ κουρείων) Sic recte marg. *A.* 1 *W.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum*. Τῷ ἐπικουρίῳ W. *l.* 14. Ἀπῴκισαν) ἀπῴκησαν W. *ead.* Ἐδεσσαῖοι) Αἰδισσαῖοι W. *Pag.* 187. *l.* 7. Ἀπῴκισε) ἀπῴκησεν M. *l.* 8. Σεβηριανοῦ) Sic iam bene edd. Σεουηριανοῦ W. ubique. *l.* 15. Κατάξαντα) κατάξοντα W. Nihil mutant *Fl. I. H. P.* *l.* 16. Εἰς σφαγὴν) εἰς τὴν σφαγὴν W. *Pag.* 188. *l.* 1. Ξιφίδιον) ξιφείδιον W. *l.* 4. Ἐκείνου) Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant edd. *l.* 6. Οὐδὲν) οὐδενὸς marg. *A.* 1 *W.* *l.* 12. Ὁ ῥήτ.) Deest articulus in W. Adest in edd. *Pag.* 189. *l.* 1. Ἀπεσφαξεν) Sic habere *I. Fl. H.* & M. notat Solanus. Sed & habent ceterae. *l.* 5. Τάλλα) τἄλλα *I. Ald.* ubique. *ead.* Κατεγίγνωσκον) καταγιγνώσκων W. *l.* 6. Λοπάδων) λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. *l.* 10. Ὁμοίους) ὁμοίως W. *l.* 15. Ἰδιωτείας) ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *I. Fl. H. P.* &c. *Pag.* 190. *l.* 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. *l.* 4. Μηδὲ) μὴ δὲ *I.* *ead.* Ἐξηγοῖτο) Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο edd. *l.* 7. Διεξιὼν) Sic edd. & M. in quo tamen videtur fuisse διεξίοι· sed mutatum est. *l.* 9. Ἀναλωκότος) ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος edd. omnes. *l.* 15. Εἱστιάσαντο) εἱστιασ. L. & *Fl.* *l.* 16. Τὴν Μαύρων) Sic recte edd. Τὸν Μαύρον Anglic. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.* *Pag.* 191. *l.* 6. Ἐν) Nihil variare edd. & M. notat Solan. *ead.* Ἐπελάσεις) Sic restitui ex marg. *A.* 1 *W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim edd. male. *l.* 8. Ἐφειστήκει) Ex W. *P.* & *Fl.* Cett. male ἀφειστήκει. *l.* 10. Ἀξίους) Ita recte edd. Ἀξίου M. erasa, quae prius fuerat, litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. Marc. prave. *l.* 11. Ἤδη) δὲ M. Sed notatum ut spurium. *l.* 16. Γελοιότερα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* Ἀναγκαιότερα edd. absurde. *Pag.* 192. *l.* 3. Πόρπην) πόρπην male W. L. & marg. *A.* 1 *W.* In vulgata probe conspirant edd. *l.* 9. Κεγχρεῶν) Κεγχριέων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes edd. & Thom. M. *Pag.* 193. *l.* 5. Περισπειραθέντων) Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. edd. male. *l.* 12. Σοῦραν) Sic edd. & M. *ead.* Κρανείου) Sic W. Κρανίου edd. *Pag.* 194. *l.* 1. Ἔμελεν) Sic edd. & M. Ἔμελλεν *I.* *l.* 2. Ὀρθίαν) Deerat in omnibus edd. excepta *I.* Deerat etiam in M. *l.* 5. Τίγρητι) Sic L. M. *B.* 2. *P. S.* Τίγρητι *I.* & reliqq. conf. supra cap. 19. *l.* 6. Μηδίᾳ) Μηδείᾳ W. male. Nil mutant edd. priscae. *l.* 10. Νενικήκει) Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενικηκὲν *I.* & W. *l.* 11.

Μηδία) Sic edd. omn. Μηδείᾳ M. *l.* 13. Συγγεγραφότος) Sic restitutum ex W. quod vel sine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne *I.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. *l.* 14. Οὐολογ.) τὴν Οὐλογ. W. *l.* 15. Τριπτόθητον) Deest in W. *Pag.* 195. *l.* 2. Ὤκισε) ᾤκησε W. *l.* 15. Μουζούριδος) Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. I. P.* *Pag.* 196. *l.* 1. Οὔτ' εἰ βλέποιεν) οὔτε βλέπειν ἢ W. *l.* 3. Ὅττι κεν) Sic dedit Solan. Edd. enim ὅ, τι κεν. *ead.* Ἐπ' ἀκαιρίμαν) ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. & Cod. Fl. Ἐπίκερ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *ead.* Γλῶτταν) γλῶσσαν M. *l.* 9. Σαγαλασέως) Σαγαλασσέως emend. Spanh. Sed vulgatum tuentur edd. omnes. *Pag.* 197. *l.* 3. Καὶ εἴτι τρ.) καὶ εἴτι καὶ τραχύδη P. *ead.* Δὴ) ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἡ supra scriptum est a recentiore manu. *l.* 4. Αὐτὸν) Sic *I. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. *l.* 8. Συγγράφοντα) συγγράψοντα marg. *A.* 1 *W.* non male. *l.* 16. Ἂν) Deest in M. & *Fl.* adest in cett. *Pag.* 198. *l.* 2. Ἐκ κασσ.) Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. edd. *l.* 4. Ἀλλὰ ποῦ) Sic P. Ἀλλάπου iunctim *I. H. Fl. B.* 2. *S.* Ἀλλά που *P.* sed interrogandi sign. ego addidi. *l.* 7. Ἡρόδικος) Ex marg. *A.* 1. Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male edd. & M. *l.* 8. Οὐχ) Deest in M. & omnibus edd. Adest in sola *I.* Et sic emendarant Marc. & Vorst. *ead.* Ὑπόσχοιντο) ὑπόσχοιτο M. male. *l.* 10. Διὰ ταῦτα) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M. *l.* 14. *col.* 2. Ἐκίνησεν) Est apud Aelian. ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *Solan.* *l.* 17. *col.* 1. Τὸν) Deerat in edit. addidit Solanus, & ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem. *ead. col.* 2. Ἔσπευδεν) Sic ex C. restitutum, cum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed & ex Aeliano poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Σῶμα) σῶμα ἰδεῖν Aelian. *Reitz.* *ead. col.* 2. Οὐ δὲ) Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, & Solanus ου μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in eiiciendo uno μὲν ex tribus, cum iam bis μὲν plus quam satis sit. In Aeliano est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Πρῶτον) Ita pro edito πρῶτος restituit Solan. ex C. *ibid.* Αὐτὸν) αὐτὸν ed. Ἑαυτὸν Ael. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Καὶ δὶς) Coniunctionem in edito exemplari deficientem implerat Solan. *ibid.* *l.* 28. Ὡς ἐπ') ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae I. Cler. ait: Aelianus habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτώ, in edi-

tionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' ... ut edidimus. *Reisk.* *Pag.* 199. *l.* 2. Ὑπόθεσιν) Sic W. & edd. vett. Ἀπόθεσιν *S.* male. *l.* 6. Ἐφευρηκέναι) εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. edd. vett. *l.* 9. Τοιαῦται) τοιαῦτα W. solus. *l.* 11. Καίτοι) Sic edd. vett. & M. *Pag.* 200. *l.* 1. Ἐφ' αὐτοῦ) αὐτοῦ *I.* Sed nostram lect. habent *Fl. B.* 2. *H. P. Ald.* & M. *ead.* Ὁ μαθητὴς) ἐστιν ὃς μαθ. M. male. *l.* 6. Ἔχειν) Sic edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. *l.* 12. Ἀπαγγέλλουσι) Sic *Fl. B.* 2. *P. H.* & M. Ἀπαγγέλουσι *I.* *Pag.* 201. *l.* 1. Ἐν Ὀλύνθῳ) Nihil hic a vulgata abire *I. Fl. H.* notat Solan. *l.* 3. Ὠμῶς) Et hic nil variare edd. nec M. notat idem. *l.* 6. Μανικὸς) μαντικὸς M. solus. *l.* 16. Μὴ εὔξ.) μὴ aberat ab M. Sed suprascriptum est. Adest autem in *Fl. I. H. P.* *ead.* Παρέλιπεν) παρέλειπεν W. *Pag.* 202. *l.* 5. Γύλιπον) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. *l.* 8. Πρώτων) Ita quoque in edd. optimis legi notat Solan. *l.* 10. Ἂν) Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & edd. *I. H. P.* *l.* 13. Ἐλπίζῃ) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. *l.* 14. Νισαίων) Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. I. H. P.* *l.* 15. Αὐτὸ) Sic edd. & M. *l.* 17. Χιτὼν) Fors. χιτῶνα Περσικόν. *Solan.* *Pag.* 203. *l.* 2. Ποιήσεται) ποιήσηται W. male. *l.* 3. Ἔχθρας) τέχνης *Fl.* Vulgatam servant *Ald. I. H. P.* & Codd. M. P. *l.* 4. Καὶ μ. ϑ. τ. ἀ.) Sic edd. Coll. & M. ut edidimus. *l.* 5. Εἴ τις) εἴ τι *S.* sola cum *A.* *Ald.* vero *Fl. I. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. *l.* 11. Ἐξ ἀρχῆς) καὶ ἐξ ἀρχῆς M. *l.* 13. Ὡς) Sic sola *B.* 2. recte. Ὃς male reliquae. In M. δὲ suprascriptum est. *l.* 14. Ὀνησίκριτε) Θυησίκρατες *P.* misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *ead.* Ὡς) ὅπως W. *l.* 15. Ἀναγινώσκουσιν) ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 204. *l.* 4. Ἐπάγονται) Sic dedi ex *I.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *l.* 10. Ὀνομάζων) Ex Iens. emendatione, ὀνομάσων enim edd. *Pag.* 205. *l.* 3. Κτῆμά τε) Ex Thucydid. Κτήματα edd. Luciani. *l.* 4. Ἧπερ) εἴπερ male *Fl.* ἥπερ cett. item M. & P. *l.* 10. Ποσὶ) Sic L. & MS. Golm. Πόλεσι male edd. item M. & P. *l.* 14. Ῥητορείας) ῥητορίας W. *Pag.* 206. *l.* 2. Συγγραφέως) Sic W. & edd. vett. Συγγραφέος male *S.* *l.* 5. Φανώτατα) Ex W. dedi. Φανότατα edd. *l.* 8. Συνιέναι) Sic Cod. P. & edd. *I. P. H.* Συνεῖναι W. & *Fl.* *Pag.* 207. *l.* 1. Ἐπουριάσοντος) ἐπουριάσαντος male W. *l.* 6. Κίνδυνος — μέγιστος) Sic L. Κίνδυνος — μέγιστον *P. Ald. Fl. H. B.* 2. *S.* Κ — ον μ — ον *I.* & M. *ead.* Τότε) Sic *I.* aliae τό, τε.

*l.* 8. Πειστέον) ποιστέον male W. *l.* 9. Λόγοις) λόφοις prave M. *l.* 14. Ἀφιστάντα) Stephan. ἀφιστῶντα. *Pag.* 208. *l.* 2. Συντακτέον) Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταχτέον edd. omnes male. *l.* 10. Πρῶτα) πρῶτον *S.* Sed πρῶτα *Fl. I. P. H.* & W. *ead.* Αὐτῶν) αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. I. H. P.* & W. nam sic scriptum fuit. *l.* 13. Καὶ χρ.) Absunt haec duo verba a *Fl.* *ead.* Ὅλως) ὅλος *I.* *l.* 14. Μὲν τῶν) τῶν μὲν *S.* *Pag.* 209. *l.* 1. Καὶ αὐτὸς) καὶ abest ab *S.* *ead.* Τὰ) Abest in W. *l.* 8. Ἀκουέτω) ἀκήκουστο *Fl.* Ἀκηκούστο M. Ἀκηκούσθω P. Vulgatam nostram obtinent edd. cett. *l.* 12. Ἐπέστω) Sic L. G. P. & marg. *A.* 1 *W.* Ἐπέσθω edd. male. *Pag.* 210. *l.* 1. Μηδίαν) Nihil hic variant M. *I. Fl. H.* Cum Cod. iste alias Μηδείαν scribere soleat. Vid. c. 30. *l.* 4. Ἀθόλῳ) ἀδόλῳ P. *l.* 5. Τὸ κέντρον) Ex W. & P. est. Τῷ κέντρῳ edd. Sed κέντρον quoque marg. *A.* 1. *l.* 10. Αὐτὰ) αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam lectionem firmant M. P. *l.* 12. Φειδία ἢ Πρ. χρ.) Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *l.* 13. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *Pag.* 211. *l.* 3. Αὐτῶν) αὐτῷ M. Αὐτοὺς peius L. *ead.* Οἰκονομήσασθαι) Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim edd. *l.* 4. Τοι) τι M. *l.* 7. Μετὰ) Sic legere *I. Fl. H.* notat Solan. nescio quare. *l.* 11. Ὅταν) ὁπότ' ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. servant cett. edd. *ead.* Προδιοικήσασθαι) διοικήσασθαι *Fl.* sola. *l.* 13. Λεκτέων) λεκτῶν W. *Pag.* 212. *l.* 2. Ἢ) M. facere cum edd. notat Solan. *ead.* Εὐπορίσει) Sic *I. H. P. Ald.* Εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, sed vulgata rescripta est. *l.* 14. Μέγα) μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *I. Fl. H.* &c. *Pag.* 213. *l.* 5. Αὐτῇ) Ex emend. Solani; edd. enim omnes male αὐτή. *l.* 7. Ἔφην) ἔχην male sola *A.* *l.* 10. Τρόπῳ) τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *I. Fl. H. P.* *Pag.* 214. *l.* 5. Λαγωοῖς) λαγῳοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto edd. *I. Fl. H. P.* &c. *l.* 6. Ὑπογαστρίοις) ὑπογαστρίων L. *ead.* Ἐυθήσεις) ἐνθήσει W. Nihil mutant edd. vett. *ead.* Εἴ τι) Sic edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *I.* quoque legitur. *l.* 14. Μεγαλόφρων) μεγαλοφρόνῃ marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 215. *l.* 6. Χρῆμα) Sic marg. *A.* 1. *I.* & Mf. Gr. Σχῆμα edd. ceterae omnes. *l.* 7. Χρειῶδες) Sic edd. praeter *I.* quae χρηῶδες. *ead.* Ἦ ἔτι) ἢν ἔτι M. male. *l.* 8. Λοιμὸν) μὸν tantum M. *l.* 10. Αὐτοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 216. *l.* 6. Καὶ μὴν καὶ) Ridicule *S.* δὲ μὴν καί. Ceteras vulgatam servare cum M. notat Solanus. *l.* 7. Παραιτητέοι) παραιτέοι W. Vulgatam tenent *I. Fl. H.* &c. *l.* 9. Σὺ) Sic *I.* & marg. *A.* 1 *W.* Σοὶ M. & edd. praeter *I.* omnes. *l.* 11. Τὸ αὐτὸ) ταὐτο *I.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H.*

*B.* 2. *P. Ald.* &c. *l.* 12. 'Επαινέσωνταί σ. κ. τιμήσωσιν) ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W. *l.* 16. Μεστὸς) μισθὸς male W. *ead.* Οὐδὲν) Deest in *S.* adest in *Fl. I. H.* &c. & W. *Pag.* 217. *l.* 1. Δουλοπρεπὲς) Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A.* 1 *W.* Δολοπρεπὲς male reliq. edd. *l.* 2. Σωφρονοίη) Sic P. *P. Ald. I. H.* Σωφρονοῖ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl. ead.* Πάσας τὰς) τὰς πάσας W. *l.* 5. Ἔργων) ἔργον W. Vulgatam non movent *I. Fl. H.* &c. *l.* 8. Παραιτονίαν) Παρατονίαν W. Nil mutant edd. priscae. *l.* 9. Ἄφυκτον) ἄφευκτον male edd. & M. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *l.* 16. Πλωΐζ.) Ita recte *I. Fl. S.* & *Ald.* Πλοΐζ. prima correpta aliae & W. *Pag.* 218. *l.* 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Εἰς τὸν νῦν) καὶ τὸν ἔπειτα addit Marc. Sed nulla ed. id habet. *l.* 2. Ἑστήκῃ) Sic *I. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *l.* 8. Ὁ πίθος) Sic recte M. *Fl.* marg. *A.* 1 *W. P. S. A.* Λίθος male *I. Ald. H. B.* 2. & L. *l.* 9. Κρανείῳ) Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

---

## IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

*Pag.* 219. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡ.) Ἀληθινῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. I. P.* &c. *l.* 9. Ἀνεῖναι) ἀνιέναι C. Nihil vulg. mutat *Fl. I. H. P.* *l.* 11. Ἀνάπαυσις) *Alii* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. edd. vett. *l.* 12. Τοῖς τοιούτοις) τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. editionum firmat Cod. P. *l.* 13. Παρέξει) Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξῃ *I.* male. *ead.* Ψυχαγ.) ψηχαγ. *I.* male. *l.* 15. *col.* 1. ΑΛΗΘ. ΔΙΗΓ.) Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *Cler.* (sic etiam legitur in C.) *Pag.* 220. *l.* 6. Τινὰς) Sic *Fl. B.* 2. & L. Τινὰ cett. omnes. *l.* 12. Εἰπόντος) ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgatam servant reliquae. *Pag.* 221. *l.* 14. Κενοδοξίας) Vorst. & ed. *S.* Καινοδοξίας cett. *l.* 16. *col.* 1. Ταῦτα) τάχα erat editum; sed ex C. correxit Solan. mox μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab edit. Clerici. *Pag.* 223. *l.* 5. Ἄκατος) ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *I. H. P.* & P. *l.* 7. Οὐρίῳ) Sic *Fl. I. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. *l.* 8. Βιαίως) βιαίος *I.* male. *l.* 9. Ἐπεδίδου) Sic recte edd. praeter *I.* quae ἐπεγίνετο. *l.* 10. Ἐπεγίγνετο) ἐπεγίνετο Ms. Gr. Ἐγεγίγνετο edd. male. *l.* 12. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. *l.* 14. Καθορῶμεν) Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat Solan. *l.* 15. Κύματι) Const. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant edd. *Pag.* 224. *l.* 4. Αὐτῶν) Sic legere omnes

edd. notat Solan. *l.* 5. Ἀνελθεῖν) Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν edd. omnes. *l.* 10. Ἡρακλῆς) Ἡρακλεῖς *l.* sola male. *l.* 13. Προῄειμεν) Sic recte edd. & P. Προῄμεν male *Fl.* *l.* 14. Παρήειμεν) παρῆμεν *Fl.* *Pag.* 226. *l.* 7. Λύδιον) Nihil a vulgata abire *l. Fl. H.* & *B.* 2. notat Solan. *l.* 17. *col.* 2. Ταὐτὰ) Ita correxit idem ex C. ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94. *Pag.* 227. *l.* 3. Συμπλοκὴν) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *l.* 9. Οἷον) Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *l. H. P. Ald. Fl. Fr. S.* *Pag.* 230. *l.* 6. Μέσον) Sic *l.* & *Fl.* Μέσσον reliquae male. *ead.* Ὑπαντήσας) ἀπαντήσας *Fl.* sola. *l.* 17. Δέκα) ι' *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat. *Pag.* 232. *l.* 15. Ὡς ἕκαστοι) ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 233. *l.* 6. Εὐδιάν. . .) L. Εὐδιάν. . . *Solan.* At vulgat. servant edd. *l.* 16. Ἀεροκόρακες) Sic P. A. & *l.* Ἀεροκόρδακες edd. cett. *Pag.* 234. *l.* 3. Καὶ) Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. *l.* 4. Δυσοσμίας) Sic edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A.* 1. *W.* *l.* 9. Ἀσπαράγων) ἀσπαράγγων male edd. *l.* 13. Κᾀκείνων) Nihil mutant *l. Fl. H. Ald. P.* Κᾀκεῖνοι Vorst. *l.* 17. *col.* 2. Ἐπιτολῆς) ἐπιπολῆς C. prave. *ibid.* Αὐτοῦ) αὐτῆς editum erat, & sic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & Exc. G. *Pag.* 235. *l.* 12. Ἔφυγον ἐπικλίναντες) Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες Coll. Nihil a vulg. recedunt *l. H. Fl. P.* *l.* 16. *col.* 2. Ὑπάρχ.) ὑποῦσιν editum est; sed ex coniectura monuit Solan. ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Ἐπισημήνω) Ita Solan. correxit, pro vulgato ἐπισημαίνει· idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς. *Pag.* 236. *l.* 1. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* *l.* 14. Ῥοδίου) Sic *l.* item A. & P. Ῥοδίων edd. reliquae. *Pag.* 238. *l.* 14. Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων) ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. *Pag.* 239. *l.* 1. Ἀλλήλων) Sic edd. Ἀλλήλοις P. *l.* 16. *col.* 2. Ἀπέδοσαν) Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene monuit Solan. *ead.* Τὸν προκείμενον) N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. *Solan.* *l.* 18. *col.* 2. Σαφηνείας) σαφηνίας edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae Scholion praecedens. *Pag.* 241. *l.* 2. Δενδρῖται) Δενδρῆται *H.* sola. *l.* 6. Πηχυναῖοι) Sic edd. Πηχυναῖαι aliquem legere Solan. addidit, non indicans quis ille sit. *l.* 10. Ταῖς) Sic etiam cum reliqq. *l. Fl. Ald. P. H.* Sed vid. nott. *l.* 16. Περικαθεσθέντες) περικαθεζόμενοι A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla ed. a vulgata recedit. *l.* 17. *col.* 2. Αὐτῷ) τοῦτο legebatur; sed mutavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Δρακοντείων) δρακοντίων

ediderat Cler. correxit Solan. *Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Sic cum cett. etiam *I. Fl. H. P.* *l.* 6. Πυγαῖς) ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum edd. ceteris. *ead.* Ἰγνύσιν) *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol. *l.* 16. *col.* 1. Ἰγνύα) C. ἰγνύη. *ibid. l.* 17. Εἴρηται) C. Εὕρηται. *ibid. l.* 18. Γράφεται) Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *Solan.* *Pag.* 243. *l.* 2. Πονῶσιν) Sic edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat Solan. *ead.* Γυμνάζωνται) γυμνάζονται male *I.* *l.* 3. Ἱδροῦσιν) Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent edd. omnes. *l.* 4. Πήγνυσθαι) *Alii* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 245. *l.* 5. Αὐτὸν) αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae assentiuntur *I. H. P.* & P. *l.* 17. Εὔυδρον) Sic edd. omnes & P. quin vel *Fl.* εὔϋδρον, quasi velit cavere, ne ἔνυδρον legas. *Pag.* 246. *l.* 7. Ἀέρος) Pell. an ἀστέρος. *Pag.* 247. *l.* 9. Ὅπως) πῶς marg. *A.* 1. & P. Nil mutant edd. *l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Sic *P. B.* 2. *S.* Et sic Solanus in *I.* correxit: haec enim Νεφελοκκοκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H.* *Pag.* 248. *l.* 3. Πυρωείδεις) Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. *A.* 1 *W.* Πυρόδεις *I.* Πυρώδης *Fl.* Πυρώδεις *Ald. Fr. P. S. B.* 2. & *H.* *l.* 8. Πᾶσιν) Deest in *Fl.* *l.* 9. Ἀπορρίψαντες) *Alii* ἀποβάντες Coll. Vulgatam servant edd. omnes. *l.* 14. Κήτη) κύτη L. *Pag.* 249. *l.* 5. Περιβάλλοντες) Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. *l.* 7. Συναρράξαι) συναράξαι *Fl.* *l.* 10. Κῦτος) Sic *Fl.* Κῆτος cett. *l.* 18. *col.* 1. Μέμυνηται) μίγνυται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod monente Solano delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) ὀξέος *Fl.* male. *Pag.* 252. *l.* 2. Πάτερ) πάτερ σοι aliquem coniicere legendum notat Solanus. Sed nulla ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι; ita ut ἄνθρωποι bis legatur. *l.* 7. Καθείργμεθα) καθειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *I. H. P.* &c. & Cod. P. *Pag.* 253. *l.* 10. Ἀπήχθημεν) Nihil a vulgata abire *Fl. I. H.* notat Solan. *Pag.* 254. *l.* 7. Ταῦτα) Et hic *Fl. I.* & *H.* cum vulg. facere notat Solan. *Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) Sic editum ex correctione Solani. Θυνοκέφαλοι *I. Ald. B.* 2. *H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *l.* 3. Ψιττόποδες) Sic edd. omnes. Ψηττόποδες Graev. Ψυττόποδες Solan. *l.* 8. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *Fl.* sola. *ead.* Δυνησώμεθα) Ita habere *I. Fl. H. B.* 2. *S.* & *P.* notat Solanus. *l.* 9. Βιοτεύσομεν) Esse constantem lect. notat idem. Sed Ienſio monente ego correxi. *Pag.* 256. *l.* 6. Ἐξαυλισάμενοι) ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt Coll. Et sic habent marg. *A.* 1. P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in Coll. ipsis aeque ac in edd. *Ald. I. Fl. H. P. B.* 2.

& S. l. 16. τρίγλης) Sic recte P. B. 2. & S. Τρίγλης maiore litera τ. male I. Ald. Fl. Fr. H. Pag. 257. l. 5. Θυννοκέφαλοι) Θυννοκέφαλοι B. 2. Κυνοκεφ. reliquae. l. 17. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. Pag. 258. l. 6. Ἀφύκτῳ) Sic iam recte edd. Conf. supra Dial. Deor. XVII, & Quom. Hist. c. 62. l. 15. Ἁπάντων ὧν) Sic dedi monente Solan. Nam edd. absurde ἅπαντα ὧν. Pag. 259. l. 1. Τὰς ἡλικίας) τὴν ἡλικίαν P. & marg. A. 1 W. Vulgatae assentiuntur I. Fl. H. Ald. P. l. 11. Σταδιαῖον) Sic recte I. H. P. & B. 1. Σταδιαιῶν male B. 2. Πέντε σταδιαῖον Fl. l. 16. Ἧ) Sic I. item Codd. P. L. Oἷ Fl. P. Ald. H. &c. l. 18. col. 1. Διομήδους) Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex Hom. in nott. indicato restituta: deerat enim vocabulum πῦρ, & δαὶ ἐοῦ, misere scriptum erat. Reitz. Pag. 260. l. 11. Ἐπερρίπτουν) ἀπερρίπτουν male I. l. 13. Σπόγγοις) Sic etiam esse in I. Fl. & W. notat Solan. Pag. 262. l. 3. Γιγνόμενα) γινόμενα Fl. Prius vero est in I. H. Ald. P. Fr. S. &c.

---

## IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 263. l. 9. Ἀποθανεῖν) ἀποθανεῖν ἔμελλε Vorst. frustra. Pag. 264. l. 4. Μεγάλαις) μεγάλοις Th. Magist. male. Femin. gen. recte Luciani edd. Pag. 265. l. 2. Ὑπ') ἐπ' Fl. Nihil mutant I. H. P. Ald. l. 20. col. 1. Καταкλ.) καταλυσθέντες male in ed. correxit Solanus, non tamen addens unde. Pag. 266. l. 13. Παρεῖχε) ὑπῆρχε Fl. Pag. 268. l. 16. Τὰ) ὅτε Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P. Pag. 269. l. 10. Ἑταίρων) ἑτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. I. P. &c. l. 12. Περιπόλοις) Sic A. L. P. S. A. & Ald. Περιπλόοις edd. cett. l. 16. Ὁ Κρῆς) Ὁκρῆς male Fl. Pag. 270. l. 3. Κατηγορεῖτο) Sic edd. omnes. Ἐκατηγορεῖτο vult Graev. male. l. 14. Μίνωος) Sic Fl. aliaeque recte. Μίνοως I. & H. Pag. 271. l. 3. Οὕτω) Edd. omnes. Οὗτος melius Solan. coniicit. l. 13. Εἰς) καὶ εἰς Fl. sola. l. 15. Κινναμ.) κυναμ. I. & Fl. Κιναμ. B. 2. & P. Κινναμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. l. 18. col. 1. Οὗτοι) οὗτος edit. Cler. Sed οὗτοι recte in V. Pag. 272. l. 11. Ἀναφεῖς) Al. male ἀφανεῖς. Coll. Nostrae edd. tamen recte in vulgatam conspirant. l. 15. Ὁμοιότητα) ὡραιότητα A. P. & marg. A. 1 W. Nil mutant edd. Pag. 273. l. 13. Ἄρτους ἑτ.) ἄρτον ἕτοιμον Schol. l. 15. Ἑξήκοντα) ζ' Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c. l. 17. col. 2. Ἄρτον ἕτοιμον) Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan. Pag. 274.

*l.* 12. Τρυγήσας) τρυγίσας *I.* Τρυγήσας recte aliae. *l.* 13. Γίγνεται) γίνεται *Fl.* *Pag.* 275. *l.* 17. Παρὰ) Sic A. & P. Περὶ edd. priores. *Pag.* 276. *l.* 9. Νουμᾶν) Ex Solani emendat. Νομᾶν enim edd. *l.* 15. Ὕλλας) Sic *Fl. H. I. P. Ald.* &c. *l.* 16. Ἐκεῖνον διήλ.) ἐκείνῳ διελέγετο Vorst. emendat, ut infra cap. 23 f. Edd. nostrae nihil mutant. *Pag.* 277. *l.* 9. Τούτῳ) τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. *l.* 16. Ἀκαδημαϊκοὺς) Sic *I. H. Fl. P.* &c Ἀκαδημιακοὺς Coll. *Pag.* 278. *l.* 8. Ἀξιολογ.) λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι. *Pag.* 279. *l.* 6. Λέγων τοῦτο) Nihil mutant Coll. & edd. *l.* 7. Εἰσέτι) εἰσέ—τι *I. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *ead.* Αὐτοὺς) Sic Pell. Αὐτὸς edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. (vid. nott.) *l.* 9. Κολοφώνιον) Sic Anon. ap. Pell. Καλωφώνιον enim edd. *l.* 10. Πολίταις) *Alii* πλείστοις Coll. Prius habent *I. Fl. H. P.* *l.* 14. Κατεγίνωσκον) Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *I.* & *H.* *l.* 19. *col.* 2. Ἐναντιούμενοι) ἐναντιούμενον male ed. Cler. *Pag.* 280. *l.* 15. Ἔσκωψε) ἔσκοψε male edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. *B.* 2. & *S.* *l.* 17. Περὶ) Aberat in edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 281. *l.* 13. Κᾶρος) Sic *B.* 2. *I. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος Palm. Κάρανος Gronov. *l.* 19. *col.* 1. Ἀργὸν) ἀναιρετὸν habet ed. Cler. Sed ex C. correxit Solanus. Qui postremam huius Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος. *Pag.* 282. *l.* 4. Πλακεὶς) πλακὴς *I.* sola male. *l.* 8. Βούσιριν) Βούσυριν edd. male. *Pag.* 283. *l.* 6. Ἑταίρους) Ex Cod. L. Ἑτέρους edd. priores omnes. *l.* 10. Κομίζειν) Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. *Pag.* 284. *l.* 3. Περὶ μεσοῦντα) περιμεσοῦντα uno verbo *I. H. Fl.* Ceterae rectius disiungunt. *l.* 7. Ἐπιμανῶς) ἐπινῶς Schol. & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. *l.* 11. Ἁρπάσαι) Sic recte Ienſ. Ἁρπάσας edd. *l.* 14. Ἑταίρων) ἑτέρων male *Fl.* sola. *l.* 16. Κωλυθησ.) κολασθησόμενος edd. plurimae, κολυθησόμενος *I.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *l.* 17. *col.* 1. Δεῖ) οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *Solan.* *Pag.* 285. *l.* 8. Πολὺ) οὐ πολὺ *I.* *l.* 11. Ἐλαύνοντες) Al. διώκοντες Coll. Nil mut. edd. *Pag.* 286. *l.* 6. Ἡνιώμην) ἐποτνιώμην Schol. *l.* 17. Τε καὶ ἐδάκρ.) Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* deerant. *Pag.* 287. *l.* 7. Ὑμῶν) Ex emend. Solan. Ἡμῶν edd. *l.* 15. Ἔτη) ἔτι *Fl.* male. Recte cett. *Pag.* 288. *l.* 8. Τῆς ἐπιούσης) τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. aiunt. At nostrae

edd. nihil mutant. *l.* 12. Ἰν' εἰ) ἐὰν Th. Mag. voc. Εἰ. Ἐν *I.* Ἰν' *Fl.* &c. recte. *l.* 15. *col.* 2. Ἐκείνης τῆς) Duo ista verba in edit. deficientia supplevit Solan. *l.* 16. *col.* 1. Μέντοι) μὲν ed. Cler. *Pag.* 289. *l.* 4. Ὀπτωμ.) Sic *I. B.* 2. *Fr. P.* &c. Confer supr. § 21. *l.* 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. *l.* 9. Ἀπόξυρος) Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξηρος edd. reliqq. *l.* 15. Πάντη) παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P. *Pag.* 290. *l.* 3. Ἀπέρατος) Sic *I. Fl.* &c. Ἀπέραστος *P.* sola. *l.* 13. Κολάζονται) Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *I.* *l.* 15. Παρὰ) Sic P. & edd. praeter *I.* quae περί. *l.* 17. Τούτων) Antea in impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *Solan.* *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπέπεμψα) Al. ἀπέπλευσα Coll. Prius tuentur *Fl. I. H. P.* *l.* 9. Ἐσπλεύσ.) ἐπλ. *I.* Prius vero *Fl. H. P.* *l.* 10. Ὕπνον) Ὕπνου Vorst. *l.* 13. Πύλην) Ita edd. quas vidi, omnes. *l.* 15. Ὅς) An ἧς; Pell. *Pag.* 292. *l.* 5. Παρὰ) Sic *Fl. I.* Reliqq. περί. *l.* 14. *col.* 2. Τοῦ κάρου) Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρου, & mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit Solanus. *l.* 16. *col.* 1. Ἐμφρόνως πρὸς) Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἐμφρόνων καί. *ibid. l.* 17. Ἀποκλίνειν) ἐκκλίνειν C. *ibid. l.* 21. Κεραμίνην) Ed. Cler. male κεραμίαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum. *l.* 26. *col.* 2. Εἰς) πρὸς habet C. *l.* 27. *col.* 1. Πεφυκέναι) πέφυκε tantum legebatur in edito; sed mutavit Solan. *Pag.* 293. *l.* 1. Φονικοὶ) φοινικοὶ male *I.* sola. *l.* 14. Παρὰ) Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *I.* & *Ald.* quidem excepta. *l.* 17. Καρεῶτιν) Hoc Scholium inter Vossiana Vol. 2, p. 34, No. 8, erat; ubi ὕπνοις legitur. Sed Coll. G. melius ὑπνοῦσι. *Solan.* *Pag.* 294. *l.* 10. Ὑποδοχὴν) Al. παρασκευὴν Coll. Vulgatae favent *I. Fl. H. P.* *Pag.* 295. *l.* 1. Ὠγυγία) *Ald. I.* &c. Ὀζυγία *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. *l.* 6. Χρησάμενον) Sic recte *B.* 2. *P. S.* Χρησάμενος male *I. Fl. H.* *Pag.* 296. *l.* 1. Ὑπεδέξατο) Const. edd. lectio. At ἐπελέξατο duo Mss. Regg. vid. nott. *l.* 5. Εἴη) εἴει *I. Ald. H.* 2. Prius cett. *ead.* Σωφρονοίη) σωφρονοῖεν al. aiunt Coll. *l.* 12. Περιπλέοντας) Leg. παραπλ. *Solanus.* Vulg. serv. edd. omnes. (Sed emendationi Solani favet Ms. Reg. 3011. quare ita rescripsimus.) *Pag.* 297. *l.* 8. Ὠλιγώρησαν) ὀλιγόρησαν sine augm. edd. *I. Fl. H. P. Ald. B.* 2. Sed *S.* ὠλιγ. *l.* 11. Κρατήσοντες) Ita duo Mss. Regg. cum ed. *S.* Vulg. κρατήσαντες, minus bene. *l.* 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* Κελύφια edd. ceterae. *Pag.* 298. *l.* 4. Εἴκοσιν) εἰκάσαι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae. *Pag.* 299. *l.* 6. Ἁδρότερον) Adspirate *Fl. Ald. P. B.* 2. *S. H.* ἀδρ. *I.* male. *l.* 7. Ἀπέσχομεν) Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil

mutant edd. *l.* 8. Ἐπεσήμαινεν) ἐπεσήμενεν male *Fl.* Ceterae vulg. serv. quibus adstipulatur P. Cod. *l.* 12. Ἐξεβλάστησε) ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. serv. edd. cett. *l.* 16. Ἀποτρέψαι) ἀποστρέψαι Scholiast. & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P. *l.* 19. *col.* 1. Παιγνίμων) παιγνήμων V. *Pag.* 300. *l.* 10. Ἐπέκεινα) ἐπ' ἐκεῖνα *P.* *Pag.* 301. *l.* 11. Ὁρῶμεν) Sic *Fl.* Ἑωρῶμεν ceterae. *Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκεῖνο) Nihil hic variare edd. notat Solan. *l.* 7. Εὐπροσίτως) Ita esse in *I. Fl. B.* 2. *H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.* *Pag.* 305. *l.* 4. Καβαλοῦσα) Alii Ἐκβαλοῦσα, Coll. *l.* 5. Ὑδαμαρδία) Alii Ὑδαμὴ, Coll. Nihil mutant edd. *ead.* Λαβοῦσαι) Sic edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A.* 1 *W.* & P. Διαλακοῦσι Angl. *Pag.* 307. *l.* 2. Προσαράξας) προσαρράξας edd. Sed conf. I Ver. Hist. c. 30 f.

---

# IN TYRANNICIDAM.

*Pag.* 308. *l.* 4. Ὡς) Deest in *Fl.* *ead.* Καὶ) Deest in C. *l.* 6. Ἰδὼν) εὑρὼν C. Nihil mutant *I. Fl. H. P.* *Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶν ἔτι) ζῶντι edd. omnes. Nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν coniecerat. *Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύοι) Sic recte *B.* 2. & *S.* Κελεύει male *I. Fl. Ald. H.* & *P.* *Pag.* 313. *l.* 13. Σφαγῆς τῆς ἐμῆς) Sic *I. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς Marc. *Pag.* 316. *l.* 7. Παρ' ἐμοῦ) παρ' ἡμῶν *Fl.* *l.* 9. Ἐπιτάττει) ἐπιτάττη *Fl.* *l.* 16. Ἐστὶ) ἐστι sine accentu *I.* *Pag.* 317. *l.* 9. Οἶδε) Ex L. Εἶδε edd. *l.* 15. Ὅπως) ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *I. H. B. P.* &c. *Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα) καὶ μάλα L. & Marcil. Deest καὶ in edd. *ead.* Οὐ γὰρ) καὶ γὰρ marg. *A.* 1 *W.* ut coniecit Marcil. *l.* 5. Ἧσσον) Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim edd. *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτον Marc. & Vorst. male. Τούτῳ servant *I. Fl. B.* 2. *H. P.* &c. *Pag.* 320. *l.* 2. Ὑμεῖς) Sic recte *I. B.* 2. & *S.* cum Cod. L. & margine *A.* 1 *W.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.* *Pag.* 321. *l.* 9. Ἔκ γε) Ex L. Ἔκ τε edd. *Pag.* 322. *l.* 17. Ἀναίμακτος) Sic *I. Ald. Fl. Fr. B.* 2. *S.* Ἀναίματος *P. H.* 1. & 2. in qua ἀναίμωτος correxerat Gesn. Hanc variat. Solan. omisit. *Pag.* 324. *l.* 8. Προβασανίας) προβασανίας male *I.* *l.* 14. Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.) Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *I. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 325. *l.* 8. Παρεχόμενον) Nil mutant edd. priscae. An παρεσχόμενον; *Solan.* *l.* 9. Ἀπόγνωσιν) Sic recte edd. & P. Ἐπίγνωσιν sola *Fl.* male. *l.* 13. Ἐλ-

*πίδας χρόνων*) Desunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Adsunt in cett. & God. P. *l.* 14. Ἐπ' αὐτὸν) *τούτοις ἐπ' αὐτὸν* Pell. *ead.* Πρὸς) Sic Pell. Περὶ *I.* & P. & marg. *A.* 1. Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* *Pag.* 326. *l.* 2. Ὅσπερ) Ita bene edd. plurimae. Sed *ὥσπερ* male *I.* *l.* 14. Παντὶ) Constans lectio. *ead.* Νομίσατε) Sic habent edd. omn. *Pag.* 327. *l.* 2. Νῦν μοι) Nil varietatis notat Solan. Sed video Hagen. utramque male habere *νῦν μὴ*, reliquas *νῦν μοι.* *l.* 6. Γεγεννηκότα) Ita hic & mox iterum dedi, monente Solano, cum edd. *γεγενηκ.* uno *ν*, excepta *S.* *l.* 7. Διαταράξειν) *διασπαράξειν* P. & marg. *A.* 1 *W.* Nil mutant edd. priscae. *Pag.* 328. *l.* 8. Προπαρεσκευασμένον) *προπαρασκ.* male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. *l.* 14. Πρώτως) Forsan *πρῶτος.* *l.* 16. Ἀλλ' ἢ) Hanc esse constantem lect. notat Solan. *Pag.* 329. *l.* 10. Μαρτυρόμενον) Sic *I. Fl. B.* 2. *H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. *l.* 11. Διηκονήσατο) *διηκονήσαιτο Fl.*

# ANNOTATIONES

## IN HERMOTIMUM.

*Pag.* 1. *l.* 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur cap. 50, vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obſcurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Μυια. c. 7. SOLAN.

*ead. l.* 3. Ἑρμότιμε) In *H.* & *P.* nomina propria ſpiritibus non ſunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Iunt.* vero aliiſque Ἑρμοτ. & ſimilia ſemper cum ſuo ſpiritu, quem retinuimus, quoties non eſt perſona loquens. In perſonis autem, a quibus ſermo inchoatur, omiſimus, quod ita ab initio inſtitutum videmus, & ſic decet, quia tum omnes literae ſunt quadratae. REITZ.

*ead. l.* 4. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἐστὶν deſideratur, an ſubintelligendum? Poſterius verum eſt, & ἐστὶ recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1, Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde ſimul confirmatur, τεκμήρασθαι recte ſe habere, & male Solanum illud mutatum velle. Uſitatius tamen praeſens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19, & alibi. Plura autem exempla ellipſ. τοῦ ἐστὶ poſt ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum & aliis frequens ſit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ.

*ibid.* Τεκμήρασθαι) *Coniicere licet.* BROD.

*ead. l.* 5. Μεταξὺ προϊὼν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum participio iungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio poſitum nihil commune habere cum ſeq. verbo. Confer ſupra Somn. § 17, Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. § 6. Infra, de Domo 21. Et ſaepe alibi. Item Xenoph. p. 977, μεταξὺ θέουσαι. Dionyſ. Halic. XI, pag. 720, 23, μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

*ead. l.* 8. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD.

*ead. l.* 11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) *Et quod utile ſit.* BROD. Cum Vincentius Obſopoeus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcri-

psit pater, *quodque processui, incremento esse possit.* Id videtur intellexisse Benedictus, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἣν μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

*Pag.* 2. *l.* 1. Ἃ εἶπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

*ead. l.* 3. Ὑπὸ τοῦ Κῴου) Ab Hippocrate Coo. BROD.

*ead. l.* 4. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311 ed. Parif. BOURD.

*ead. l.* 7. Ἐγρηγόρως) *Vigilans.* BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, coniicit; nisi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non iam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591, Κεκληγὼς, *vociferans*, vel postquam vociferatus erat; sed potius, *cum clamore.* Idem Il. A, 37, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, *qui Chrysen undique tueris*, i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ, 107, δεδεγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Ienf. Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. Δ, 434, μυρίαι ἑστήκασιν, *innumerae stant.* Et adi omnino notam S. Clarckii ad Il. A, 34, qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12, *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex Ovid. Met. V, 677, de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum interpretem frustra *tunc* velle, pro *nunc*, legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae lectu digna de huiusmodi temporis potestate apud Clarckium vide. REITZ. Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet Alciphr. III, Ep. 38, pag. 356. IDEM *in Add. & Corrig.*

*ead. l.* 10. Παραπολόμενον) Castigo παραπολεύμενον. BROD. Mff. Regg. 2954 & 3011 παραπολούμενον, probante B. de Ball.

*ead. l.* 11. Θαυμάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5, vel 6, & nott. ad cap. 76 huius Hermot. SOLAN.

*ead. l.* 15. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra huius Dial. cap. 59 f. SOLAN.

*ead. l.* 16. Οὐδὲν ἄλλῳ) Legendum ἄλλο. BROD. Sed illud ἄλλο iam inveni in plerisque edd. REITZ.

*Pag.* 3. *l.* 2. Ὑπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21 extr. *Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime*

*quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* Gesn.

*ead. l.* 4. Οὐδὲ ὄναρ &c.) Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Iuvenis optimus, qui Graevium audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. Solan. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis;* cum significent, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17, & Pseud. c. 49, ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων· Tim. c. 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν· & Ael. V. H. XII, 63, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit*. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. Reitz.

*ead. l.* 5. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem Lucianus Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum indicet P. Petitus IV Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum Hermotimo Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo cum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset Hermotimus, se philosophiae animum suum applicuisse iam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae affert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deor. Dial. XII Veneris & Cupid. fin. dicitur Rhea ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττη, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3, Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι, *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus*. Sic in Deor. Dial. XIX f.

Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare; se totam venatui tradidisse.* Ibid. Dial. XX, § 15, Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X, § 13, ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adiectivis utuntur nonnunquam adverbiis, ut iam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III Observ. cap. 12, ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III, c. 9, δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut iam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Kuhnium, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque Iac. Tollius, (pag. 75) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. § 14, in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικὴ, legit pag. 416 ed. Amst. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his eiusdem Luciani, in Phalar. c. sive § 5, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12 legitur quis ἀφύλακτος ληφθείς· quemadmodum apud Xenophont. I Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους δύνανται καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud Demosth. quoque I contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῇ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia § 18, vel 19, Φαέθων δὲ, τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque Isocr. in Panath. p. 262 E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τούς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς· *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter sese pugnantes.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. IENS.

*ibid.* Ὅλον) Ὅλος in W. & *B.* 2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὅλον ait Solanus se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit Iensius. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius iam amplector ὅλος duobus testibus & fre-

quenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos invenient. REITZ.

*ead. l.* 6. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

*ead. l.* 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lin. 1 Oper. Haec tota dissertatio Hesiodum de via illa virtutis interpretatur. BOURD. Hesiod. Ἐργ. 288. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ὠδοιπόρηται) Lucianus ex numero annorum, quos iam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὡδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra cap. 27, τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας &c. & in Vera Hist. c. 4, συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22 pr. προοδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. § 24 pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. IENS.

*Pag.* 4. *l.* 1. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἐνυπν. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. ed. Iunt. notaverat Solanus, falsam hanc esse citationem. Sed & Seidelius in Portula L. Gr. aurea p. 8 Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. Erasmus in adag. *principium dimidium totius*, Lucianum in Hermot. id hemistichium ex Hesiodo afferre ait; sed & Aristoteli & Platoni usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc Hesiodi Ἐργ. 40, — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed v. nott. ad Somn. § 3. REITZ.

*ead. l.* 4. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed & hoc iam habent edd. REITZ.

*ead. l.* 12. Ὁμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI pr. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ὅσῳ) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Ms. Reg. 2954.

*Pag.* 5. *l.* 8. Παναθήναια) De quibus, & aliis sacris caerimoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

*ead. l.* 11. Ἀρετῆς ἄσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. BOURD.

*In Schol.* Εἰς) Parvi eſt, quod εἰς citatum relinquo, cum in auctore ipſo tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius, quam εἰς· & licet hic perinde ſit, tamen interdum praeſtat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem ſonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione apud Theocritum, qui ait, Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος, *Semper agricola in novum annum dives.* REITZ.

*ibid.* Μέλλων) Deeſt ἐνιαυτὸς. In Exc. G. legitur μέλλον. SOLAN.

*Pag.* 6. *l.* 1. Εὐθεῖαν) Etſi εὐθὺ defendi poſſit, merito tamen hic auſcultamus quatuor Mſſ. & ſtilum Noſtro uſitatum ſequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forſan apparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν &c. autem, omiſſo ὁδὸν, & aliis frequens eſſe, vid. Bos de Ellipſ. pag. 107. Niſi hoc nimis vulgare. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἡμῖν) Sic optime ed. *I.* Reliquae ὑμῖν, quod ſcio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. SOLAN. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur Iuntinae lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere auſim; quin perlectis praemiſſis, iam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lucini perſona ſupra inducatur, quaſi ignara, quam longum & arduum ſit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram*, *ubi* vobis *philoſophis & heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino p. 3, a verſ. 8 ad fin. REITZ.

*ead. l.* 4. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. BROD. De hoc loco id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. BOURD.

*ead. l.* 10. Προσέρχονται) Verti, ac ſi legatur προέρχονται; quod verum puto. GESN.

*ead. l.* 16. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps.* BROD.

*Pag.* 7. *l.* 2. Οἷον μύρμηκας) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

*ead. l.* 3. Τινὰς τοὺς ἄλλους) Subduxerat Solanus pronom. τινὰς aſteriſcoque & numero notaverat, variantem lectionem quaeſiturus atque additurus: at non invenit, nec opus eſt; etſi vel τινὰς vel articulus τοὺς abeſſe queat. Sed eſt pleonaſmus uſitatus, ut ſupra Dial. omnium primo, ſ. Somn. haud longe ab init. ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν, ubi conf. not. Hemſterh. Adde, ſi lubet, Budaei Comment. p. 593 f. qui ex Ariſtotele affert, Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων· & nos alios eiuſmodi articulorum pleonaſmos indicantes, ad cap. 26 huius Dial. REITZ.

*ead. l.* 4. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς) Interpres: *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χρῷ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ἕρποντας· sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοί ἐσμέν· sed veram scripturam nobis ostendit Ms. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. In praec. p. 6 non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, *a recta via aberrare.* Exempla passim obvia, nec tironibus ignota. Graev.

*ead. l.* 5. Χαμαὶ &c.) Homeri & Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὅμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina & vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. Solan. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, *humi conculcas:* quale quid in interpretando iam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. Gesn.

*ead. l.* 6. Ἐν χρῷ τῆς γῆς) *In superficie terrae.* Brod.

*ead. l.* 7. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Obsopoeus verterit *& quotquot per humum repentes sumus,* Benedictus *& quotquot per humum repimus,* videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὡσεὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. Gron. Hom. Il. Ε, 442, & Hesiod. Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. cap. 6. Videtur tamen Graevius legisse in suo Cod. M. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat Gronovius. Solan.

*ead. l.* 13. Περιβαλεῖν) W. P. & L. In vulg. παραβαλεῖν. Solan. Etsi non satis affirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpa-

bit nemo. Verum Anonymus quidam margini ed. Hagen. in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, alleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem coniicio, fuisse I. Bellagrium, qui nomen fronti huius libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto & propter auctoritatem vulgatae lectionis, & quod sensum parit commodissimum. *Multum* & *parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν· infr. Hermot. c. 58, καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους· Quom. Hist. cap. 2, ὡς οὖν ἓν, φασὶν, ἑνὶ παραβαλεῖν· & saepius alibi. Vid. Ind.

*Pag.* 8. *l.* 2. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

*ead. l.* 6. Χαλδαίων μεθόδους) Vide Gell. XIV, 2. VORST.

*ead. l.* 11. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) *Fatum imminens.* BROD.

*Pag.* 9. *l.* 1. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. infr. c. 62. SOLAN.

*ead. l.* 11. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe ΛΥ. BROD. Excidit persona Λυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἀλλὰ τίνα. MARCIL.

*Pag.* 10. *l.* 1. Πλούτους) Conf. supr. Men. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. *Iovis*, *Aesculapii* & *Herculis*. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Iac. Elsner. ad I Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ.

*ead. l.* 7. Διευκρινηθὲν) Munkerus ad Hyg. XXXVI emendare iubet, ac legere εὐκρινηθείς· sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN.

*Pag.* 11. *l.* 5. Ἂν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. GUYET. Non male quidem Guyetus coniicit; & sic rursum infra cap. 13 f. μάθῃς in μάθοις mutat; item cap. 22 ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo iam minus necessarium arbitror, quia subiunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ.

*ead. l.* 6. Πάθος) Stoici, teste Aristot. II Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. VORST.

*ead. l.* 8. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba.* Sunt verba solemnis huius formulae σίγα πᾶς ἔστω λεὼς, εὐφημεῖν χρή· de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. Leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. Dico alibi. BOURD.

*ibid.* Μηδ' ὅσιον οἶμαι) In P. & edd. multis est, οἶμαι, μηδ'

ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. I. εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim iam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN.

*Pag.* 12. *l.* 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino & saepe alibi: pagina 281 & seq. Repetit in Lapith. BOURD.

*ead. l.* 2. Πλούτου) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat Solanus. Evolvi itaque alias editt. sex, easque πλούτου habere deprehendi, non πλούτων, & sic supra cap. 8 πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet Suicerus in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit Aristot. Pol. I, c. 6, scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων· ibid. paulo post, πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus, παντὸς πλούτου &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur Noster distinguere in Timon. c. 21, ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Spanh. ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per iocum ibi sic loquitur Lucianus, vel verum, quod Barlaeus ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum Barlaei notas Hemsterh. ibi non addidit, nec nos iam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* appellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia Lycinus ait, tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum con-*

*temtores esse philosophos;* cumque ipse Hermotimus, ad cuius verba respicitur, supra c. 7 etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in Necyom. cap. 12, πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς· iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & Xenoph. Ephes. II, pag. 32, πλούτων καὶ ἐπιμελείας. Adde Diodor. Sic. I, 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον, & Nostrum Tox. c. 45. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἐς τὸ ὕστατον) *Valde*. BROD.

*ead. l.* 14. Δίων) Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Λεξ. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἀπεδίδου) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς iungi, adeat Iac. Elsner. ad Evang. Matth. XX, 8; ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Lucianeo testimonio probatur. REITZ.

*ibid.* Παρὰ) In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. SOLAN.

*Pag.* 13. *l.* 5. ΕΡΜ. Πονηρὸς) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo *nam* vel *enim*, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita interroges* &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GESN.

*ead. l.* 8. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON.

*ibid.* Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι

Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ· *Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam εἰς καιρὸν dicunt. Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. Aristoph. in Pluto pro eo ὡρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5, 6, (p. 105.) ubi & κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε· quem adeundum esse, in marg. Graev. edit. notaverat Hemsterhusius.

*ead. l.* 11. Ἐν τῇ ὁδῷ) Vid. supra cap. 7 med. REITZ.

*Pag.* 14. *l.* 4. Ἐπέχ.) Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. Aristoph. ad pac. Hesych. BOURD.

*ead. l.* 5. Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι) Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab Obsopoeo: reddiderat enim, *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam;* sed correxit Benedictus, vertens, *quare ego tibi quod viae reliquum est; remitto.* REITZ.

*ead. l.* 9. Μεγάλοις γράμμασι) Theod. Marcilius ad Pers. Dico ad Heliod. BOURD.

*ead. l.* 10. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post eiusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. ibid. Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, *hodie non est philosophari,* i. e. *non possum:* tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

*ibid.* Εὐκράτει) Male antea εὐκρέσει. BOURD. De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: Thesmopolis enim illic memoratur depontanus senex, Micyllo odiose virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in Μισθ. c. 33 & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. & Merc. seu N. Δ. V. SOLAN.

*ead. l.* 15. Οὖν) P. & L. pro αὖ, quod in reliquis est. SOLAN.

*Pag.* 15. *l.* 3. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἀριθμῷ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. Longolius in Excerpt. Apud Theophr. de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ

τῆς τραπέζης. Athen. init. IV. Vid. Casaub. ad Theophr. pag. 219. SOLAN.

*ead. l.* 16. Οὐδ' ἀναιμωτὶ) Ut in Tim. & passim alibi. BOURD.

*Pag.* 16. *l.* 4. Σκ. Νεστόρειόν τινα) *Capacissimum.* Il. Λ. BROD. Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5 de scypho Nestoreo. Interp. Martialis ex Iliad. 11. BOURD. Δέπας ἀμφικύπελλον, de quo Homerus & Aristoteles de apibus. Martialis VIII, 6, apud nos: *Hic duo longaevo censentur Nestore fundi, Pollice de Pylio trita columna nitet.* (vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit Homerus Il. Λ, 635. Respicit autem Noster hos praecipue duos versus: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra § 10 ad v. καιρὸν ex L. Bos attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97 s. ad cap. 2, 8, ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. Aristoph. ad Ran. p. 252, Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐναρχομένη. Sic fere etiam Laërtius in Zenone. Unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male Eustath. ad Iliad. Α, θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾷν, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. θυμὸν vertit *excandescentiam.* Tusc. IV, *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero *est libido ulciscendi & puniendi eum, qui laesisse videtur iniuria.* Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἠδικηκέναι δοκούντων, ut idem Schol. & Laërt. locis dictis. Unde Eustathius ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ καὶ θυμὸς iunguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem Luciani in Hermot. h. l. quod is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem.* (Paris. *animoque longe praestantiorem.*) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μηδ' ὀργὴ μηδὲ θυμὸς καθίκεται. Sic fere Lucian. in Reviviscent. c. 8 pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν, i. e. *iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel *nunquam*

*putaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens, *Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere existimassem.* Similiter Lucian. Bacch. c. 2, ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἥττων, qui vincitur: & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere, in potestate habere.* Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. § 19 f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non Thucyd. II, 60, χρημάτων κρείσσων, *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paulo supra pr. cap. 12, ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* REITZ.

*ead. l.* 12. Τί οὖ δήπου μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιποροίην potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Mf. scribe & distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιποροίην ὑμῖν τοαποτοῦδε ἀρξάμενος, *ut & ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens,* unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιποροίην, & eo forsan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis intervallo sequi,* & sic, *quasi una iter facere,* retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mff. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. SOLAN.

*Pag.* 17. *l.* 1. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε) Obsopoeus, *si modo haec res tibi cordi esset.* Benedictus, *si modo velis, Luciane.* Immo, *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. GRON.

*ead. l.* 2. Παῖδας) *Rudes atque imperitos.* BROD.

*ead. l.* 3. Ὡς πρὸς σὲ) *Si tecum conferantur.* BROD.

*ibid.* Αὐτὸς) Nihil hic variare edd. notaverat Solanus. Forsan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapies ipse,* i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

*ead. l.* 7. Τετταρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio huius libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit iam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum

illud iuvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

*ead. l.* 9. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὦ Ἑρμ. MARCIL.

*ead. l.* 15. Οὕτω μάθῃς) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8 huius Dial. v. δουλεύῃ. REITZ.

*Pag.* 18. *l.* 14. Τῷ πότε πιστεύσας) *Cuinam habita fide.* BROD.

*ead. l.* 15. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum & diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN.

*Pag.* 19. *l.* 3. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD.

*ead. l.* 5. Δὴ) Ita edidimus, auctoritatem Ms. Reg. 3011 secuti, quocum faciunt edd. *H. B.* 4. & *S.* Vulg. male δέ.

*ead. l.* 6. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) *Supra vulgus.* BROD.

*ead. l.* 8. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) *Et is atque nunc sum.* BROD.

*ead. l.* 12. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BROD. *Nostri maiores* tamen Obsopoei versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In Benedict. autem, *vestrorum maiorum.* REITZ.

*ead. l.* 15. Ἅπερ προῄρησαι) *Quae delegisti.* BROD.

*ead. l.* 16. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule Platonem in Socratis Apolog. BROD.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Ὅτι Στ.) Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse iudicet.

*Pag.* 20. *l.* 2. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, & in ipso M. προειπών. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Ms. Reg. 3011.

*ead. l.* 3. Τὴν ἁρμόττουσαν) ὁδόν. BROD.

*Pag.* 21. *l.* 14. Μόνος βασιλεὺς) *Ad summam, sapiens uno minor est Iove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.* Hor. (Ep. I, 1, 107.) VORST.

*Pag.* 22. *l.* 2. Αὑτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, iubente cl. B. de Ball. Item p. 30, l. 8. αὑτοῦ pro αὐτοῦ.

*ead. l.* 4. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι) Omnes priscae edd. *A.* 1. *I. H. B.* 2. Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, testatur Solanus, qui tamen posteriora illa, οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τ.

α. φ. in *Iunt.* deleverat; nimirum olfaciens glossam esse: idem & mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι; Interim, quia non affertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. REITZ.

*ibid.* Εἰκός. Ἑρμ.) In omnibus impressis & ipso Codice M. verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exsulare itaque ego iussi, cum palam sit, Scholion merum esse, quid per ἀντίδοξοι Lucianus voluerit, enarrans. SOLAN.

*ead. l.* 10. Μαργίτῃ) Erasmi Chiliades: ibi Μαργίτης. BROD. *Cum Margita*, inerte & nullius pretii stolidoque homine. *Margitis* enim meminit ex Homero Aristot. atque Clem. Alex. Demosth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. COGN. Ἄφρονι, μωρῷ. De hoc Suid. ex Hesych. Interp. Arist. ad aves. BOURD. Scripsisse Homerum poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. cap. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat Basilius, Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990 C.) Iunioris & vires tentantis Homeri esse existimat Dion Chrysost. p. CXXIV ed. Barnes. Iliados praemissorum. Iterum infra Φιλοψ. c. 3. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ὑπ' ἐκείνων. BROD.

*ead. l.* 14. Αἵρεσιν) Φιλοσοφίαν. BROD.

*ead. l.* 15. Ἀξιῶν) Forte ἀξίαν, *aestimationem, pretium.* GUYET.

*ibid.* Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

*ead. l.* 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5, & alibi passim. SOLAN.

*Pag.* 23. *l.* 2. Ἐν χρῷ κουρίας) *Ad cutem tonsos.* BROD. *Strictim attonsus.* Plaut. Capt. cuius ἀντίθετον, *per pectinem attonsus.* Ἐγκυτὶ κεκαρμένους Archilocho. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide Aristoph. Schol. in Avibus, & H. Iunium de coma c. 6. Vide & Λεξ. c. 5. VORST. Vide not. ad Vit. auct. c. 20. SOLAN. Ἐνχρωκουρίας una voce Guyet. scribit. Assentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio affectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi iam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam. REITZ.

*ead. l.* 3. Οὐδὲν ἁβρὸν) *Nihil in his molle.* BROD.

*ibid.* Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid

de ſe iudicent alii, nudi an veſtiti, hoc an illo modo veſtiti incedant, ſoli ſint an in foro? qui *ſuſque deque habent omnia*, quam ipſam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur Gellius XVI, 9. Igitur extrema ſunt hinc Ariſtippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia, & cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemtus. GESN.

*ead. l.* 13. Ἐν χρῷ ἢ κουρᾷ) Ut antea ἐν χρῷ κουρίας. Quid legerit in his locis interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι, *tonſi*, *cute tenus*. Ipſe vero *longa coma venerandos*, *prolixa in capite caeſaries*, *capillus prolixior*, ubique vertit. De his Iuvenal. Sat. 2, *atque ſupercilio brevior comae*. Haec monebat Senator Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. BOURD.

*Pag.* 24. *l.* 3. Παίζεις πρὸς μὲ) Et haec ita legi in *I. H.* & *Fl.* annotaverat Solanus; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in *A.* 1. *P.* & *S.* Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis monituri: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1 de Merc. cond. ἐξηγόρευον πρός με; nam praepoſitio non aſſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum editt. (etſi, atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τε.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. Ariſtoph. Plut. 1056, ſupra l. c. iam adductum. Et Noſtrum infra Soloec. c. 6 pr. REITZ.

*ibid.* Συνίημι) *Mihi fucum fieri non ſentio.* BROD.

*ead. l.* 10. Τί ἂν πάθοι τις) *Quid agendum ſtatuat aliquis.* BROD.

*ibid.* Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu iudicari de optimo philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, Τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam: perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. IENS. Εἰ τυφλὸς ὢν) Quia Codex W. Ienſianae ac Guyetianae (nam & Guyetus ἂν in ὢν mutandum monuerat) coniecturae aſſentitur, non dubitavi ὢν recipere: nam illud editionum ἂν πάθοι ... ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. REITZ.

*Pag.* 25. *l.* 6. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῄεις αὐτοῖς) Immodice Obſo-

poeus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae & colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & praeter Graeca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subiecerint huic periodo Basileenses, quî potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscripsit vere pater, *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, & —?* GRON.

*ead. l.* 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐκ. SOLAN.

*ead. l.* 8. Καὶ ἠξίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. Sic interpres. GUYET.

*ead. l.* 16. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ἱστ. β, c. 3. SOLAN.

*Pag.* 26. *l.* 2. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

*ibid.* Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Ὀρχ. cap. 39, 40. SOLAN.

*ead. l.* 3. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45 φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. Il. B, 91, — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H, 104, — μύλης ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. affert Iens. ad Iov. Trag. c. 33. REITZ.

*ead. l.* 4. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.) Alleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I, p. 21 C. ubi Iebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra cap. 31. REITZ.

*ead. l.* 12. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἢ, quod *B.* 2. sola ita emendavit. SOLAN. Ἢ) Εἰ *B.* 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἢ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsan melius foret εἰ pro ἢ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat

illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. cap. 1, 2, 3. REITZ.

*ead. l.* 14. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) *Lynceo perspicacior*. Perspicaces, intelligentes & acute subtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Ioa, Originistam. Val. Flacc. L. I: — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus*. Plin. L. IV, c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. & Dial. Menip. & Tiresiae. COGN. Ut in Contempl. BOURD. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VORST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges — *cumque aethera Iuppiter umbra Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus*. REITZ.

*Pag.* 27. *l.* 3. Κατὰ θεὸν) *Dei auspicio, divinitus*. BROD. Confer huius Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec Luciani verba Iac. Elsner. ad 2 Corinth. VII, 10, & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην, *ego divino beneficio elegi*, firmatque ex Iamblich. Vit. Pythag. c. 26, p. 97; Ἄσμενος δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, *laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet*. Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam *a Deo immissa*, quod recte ex locis N.T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ.

*ead. l.* 6. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. Prometh. c. 3. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1 f. huius Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

*ead. l.* 8. Γάρ σοι) Ἂν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, iam vero accusandi casum adiungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, Solanum nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. Aristoph. Plut. 353. Adde eund. Ran. 103, Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura Spanh. ad Plut. l. c. affert, ut Vesp. 769, Acharn. 188, Eurip. Orest. 210, Thucyd. I, c. 128 &c. tamen leviter aberravit in proferendis Thucydidis verbis, scribens, οὔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thucydid. legatur, εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Confer ibi Scholiast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

*ibid.* Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex coniectura curavimus, quamvis in omnibus edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. Eur. pag. 195

B. 198 A. Solan. Quia ſcilicet paulo ante praeceſſit οὐδέν σοι ἀρέσκει, ideo & hic ἀρέσειεν cum dativo conſtructum voluit Solanus; ſed hoc non ſatis eſt cauſae priſtinam eamque conſtantem lectionem mutandi ex mera coniectura: vix autem mihi perſuadeo, eum ignoraſſe, hoc verbum etiam frequenter accuſativum perſonae, aeque ac rei, adſciſcere, id quod ſatis multis iam probavit Stephanus in Theſ. Adde nos nota proxima. Reitz.

*Pag.* 28. *l.* 3. Ἄμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. Brod.

*ead. l.* 10. Ἂν εἴδῃς) Εἰδοίς Guyet. Sed vid. quae ſupra notamus ad c. 8 huius Dial. Reitz. Ἴδοις Mſſ. Regg. 2954 & 3011.

*Pag.* 29. *l.* 14. Κλαυθμυριζομένων) M. *P.* & *A.* In aliis mendoſe κλαθμυριζομένων. Solan.

*ead. l.* 16. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. Bourd.

*Pag.* 30. *l.* 1. Ἀποῤῥίψαντα) Cum finxiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem, inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo adſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus eiulantibuſque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin & ipſum abiicientem pallium* (ſive *ipſo abiecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε &c. Si ſequentium iuxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. Iens. Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας, mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. Solan.

*ibid.* Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε) Sic Benedictus & Bourdelotius. Baſileenſes εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat ſumtum ex Ὀδυσσ. ὁ, ἐσσύμενον κατερύκει, & Obſopoei verſio eſt fatua. Gron. Hom. Il. Z, 518. Π, 9. Odyſſ. O. Homericum eſſe, recte monuit Vorſt. nos locum, qui ei haec ſcribenti non ſuccurrebat, addidimus. Solan.

*ead. l.* 2. Ἀποκλείσῃ) Ut in Dial. Meret. Bourd.

*ead. l.* 3. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deeſt in Mſ. & Angl. Cod. Bourd.

*ead. l.* 7. Φρατρίας) *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τρίτον μέρος

τῆς φυλῆς. VORST. Plerique libri & ipse M. prave hic φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis, *B.* 2. & *S.* recte scribitur. Vide supra Τιμ. c. 25, & infra 'Εκκλ. c. 4, ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

*ead. l.* 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1 med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ὡς εὖγε) Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. SOLAN. Εἴ γε μέμνημαι) Εἴγε quaedam edd. coniunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* ed. habere, recte notaverat Solanus; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εὖγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si iam in isto Cod. εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, Lucianum non dubitanter loqui, (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. REITZ.

*Pag.* 31. *l.* 7. Καὶ τὸ ἀλιπαρὲς) Αὐχμηρόν. Suid. *Guyet.* Sed quia aliam iam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. REITZ.

*ibid.* Λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum est: Latini dixissent *macies*, seu *macritudo.* Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad ius civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. Λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel iunxit. Vertendum autem, *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare,* sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deserere. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, & in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus,* lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* GESN.

*ibid.* 'Ενδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι) 'Ενδιδόναι retroceden-

tium est in proelio; vid. interprett. ad Aristoph. Plut. 488, — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant, *nihil admiscete iocosum*. Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. 4, ἐνδιδόντων φυγεῖν, & saepe alibi: vid. Ienſ. ad Dial. Toxar. ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. Hippocr. Sect. 2, aph. 28, ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ib. aph. 31 & 32, quod Lucian. de vento quoque usurpat. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἐπιδείξηται) Non immerito edd. lectionem hic contulit Solanus, quia insolitum videbatur diversos modos coniunctione καὶ coniungi, nimirum ἐπιδείξηται καὶ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique modo iungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra cap. 57 pro καταθύεις καὶ θυσιάζῃ Guyet. legi iubet καταθύοις καὶ θυσιάζῃ, quod non improbarem, nisi καταθύῃς iam ex Mſ. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subiunct. interveniente καὶ coniungere. REITZ.

*ibid.* Διεξέλθοι) Sic legendum pro διεξέλθει Guyet. monuerat; verum ego optativum iam in edd inveni. Salmurienſ. autem ambigue διεξέλθη, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cuius tamen vestigiis pateat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: & hunc iam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mſſ. Regg. 2954 & 3011 reposuimus διεξέλθῃ.

*ead. l.* 10. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. BOURD.

*ead. l.* 11. Ὅστις ἂν ᾖ) *Quicunque fuerit*. BROD.

*Pag.* 32. *l.* 4. Αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus essem*. BROD.

*ead. l.* 6. Καὶ Ἡσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. BROD. Vid. Hesiod. Ἐργ. 288. SOLAN.

*ead. l.* 11. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD.

*Pag.* 33. *l.* 1. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septemtrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa maior, & minor, quamvis & singulari Strabo saepe utatur, pro septemtrione, ut L. I, p. 109, (al. 63) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem Dionyſ. Al. Perieg. de situ Orbis. v. 130, Φράζεο δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. REITZ.

*ead. l.* 2. Εὔυδρος) P. L. ed. *I.* & *B.* 2. ἔνυδρος, & sic olim

fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Hist. α′, cap. 28, Rhet. c. 7, & Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρος in Εὐχ. cap. 20. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ἐναντιώματα) Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώτατα. IENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V, c. 29, ἐναντία & ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS.

*ead. l.* 9. Ἕκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραπου ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἑκάστης ἐφεστώς· paulo post inverso spiritu αὑτοῦ scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcunque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cuiusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* IENS. Recte Iensius vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστης, nulla quippe ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liquido statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ.

*ead. l.* 13. Δυναμένοις) Sic M. ed. *l.* & aliae quaedam recte. *B.* 2. & *P.* δυναμένους. SOLAN.

*ead. l.* 15. Αὑτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὑτοῦ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὑτοῦ servandum est. REITZ.

*ead. l.* 16. Παρ' αὐτῷ) In W. P. & L. αὐτόν. Sed praestat vulgata. SOLAN.

*ibid.* Τοίνυν — πλῆθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in *B.* 2. SOLAN. Non assentior Solano artic. τὸ delendum, quia iam praecessit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio

illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo & emphasin habet; & Lucianus alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5 Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15, Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, & eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo Theodoret. Dial. I, cap. 11 pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόῤῥησιν νενοήκασιν: Aristoph. Plut. 524, Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etsi hoc posterius paulo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat iunctum, cuiusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16, καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foesius adducit ex sua Galeni edit. p. 624, 34, καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum Herodian. L. 2, 2, 16, ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Eiusdem, & alius generis pleonasmos articuli & pronominum vid. in nott. Iensii, Solani, & Hemsterhusii ad Dial. Marin. III, (p. huius edit. 355 sq. Vol. II.) REITZ.

*Pag.* 34. *l.* 5. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. BOURD.

*ead. l.* 8. Ἤ τίνι τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX, c. 16, in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum iam τίνι inveniam in edd. nihil opus est coniectura τίσι. REITZ.

*ead. l.* 16. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως· nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ.

*Pag.* 35. *l.* 8. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν &c.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime traiectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυ-

μρῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

*ead. l.* 10. Ἢ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἰδὼν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex coniectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie ſcribendum ἢ δέον, quod & ad ſcripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatiſſimum eſt; uti ex textu & verſione noſtra ſatis patebit. (Hanc emendationem inter inſigniores in Specimine, quod anno 1708 a me Cantabrigiae editum eſt, locum ſuum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus ſum, ac ſi legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obſedit libros, tenui mutatione, ἢ δέον κ. τ. λ. Simillima conſtructione mox utitur de Homerico ſagittario. Ceterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut ſimul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, *non cuivis homini contingit adire Corinthum.* GESN. Ἢ δέον dare ex veſtigiis veteris ſcripturae, & monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Iunt.* notat, δέον ſimiliter poni ſupra hoc Dial. c. 10 f. item c. 28 f. nec non c. 73 f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11, & 31 med. ubi καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. REITZ.

*Pag.* 36. *l.* 9. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) Eraſm. in proverb. *quocunque pedes ferunt.* BROD.

*Pag.* 37. *l.* 1. Δεῖν) Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, ſi conferas mox c. 36 f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ.

*ibid.* Παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν) Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῆ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας, Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abiiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod aiunt, Aegaeum aut Ionium mare tranſmittere volentes.* Sed profecto, cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, non id vult, quod finxit interpres, *nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abiiciamus,* verum longe aliud quid. Nimirum diſputa-

verat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se iactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδηγούς. At fieri non posse contendit Noster, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi & nunquam ad optatum finem perveniundi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat; nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam iacere*, & rem fortunae permittere, (ut praecessit) *neque spem nostram in angustiam quandam* (quae facile scilicet nos possit fallere & perdere) *redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes*. Ἀναῤῥιπτεῖν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est *aleam iacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3 med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imag. c. 16, Τολμήσω ἀναῤῥῖψαι τὸν κύβον. De ἀναῤῥίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud If. Casaubonum ad Suetonii Iulium cap. 32. IENS.

*ead. l.* 2. Ἐπὶ ῥιπὸς) Erasm. in prov. *Aegaeum scaphula transmittere*. BROD. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ Θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένου. BOURD. *Crate viminea*. GUYET. Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit poëta ἄδηλος. Similiter Aristoph. in Pace, Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. MENAG. Meminit huius proverbii Aristoph. in Εἰρήνῃ, quem vide, & eius Schol. VORST. Plut. 720, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, ait Solanus. Et quia Vorstius modo Aristophanis mentionem fecit, crederes Plutum Aristophanis indicari; sed Plutarchum innuit, qui id ut Pindari, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties Herod. scribit noster, haereas, num Herodotus an Herodianus intelligendus. Vel Arist. sitne Aristoteles, Aristides, an Aristophanes. Aristoph. vero Εἰρην. v. 698 idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter Menandri sententt. rectius videtur relatum ab Hemsterhusio No. 22, p. 161 textus Graeci. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἰόνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. Strab. L. 2, p. 185, (al. 123, 124.) bis, & non semel alibi. Dion. Alex. de Sit. Orb. 94, Ἥν τε καὶ Ἰονίην περιναίεται ἠνδάξαντο. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. Strab. L. VIII, p. 588, (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ.

*ead. l.* 6. Ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, eiiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

*ead. l.* 7. Ὁμηρικῷ τοξότῃ) Hom. ad finem Iliad. Ψ. BROD. Hom. Il. Ψ, 865. SOLAN.

*ibid.* Ὃς δέον) Similem casum expressit etiam Virg. Aen. V. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ἔτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

*ead. l.* 9. Τῶν πολλῶν) *Unum e multis, quae ferire destinamus.* BROD. An τῶν πολλῶν τι; GUYET.

*ead. l.* 12. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

*ead. l.* 16. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SOLAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηῒ, *navi eunti*, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum αὔρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solemnia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. GESN. Omnino assentior Iac. Elsnero, ad Act. Apost. XXVII, 15, p. m. 483, monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. v. 40, ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus assertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηῒ, aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam iam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. REITZ.

*ibid.* Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) *Qui iam oras resolverit.* BROD.

*in Schol. l.* 2. Πλέοι) Πλέοις editum fuerat; sed πλέοι in V. & M. legi notaverat Solanus: itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλέοις verum credam; nam & sic edidit Hemst. in fragm. Menandr. & secunda persona proverbiis própria. REITZ.

*Pag.* 38. *l.* 8. Παράπολυ) Brodaeus inveniens παμπόλυ, mo-

nuerat legendum, ὦ Λυκῖνε, παράπολυ. Sed sic iam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. Reitz.

*Pag.* 39. *l.* 3. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17, & Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. Reitz.

*Pag.* 40. *l.* 1. Ἐξαρκέσει) Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in ius rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes*, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetulisti nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos censemus? *Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille* &c. Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;) & reponendum ἦ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64, Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἄν, *nullius hominis vita sufficeret.* In Harmonide cap. 3, ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν, *qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI Ποικιλ. IX, ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicuius ditatum, ait, ἐμοὶ μὲν ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non dubium mihi est, quin legendum sit καταζήσειας. Iens.

*ead. l.* 11. Ὡς ῥᾷον) Ὅς ῥᾷον inveniens I. Brodaeus, ὡς ῥαοῦ corrigere iubet, Misc. IX, cap. 16. Sed non dubito, quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥαοῦ inde fa-

ctum ſit; verum & ego non aliter, quam edi curavi, uſquam inveni. Reitz.

*Pag.* 41. *l.* 2. Διϊσχυρίζοιτο) Benedictus vertit, *affirmaret*: Obſopoeus accuratius, *pertinaciter affirmaret*. Elſnerus ad Evang. Luc. XXII, 59, vulgatum reprehendit, qui *affirmabat* reddiderit, & Bezam rectius *aſſeverabat* dediſſe, ac teſtimoniorum ſatis affert, unde huius verbi vis pateat. Reitz.

*ead. l.* 4. Ἢ εἴποι τις) Qui bene totam orationis ſeriem conſideraverit, illum animadverſurum puto, requiri ad ſententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam interpretando certe expreſſam nemo indignabitur; etſi forte, dum liber aliquis ſuccurrat, contexto ipſi eam ſine nota inſeri modeſtiores nolint. Concurſus ille & hiatus, ἢ εἰ εἴποι, fecit, ut interiectum εἰ tanto facilius elideretur. Gesn.

*ead. l.* 10. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι) Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. Marcil. Recte Marcilius coniecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι, Mſ. hanc coniecturam ſtabiliente, & vertendum *iuſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe*. Graev. Secutus ſum Mſſ. Gr. W. & P. Impreſſi mendoſe ἐκπλ. Solan. Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι repoſui ſupra c. 20. Reitz.

*ead. l.* 16. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptiſſime Obſopoeus, *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus, Ergo abſurde propoſitus eſt nobis quiſpiam*; quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Graecis, aut ſic quoque peſſime Graecam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & ſic dicet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis*. Pater ad haec Graeca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur*. Gron. Ἀνάλογον) *Analogiam*, ſive proportionem Geometricam, cogita, ut ſe habet α Aethiops ille domo nunquam egreſſus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; ſic ſe habet γ Hermotimus ignarus reliquarum ſectarum ad δ arbitrium de ſectis. Iſta annotare ſuppuderet, niſi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus oſtenderent, negligi ſaepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem diſcendi antiquum truncari etiam ſeculo noſtro, ſubinde obſervarem. Gesn.

*Pag.* 42. *l.* 5. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſeculi IX & X diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem coniecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. Gesn.

*ead. l.* 8. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Συγγρ. c. 29 pr. SOLAN.

*ibid.* Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

*ead. l.* 10. ΕΡΜ. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo ocucpat. Hermotimus ipse stupet hic, & post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inseri voluit Solanus; sed in marg. *I.* notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ.

*ead. l.* 15. Προσθεὶς αὐτός. ἢ νομίζεις) Excidit notatio personae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτός. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. MARCIL. Leg. προθείς. VORST.

*ead. l.* 16. ΛΥΚ. ἢ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis incipere eius partes a καὶ ἀνατρέπει γε· ac tum quidem προσθεὶς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. SOLAN.

*Pag.* 43. *l.* 4. Ἡμέτερα) Parisina quidem edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* exhibebat. REITZ.

*ead. l.* 6. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epist. I ad Corinth. IX, 27, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura L. Bos p. 137—38; quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. ed. Graev. REITZ.

*ead. l.* 7. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in reliquis, sola *I.* habet. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. Thucydid. III, 32. Sed Dukerus in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρομένους affirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

*ead. l.* 13. Ἀπαγορεύσῃ) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

*ead. l.* 17. Τὸ τοιοῦτον) Constantem editionum lectionem esse, Solanus annotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua annotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10, ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc Nostro cum Atticis familiare esse, iam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29; iterum fin. § 34, & pr. § 35, huius Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ.

*ibid.* Οἰκοδομήμασιν) Eadem Iulian. Imperator in Epist. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Iulian. est Iliad. 5. Tangit Pisid. Ὦ συλλογισμῶν εὔλυτα κύματα, Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων, Τὰ λεπτὰ κάρφη συλλεγέντων εἰς στέγην. Habet sequens illud ἀσπίδα ἀμοιβοῖον ex Homero. BOURD.

*Pag.* 45. *l.* 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) *Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo.* BROD.

*ead. l.* 8. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. Il. Π. BROD. Hom. Il. Π, 70. SOLAN. Msf. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Iens. in Fercul. liter. p. 144 notat, & remittit ad Lect. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. iudic. § 1 pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ.

*ead. l.* 9. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopoeus, *haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται. Ubi reddit *mutuo*, non *singulatim*. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστοι αὐτῶν quod non satis lucide in

Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON.

*ead. l.* 10. Ἐκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus eſt. BROD.

*Pag.* 46. *in Schol. col.* 1. *l.* 6. Πρὸς τῆς Ἑστ.) Non nova formula. Vid. Athen. L. IV, p. 166 D. SOLAN.

*Pag.* 48. *l.* 4. Εἰδότα οὐκ ἄν ποτε) Placet εἰδότα ὡς οὐκ ἄν ποτε. BROD. Luciano, contendenti non poſſe optimam & veriſſimam ſectam eligi, niſi quis omnes perluſtrarit, & examinarit, obiecerat Hermotimus, utrum, ſi unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus eſſet, omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipſe per ſe ſatis poſſet ſcire, id ita eſſe. Omnino, reſpondet Lucianus, eum id per ſe ſatis ſcire poſſe. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἄν ποτε &c. Id namque ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non poſſe, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos ſequatur, neque deſideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam quatuor fieri poſſe quinque, licet vel ſexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae ſyllabae in praecedenti voce εἰδότα affinitas videtur erroris in deſcribendo dediſſe cauſam. IENS. Ienſius in vulgatis recte vidit aliquid deeſſe. W. Codex, quem ipſe poſtea contulit, habet ὡς. Ὅτι *B.* 2. SOLAN. Recte Ienſ. coniunctionem ſupplendam cenſuit, quae in edd. deerat, verum cum ὡς iam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admiſiſſe prae ὅτι, quod ex edit. eſt, ut in variantt. indicavimus. REITZ.

*ead. l.* 7. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Eraſmus in proverbio, *Nihil ad verſum.* Hoc alibi explicuimus. BROD.

*ead. l.* 12. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere ſeptem vel undecim, reſpondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba interpres ſine ullo ſenſu vertit: *Inſaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi ſenſus eſt: *Inſaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea eſſe quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V, cap. 19, Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον, *ſtaturamque mirabatur, quae erat ſupra quinque admodum cubitos.* L. BOS.

*ead. l.* 16. Ἢ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

*Pag.* 49. *l.* 7. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus.* Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat *vos* aut *vestram*, ut fecit Obsopoeus, sed *ipsos* vel *se*. Ceterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti *componere*, vel Obsopoei *compositionem*? Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c. GRON.

*ead. l.* 8. Ὑμᾶς) Non sola *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. I.* & *Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & *B.* 2. recte ὑμᾶς. SOLAN.

*ead. l.* 11. Σώματα εἶναι ἅπαντα) *Omnia corporea esse Stoici dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET.

*ead. l.* 14. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL.

*Pag.* 50. *l.* 3. Ὥρα σιωπᾷν) Confer infra Eik. c. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Par.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Iunt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab Solano, qui id literae α subiicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim Vigerium de Idiotism. p. 158 edit. Argon. an. 1708 ex Etymologo docere, infinitivos in ᾶν non recipere iota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex Vigerio quaedam huc transscribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis huiusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον, i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent iota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum.* Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίεον, ἐποίουν &c. Sic

Etymologus, eumque secutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩΙ ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud iota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. Etymologus tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν &c. Ita ut assensum ei praebere cogar: sed cum in hac Luciani edit. ubique iam additum iota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Hemst. aliisque in alior. auctorum editt. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾷν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾷν dedit Hemsterh. Contempl. § 13 f. Ὁρᾷν Timon. § 56 f. ἐπιπεδᾷν ibid. § 48. ἐπιγελᾷν in Prometh. § 8 fin. &c. Περιορᾷν Thucydid. I, 69. Δρᾷν idem I, 5. Τελευτᾷν Herodot. Steph. I, p. 51 f. Ὁρᾷν ibid. p. 50 pr. Δρᾷν etiam Aristoph. Kusteri Plut. 4. Γελᾷν idem Ran. 42. Et sic recentiores edd. Aeliani aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens Aristophanis edit. habeat iota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Flor.* & *B.* 2. edd. Luciani id habent ubique; sed *Iunt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὁρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non huius, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem Iuntina id punctum sub eiusmodi infinitivis habet, ibi manu Solani suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοάειν, γελάειν, etiam iota non potuere subscribere. Etsi iam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελάειν contractum esse, adeoque & iota recte subscribi aeque ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Bengelio, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine iota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. Reitz.

*ead. l.* 11. Ἀσκληπεῖον) Sic hic quidem libri omnes, & Ἰκαρ.

cap. 16. At Δημων. cap. 27 Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & Ἀναβ. c. 42, & utroque modo ſcribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Mſ. Reg. 3011, & ita ubique ſcribendum monet cl. B. de Ballu, ab Ἀσκληπιός.

*ead. l.* 14. Ὑπὸ κόλπου) Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. SOLAN.

*Pag.* 51. *l.* 3. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forſan pro poſteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *ſuſpenſum donarium*, & ἀνάθεμα, quod ſacris Scriptoribus *devotionem* ſ. hominem *diris devotum* ſignificat, cum tamen eiuſdem thematis ſit utrumque, vid. Periz. contra Sanctium diſputantem, ad Sanct. Minerv. L. IV, cap. 14, p. m. 762. Diſtinguit etiam Heſych. Sed illa diſtinctio non videtur antiquior aevo Chriſtiano; & vel poſtea tamen ab nonnullis Eccleſiaſt. Scriptt. promiſcue uſurpata: exempla exhibet Suicerus in theſaur. Eccleſ. h. v. Ubi etiam ex Zonar. ad Canon. 3, p. 263: Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ Θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ Θεῷ, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς ἑαυτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata ſeparantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factus exſcinditur & ſegregatur a coetu fidelium conſecratorum Deo, & ab ipſo Deo, atque deſtinatur diabolo, ſeque ipſum ei conſecrat.* Plura non addam in re nota, niſi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem ſcriptum invenerim, ſed ſemper ἀνάθημα. REITZ.

*Pag.* 53. *l.* 3. Ἐπὶ πάντας ἴεν) Sincera lectio ἰέναι. BROD.

*ead. l.* 6. Αὖ τὸ) Sic M. & plerique impreſſi. P. & Mſ. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἀποδυθησομένων) Scribendum ex Mſ. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τὶ πάντως· *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unuſquiſque omnino aliquid habet.* In editis legitur ἀποδυσομένων, hoc eſt, *qui exuent.* GRAEV. Ἀποδυθησομένων W. etiam, & P. & L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

*Pag.* 54. *l.* 7. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

*ead. l.* 10. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat Pauſanias L. II, pag. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας ſcribitur eius nomen. SOLAN.

*Pag.* 55. *l.* 2. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης.... quatuor puncta in *Iunt.* fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas & in hac ed. & in *Ald.* semper eiusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ.

*ead. l.* 5. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant iniicere sortes luctantium, & currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urna* κληρωτὶς, κάλπις. ὑδρία. nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem κάλπις ἵππος βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου, tangit enim rem, quae sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut & de sortibus. BOURD. Κάλπις, *Sortes Olympicae*. GUYET.

*ibid.* Ἀργυρᾶ) Cum *Iunt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρὰ, Solanus adscripserat: an ἀργυρᾶ; Recte; nec dubitarem recipere invitis edd. quae saepe peccant in accentibus. Sola autem *B.* 2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. REITZ.

*ead. l.* 14. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, *manu elata*; ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

*ead. l.* 16. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109, & quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (Cod. Theod. XV, 9, Cuiac. Obs. II, 13, Gothofr. ad Cod. l. c. Phavor. & Etym.) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

*Pag.* 56. *l.* 3. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philostratus de athletis refert, *pancratium* palaestram simul & pugillatum vocari. COGN.

*ead. l.* 7. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, eiusmo-

di minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, & similia in editionibus & scholiastis reperias, & viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. REITZ.

*ead. l.* 12. Συμπρεσεῖσθαι) Conf. infra Z. Τραγ. c. 40 med. Et Γυμν. 38. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis literas*. GRAEV. Angl. & Gr. adstipulatur Mſ. Reg. 3011.

*Pag.* 57. *l.* 6. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. GESN. Si vulgatam servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἔφεδρος; ut sensus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa*. REITZ.

*Pag.* 59. *l.* 6. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Iovis Olympici, cuius auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

*ead. l.* 9. Μὲν γὰρ) Hae particulae & alibi coniungi amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17 versus fin. Ibid. c. 26 med. & 29 pr. ac frequenter alibi apud Nostrum; quare nil curo omissionem Mſ. M. REITZ.

*ead. l.* 10. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur Solanus: quare coniicit, an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paulo post. REITZ.

*ibid.* Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice* Z unicum sit iniectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

*Pag.* 60. *l.* 3. Κυνοκέφ.) Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam Pignorii, & Kircherum. SOLAN.

*Pag.* 61. *l.* 5. Φιλοσοφίας πέρι) Iam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20, ibique adductum Iensium. REITZ.

*ead. l.* 6. Πασῶν) Notat Solanus in W. reperiri πασῶν, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Iens. in Ferculo liter. pag. 245, ubi lectu huius

Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum Solano credo πασῶν legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit, & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἀπείρατοι, & — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. § seq. μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν. Iam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione eiusd. Latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, & viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non iam nimis repugnem; sed qui πασῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. REITZ.

*ibid.* Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ· quod idem fecerunt c. 53 fin. Ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam.* IENS.

*ead. l. 7.* Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελῆ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum?* Sed cum huius intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλεστος, mansi in solemni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN.

*ead. l.* 14. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cuius tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN.

*Pag.* 62. *l.* 8. Τελευτὼν) Τελευτῶν, *denique, postremo* interpretatur I. Brod. Misc. IX, c. 16, circumflectens ultimam, & sic Lexicographi cum eo: edd. vero *I. H. P. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ.

*ibid.* Ὁδὸν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in Act. Apost. IX, 2, Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XXIV, 14, diserte dicitur, ὁδὸς ἣν λέ-

γουσιν αἵρεσιν. Ac paulo supra apud Nostrum, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, *omnes philosophiae sectas expertus*. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via, quae ducit*; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid*, Budaeus in Comment. ex Xenoph. de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τῆς εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τόπον· de qua ellipsi vid. Bos de Ellips. qui ex Nostro in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & Noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXXVII pr. Ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Hemsterhusius iam plura. REITZ.

*Pag.* 63. *l.* 11. Ἐξιέναι) Rescripsimus ex margg. Ms. Reg. 2954, & ed. *A.* 1 *W.* monente cl. B. de Ball. Vulg. ἐξεῖναι.

*Pag.* 64. *l.* 1. Τινὸς τῶν σοφῶν) Epicharmi. Vertit Cicero: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. Suid. v. νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν. Laudat etiam Polybius. SOLAN.

*ibid.* Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD.

*ead. l.* 2. Νῆφε) *Epicharmi* esse, adscripserat Solanus. Idem iam fecerat Guyetus. REITZ. *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19, *crebro insusurrabat cantilenam illam suam*: Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. GESN.

*ead. l.* 4. Τοῖς ἑξῆς λόγον) *Aliis loquendi copiam.* BROD.

*ead. l.* 10. Μὴ) Non reveritus sum optimarum editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subiiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo annumerari voluit, i. e. *non excipi*. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed iam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ.

*ead. l.* 11. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auct. c. 3. REITZ.

*ibid.* Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

*ead. l.* 14. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque edd. Nos ex ed. *I.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *I.* & L. restituimus. Quae Marcilio nescio quomodo iam innotuerant. SOLAN.

*ibid.* ΛΥΚ. εἶτα &c.) Ἑρμό. ϑῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμο. ϑῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. MARCIL. Idem iam monuit Brod. Misc. IX, cap. 16. REITZ.

*ibid.* ΛΥΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errarant omnes edd. praeter *Iunt.* quas recte ex ea ac Mss. P. & L. restitui iussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde Marcilio id iam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus v. 6 rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? & ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem huius cap. s. § 48 bis posita erat Hermotimi persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

*Pag.* 65. *l.* 1. Οὐ γὰρ) ΛΥΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male traiecta nomina personarum. Esse debet, ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

*ead. l.* 5. Οὕτως) ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum traiectio. Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine eiusdem paginae. MARCIL. Et hoc & praecedens quoque monuit I. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐχ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμο. Et οὐ γὰρ Ἑρμο. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανά. Λυκ. repone Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. REITZ.

*ead. l.* 14. Ἀλλὰ μηδ᾽ ὅλως εἰδέναι τι· ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τὶ ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

*Pag.* 66. *l.* 1. Ἐν κεφαλαίῳ) *In summa.* BROD.

*ead. l.* 4. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, mend. BOURD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ

ὅλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, *centum & quinquaginta*: & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in MSS. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. MS. Gr. P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum edd. & M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiorem, quam editionum, existimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, *ducenti*, & hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paulo altius memoratur, cuius pars quarta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *quindecim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus maior placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si iam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si ἔτη autem retinendum, πεντήκοντα simpliciter, sublato ἑκατὸν scriberem. REITZ.

*Pag.* 67. *l.* 13. Οὐδὲν δέον) *Cum minime oporteat.* BROD.

*ead. l.* 14. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) *Haud auspicato, malo omine.* BROD. Ut Brodaeus iussit, ita recte habet Paris. ed. versio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τινι, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. Aristoph. Pl. 889, Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδενί. REITZ.

*Pag.* 68. *l.* 6. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν) Erasm. in proverbio, *Tithoni senecta.* BROD.

*ead. l.* 9. Σκεπτόμενος) Confer infra Δημ. § 57, Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. SOLAN.

*Pag.* 69. *l.* 9. Ἀδυνάτων ἐρᾷς) Vid. idem supra Deor. Dial. VIII Vulcani & Iovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, ibique nott. Brodaei, Solani, & Hemsterhusii. REITZ.

*ead. l.* 15. Ἰδιώτας) *Omnium ignaros.* BROD.

*Pag.* 70. *l.* 4. Διαίρεσιν) Sic Dial. seq. cap. 1 med. Conf. & Συγγρ. c. 9. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ὅτῳ ἂν πρώτῳ) Ita MSS. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ὅτῳ πρώτῳ ἄν.

*ead. l.* 9. Κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσεταί σε) Imperite in Basileensi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam maiore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, *atque ille lucri-faciet te*. Sed & correxit Benedictus. GRON.

*ibid.* Ἕρμαιον) Vid. supr. Somn. cap. 9, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. SOLAN.

*ead. l.* 11. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenice vivacior*. BROD.

*Pag.* 71. *l.* 2. Δεήσῃ) Mallem δεήσει. SOLAN. Emendationi Solani suffragantur MSS. Regg. 2954 & 3011.

*ead. l.* 3. Προσάξεταί με) Sic habere *I.* & Fl. notaverat Solanus. Quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par.* *Hag.* plures enim iam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. Ζεῦξ. c. 2, προσάγεσθαι αὐτούς. Et Phalar. I, c. 3, ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. Forsan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex Isocr. loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen Wollium de Verb. med. p. 184, § 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet, *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero, *ducere mulierem quamcunque in aliquem locum*: tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam Herodian. I, 3, 12, Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ... προσηγάγετο. Ibid. 12, 9, ἤλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. REITZ.

*ead. l.* 4. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Obsopoeus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint*. Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant*. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit iuste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt*. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil, aut u-*

*nam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt.* SOLAN.

*Pag.* 72. *l.* 6. Φειδίαν) Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcaeum referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

*ibid.* Ὄνυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. *Brod.* V. Plut. Π. Χρηστ. 730, 1, Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφονται. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἀναλελογίσθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. Iensium infra ad Tyrannicid. cap. 12. REITZ.

*Pag.* 73. *l.* 5. Οὕτω, καί μοι &c.) Verba καί μοι τόδε ἀπόκριναι, Solanus in *Iunt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ.

*Pag.* 74. *l.* 2. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) Erasm. in adagio, *nihil ad Bacchum.* BROD. *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem. Alcaeus in Baccho. Vid. Erasm. Chiliad. COGN.

*ead. l.* 3. Ὦ παῖ) *O puer, o imperite.* BROD. Ὦ παῖ λέγων) Ita M. P. L. & impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὦπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut Μισθ. c. 4, & Z. Τρ. c. 16. Pro λέγων in Exc. Periz. est γέλων. Vid. Plut. 892 B. Clem. Alex. p. 19 A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, cap. 61, & c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis Εὐχ. c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini edit. Hagen. ὦπται, nescio num Simon Servetus, an Io. Bellagrius, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte huius libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil appositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod iunioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam fre-

quentet, ut initio huius Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. Solanus adiecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum Εὐχ. cap. 26. Ubi in quibusdam edd. quoque ὁ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων, *totus thesaurus, totae divitiae*. Praeterea & pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων, *nihil enim ad rem facit totus leo*. Eligat igitur, quod quis volet. REITZ. Suidam in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene annotat cl. B. de Ball.

*ead. l.* 4. Φειδία) Ad Phidiam igitur proverbii huius originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. Erasm. tribuant. GESN.

*Pag.* 75. *l.* 5. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν) Obsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris*. Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam*. Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

*ead. l.* 6. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; *F. Guyet*. Non, mi Guyete, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*: auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς Aelian. V. H. III, 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam, maxime*; de quo vide Bud. Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν· vid. eundem, & Maittaire de Dialectt. pag. 76 f. REITZ.

*ead. l.* 10. Ἑκάστοις) W. ἑκάστης, quod forsan melius. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἅ τινά σοι αἵρεσις) *Quam philosophorum sectam*. BROD.

*ead. l.* 14. Καταθύσεις) Lege καταθύῃ. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύῃς M. In impressis καταθύεις & παρακαλεῖν. Coniecturam Marcilii quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad cap. 24 huius Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

*ibid.* Καὶ θυσιάζῃ) Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάζῃ θεῷ

μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificum aliquem pretiosum.* MARCIL.

*ibid.* Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subiiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, annotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Ceterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum huius seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a Io. Conr. Schrammio inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. GESN.

*ead. l.* 15. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc Luciani iocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subiicientis, & Christianam veram illam esse, quam, serione an ioco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab Angelino Gazaea Iesuita, p. 94, qui se eam ex literis Indicis Antonii Figueredo ex eadem societate anni 1611 hausisse ait. SOLAN.

*Pag.* 76. *l.* 1. Ἀμφιθαλῆ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὠρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete Aristophan. ad Aves, interpretantur Scal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt interpretes Theocriti, Eustath. ad Homer. BOURD.

*ead. l.* 5. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* BROD.

*ead. l.* 12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) Obsopoeus, *cui sub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *heminam*, ut annotavit idem. GRON.

*Pag.* 77. *l.* 13. Εἶ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ὤνησάς γε) *Gratum mihi fecisti.* BROD.

*Pag.* 78. *l.* 5. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex coniectura sup-

plevimus, quas & sensus postulat, & vox εἶν, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ὥσπερ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2 ad Corinth. p. 154, ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7 Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi: quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. Aristot. I Polit. c. 9, ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. REITZ.

*ead. l.* 7. Κερασάμενοί γε) *Aquam immiscentes.* BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. Casaub. ad Theophr. Char. p. 244. SOLAN.

*ead. l.* 15. Ἆρα ταὐτὰ) Ἆρα ταῦτα edd. Lege ταὐτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμειves αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum, instar Ulyssis circumeundo, & oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nihil certius iuxta & manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, & sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον· scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, & discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, suffi-

ceret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo iam video non aliter haberi in editione Flor. IENS. Secuti sumus L. & Cod. Fl. quem Iensius inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodleiana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut & in reliqq. edd. legitur. SOLAN.

*ead. l.* 17. Εἰκοσιν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter Vorstium exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῆ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissem Hermotimum XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2 & 77) eundem etiam numerum annorum ex Ulyssis, cui comparatur, *militia & erroribus* colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae enarratorum, editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava & corrupta pro sanis & tradunt & enarrant. SOLAN. Εἰκὸς ἔτι) Εἴκοσιν ἔτη Solanus iussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex cap. 2 & 77 huius Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifesta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque editione est suffulta, & Gesneri versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi Solani emendationem valde probo. REITZ.

*Pag.* 79. *l.* 1. Περινοστῶν) Vid. Demon. p. 598, 2. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad Rom. I, 20, ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat Iac. Elsn. ad Novi foederis libros T. 2, pag. 6, quem ideo saepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. REITZ.

*ead. l.* 7. Ὥστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὦ — κἂν ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

*ead. l.* 8. Μεθύων περιῄεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui to-

tum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis. GESN.

*ibid.* Ἐν τῷ πυθμένι) Ex Hesiod. BOURD.

*ead. l.* 14. Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad Pauf. BOURD.

*ead. l.* 15. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paulo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re Pausan. in Phocicis. COGN.

*ibid.* Τοῦ ἱεροῦ νάματος) *Fontis Cresphontis.* BROD.

*Pag.* 80. *l.* 3. Τῷδε) N. L. SOLAN.

*ead. l.* 7. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* MARCIL. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de ceteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint eiusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὔτακεῖς &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, & sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Iam si tu semina emere velis, & institor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles* &c. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis sana est & structura, & sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpres, *praeterea varia alia*, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός. Aeschylus in Prometheo v. 73: Η μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε

πρός. Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque persunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse iacturam*, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex seqq.) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (p. 530 E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὤφθη. Quin & verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὤφθη· ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη, *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* IENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. cap. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ.

*ibid.* Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116 C. & Noster Catapl. cap. 8. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

*ead. l.* 11. Εὐτακεῖς) *Facile macerantur.* Οὐ διάκενοι, *inanes non sunt.* BROD.

*ead. l.* 14. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Ἀπολ. μισθ. cap. 11, ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Συμπ. c. vel § 32, ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην &c. SOLAN.

*ead. l.* 15. Τοῦ πρώτου) Intellige γεύματος. BROD.

*ibid.* Μάθοι) Legendum μάθοις, & ita interpretati iam sunt viri docti. GESN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ.

*ibid.* Ὁποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini aliique

populi amant subiunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem, eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Iensii Lectt. Lucian. a pag. 27 ad 35, & quos frater G. O. Reitzius adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo Ael. V. H. 2, 36, ἠρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox cap. 63, οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; & Nostrum infra cap. 81 f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

*Pag.* 81. *l.* 3. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἑνὸς ἢ δ. legendum esset; sed video & Isocratem sic ferme locutum, p. m. 85, 1, ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν· & Demosth. 148, 1, ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse videtur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὡς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστι κακόν. Illud enim ὤφθη huc revocare, cum alia iam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum Solano illud ὡς, quod edd. habebant, praeeunte Cod. P. eiicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὡς retineas, illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habuimus etiam supra cap. 2. REITZ.

*ibid.* Ἐν ἀρχῇ) *In huius Dialogi initio.* BROD.

*ead. l.* 10. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δὲ ἐπιῤῥέει· consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315 omnino corrupta. BOURD.

*ead. l.* 11. Ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος) Erasmus in proverbio, *Danaïdum dolium.* BROD. Δαναΐδων) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Par.* erat vitiose Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos scripturam edd. *I. Ald. B.* 2. & *S.* &c. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum Suida Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δαναΐς, ut ἐλπὶς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim constantem vett. edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ.

*Pag.* 82. *l.* 3. Ἀκαριαῖον) Confer supra cap. 6 fin. Et infra Σύγγρ. c. 7. SOLAN.

*ibid.* 'Ἀποξύσας) Vid. Dial. omnium primum c. 2, ait Solanus. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam ἀποξέω & ἀποξύω utrovis modo dici. REITZ.

*ead. l.* 5. 'Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. SOLAN.

*ead. l.* 12. 'Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

*ibid.* 'Ὁ μὲν βίος βραχὺς) Virgil. X Aen.

*— breve & irreparabile tempus*
*Omnibus est vitae. —*

Horat. Od. 4, L. I. Iuvenal. Sat. 9. COGN.

*Pag.* 83. *l.* 4. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. Abresch. legit δράσον, in animadv. ad Aeschyl. T. I, p. 510, ut sit per hyperbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἶσθα, ut in Tox. c. 62, ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν. Et ex Eurip. Iph. Taur. 1203, οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta. REITZ.

*ead. l.* 10. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ &c.) Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem, quantos iam in disciplinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter tuum confice, &, quod videatur, agito.* 'Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subiicit Hermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων, *At tu, violente, non finis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene Benedictus verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non finis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum*, me nunquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, *Ja gy moet weten, dat ik noit anders sou seggen.* Sic c. 75, Οὐκ ἂν ἑκόντες εἴποιεν &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77, Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον) vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod iam illa-*

*tum est, auferat a violentia;* cum debuerit, *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui iam raperis,* duceris, *eripiat,* vindicet. IENS.

*ibid.* Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus, *me nunquam aliud dicturum.* Immo, ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* GRON.

*ead. l.* 11. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) Homer. Il. N. BROD. Homer. Il. Λ, 653. SOLAN.

*ibid.* Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενος. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. GUYET.

*ead. l.* 12. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid decernam, in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. Αἰτιᾶσθαι αὐτως corrigit *Th. M.* Et marg. *B.* 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν iungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post αἰτιᾶσθαι incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, *a vi ME liberet,* ME illud vel omittas simpliciter, vel in *illum* mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu *me* mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN.

*Pag.* 84. *l.* 2. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

*ead. l.* 11. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

*ibid.* Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur.* Recte Obsopoeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non

temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi *αἵρεσιν*. VITRING.

*ead. l.* 15. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris iudicabant. GUYET.

*Pag.* 85. *l.* 4. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo & liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν, καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. *Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse, ut omnia perlustret, & accurate singula perspiciat, perspectaque iudicet, iudicata eligat, delectuque habito philosophetur.* Saepe supra & infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν· in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, *etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes.* Cap. 68, δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, *oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire.* Supra c. 45, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα· c. 42, δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν· c. 41, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς: IENS. Πάντα) Emendationem Iensii secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. & L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41, ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἐλθεῖν. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

*ead. l.* 6. Γὰρ) Ita, uti conieceram, M. P. & L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἔτι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET.

*ead. l.* 11. Οἱ ἁλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VORST.

*Pag.* 86. *l.* 3. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι) Hoc Obsopoeus verterat, *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter Benedictus: *Ergo da operam, ut effugias.* Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ.

*ibid.* Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, Obso-

poeus reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia natandi te praecellere*. Melius Benedict. *iuvante enim Deo natare scis*. Posterius verum esse, si probatione indiget, adi Aristophan. Plut. 114. Et Kusterum, idem ex Eurip. adstruentem. Reitz.

*Pag.* 87. *l.* 1. Ὁ δὲ πέντε) M. & *Fl.* ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. Solan.

*Pag.* 88. *l.* 12. Ἰδιώτην τινὰ βίον) Iens. aliud agens in Lect. Luc. p. 90, fatetur quidem, Benedictum non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam:* aliaque exempla affert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et appositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Confer infra cap. 81. Reitz.

*ead. l.* 13. Τοῦ φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.) Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτη καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. Brod. Delenda nota personae ΛΥΚ. Marc.

*ibid.* Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) Obsopoeus, *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At Benedictus, *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promtum philosophiae incumbere,* & huius nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. Gron. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis.* Vitring. Haec verba perperam in vulg. & M. Luciano tribuuntur: quod & Marcil. viderat, & ed. *I.* confirmat. Solan.

*ead. l.* 14. Ὧν φὴς ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; Guyet.

*Pag.* 89. *l.* 7. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud Longini s. 14, ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus est ex Cicerone Tollius, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* Gesn.

*ead. l.* 8. Τελευτῶν) Sic supra c. 46. Hic rursus edd. *I. A.* 1. *H. P. S.* quas consului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut Bud. in Comment. Reitz.

*ead. l.* 10. Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς) Excidit nota personae, Εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. MARCIL. W. P. & ed. *l.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ὅ, τι εὕρ.) Lege ὅτι. GUYET. Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi curassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ.

*ibid.* Τί εὕρηται) Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα &c. Excidere nomina personarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. MARCIL. Coniectura Marcilii ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero Marcilii coniecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario & proximum ΛΥΚ. ex Marcilio recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omisissem, nova confusio orta foret. REITZ.

*ead. l.* 13. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.) Ἑρμ. agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

*Pag.* 91. *l.* 2. Ἓν τοῦτό ἐστιν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

*ead. l.* 5. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse coniunctio; alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia καὶ iam nimis frequenter est repetitum: nam qui paulo supra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra iam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *&*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* &c. dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἥκεις) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro *venio*, i. e. quasi ἄγω με, *adduco me*, quod Lexicogr. iam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1, ὥστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2, p. 6 f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2, c. 3, p. 63, προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένῃ. REITZ.

*ead. l.* 10. Τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *naribus trahere*. BROD.

*ead. l.* 11. Θαλλῷ) Vid. Athen. 25 A. B. & Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & Philostr. pag. 587, *τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες.* SOLAN. *Iunt.* non hic modo θαλῷ, uno λ, sed & supra Reviv. c. 46: quod quidem eodem redit; verum plurium edd. consensum sequimur. REITZ.

*ead. l.* 12. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ) Hoc est, *τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός.* Cetera usque ad pag. 317, crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOURD.

-- *ibid.* Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι) *Aquae super mensam iniectae vel effusae*. BROD.

*ead. l.* 14. Καλάμῳ τινὶ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24, ubi Elsner. & hoc Luciani adducit. REITZ.

*Pag.* 93. *l.* 6. Γάρ τι λυπ.) An *γάρ τοι*; GUYET. Inter *γὰρ* & *λυπηρὸν* inserebatur *τι*, quod duce M. delevimus. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἐπιγνώμων) Huius vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. Suid. SOLAN.

*Pag.* 94. *l.* 5. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, *βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι*. GUYET.

*ead. l.* 6. Τοῖς) Ex P. & L. In reliquis enim *ταῖς*. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At Obsopoei versio exprimebat illud *tamen*. REITZ.

*ead. l.* 12. Εἰργάσω) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷά με εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23, *ἐργάζοντο*. Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. In poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in huiusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6, ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *ἐργάσασθαι*. IENS. Iensii emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. SOLAN.

*Ibid.* Ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν) Erasmus in prov. *Thesaurus carbones erant.* Brod. Infra rursus Ζεύξ. c. 2 f. Solan.

*Pag.* 95. *l.* 1. Περὶ ὄνου σκιᾶς) Erasm. in paroemia, *De asini umbra.* Brod. Proverbii huius historiam habes ap. Plut. 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse aiebat: ille vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam Aristoph. Sch. Σφηξὶ, v. 191, & Plat. Phaedr. ed. Bas. p. 208 A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud Menandrum exstitisse ait Zenob. VI, 28. Et Schol. Aristoph. l. c. Solan.

*ead. l.* 8. Εἰς Ἰνδ. τελ.) Thucyd. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδόν. Guyet.

*ead. l.* 13. Ἐκθορεῖν) Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat. V. Πρ. λ. c. 6, & Ἱστ. β, c. 35; nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐκθορεῖν legitur. Solan.

*ead. l.* 16. Κενὴν μακαρίαν) Sic p. 934 ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. Bourd.

*Pag.* 96. *l.* 10. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* Brod.

*Pag.* 97. *l.* 4. Παραπέμψει) Conf. infra Δικ. c. 1, Εὐχ. c. 1, Ἐπ. Κρον. c. 17, & Ἑταιρ. διαλ. c. 1. Solan.

*ead. l.* 5. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. Brod.

*ead. l.* 7. Ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) Virgil. VI Aen. facit Centauros & Scyllas in infernûm vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros & Chimaeram fuisse negat Lucret. L. IV & V. Cogn.

*ead. l.* 14. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἢ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην &c. nempe Ἀφροδίτην. Marcil. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. V. Meurs. AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855.

Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. SOLAN.

*Pag.* 98. *l.* 12. Εἰ ἀληθής ἐστι) Brod. IX Misc. 16 ait: εἰ ἀλ-ηθής, emenda εἰ ἀληθής ἐστι. Sed quod is emendat, id nostrae edd. iam recte habebant. REITZ.

*Pag.* 99. *l.* 3. Ποτε τρικέφαλος) Geryon. Vid. Apollod. II, pag. 51 B. SOLAN.

*ead. l.* 10. Πέλτην, ἢ γέῤῥον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

*ead. l.* 14. Εὐθὺ σκοπεῖν) Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 12, n. 31, legit εὐθὺς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen annotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ & εὐθὺς, de qua Ammon. non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; &, quae collegi, iam non addere licet. REITZ. Εὐθὺς Mſ. Reg. 2954, teste cl. B. de Ball.

*Pag.* 100. *l.* 5. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur, *nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum;* cum haec sit sententia: *non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur,* (vel *sibi congruat*) *quamvis falsum sit:* ut si quis credat, bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim. Paulo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscuiusque sectae principiis,* sed *admittentes, concedentes principia uniuscuiusque sectae.* Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *& postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens,* hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod iactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

*ead. l.* 6. Εἴ πῃ) Forſ. εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἴ τι. SOLAN.

*ibid.* Ἀκόλουθόν τι αὐτῷ) Sic Plato p. 2 B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

*ibid.* Καὶ ψεῦδος) Καὶ cum Graevio hic vertit *quamvis*, Elsnerus ad Evang. Ioan. XVII, 25, ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων· quod eod. modo reddit, *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque Thucydid. VI, 16. Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων πρόσποίησιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat*. Sed cum Gesnerus paulo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis apparet. REITZ.

*ead. l.* 7. Λέγοι.) Ita, uti conieceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ὅτου) Ex ed. *I.* est. Reliquae ὅτε, & ipsi Codd. M. & P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. Ὅποι restitutum cupit B. de Ball.

*ead. l.* 13. Σημεῖά τινα) Sic enim ea definit Euclides: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές· quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod iure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cuius in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota iam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae & praestantissimae fraudi fit. Quod si in rebus huiusmodi, cuiusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam imperite Pythagoreorum symbolicam figuram in Πτα. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Ἱππ. c. 3. SOLAN.

*ead. l.* 14. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. IENS.

*Pag.* 101. *l.* 9. Ἐξομολογήσασθαι) Iens. in ferculo liter. p. 9 & 10 existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio,

si ei hunc Luciani locum opposuero, aliosque ex Plutarch. Num. p. 71, 76, Coriolan. 215, & p. 943. Nec non Heliod. L. IX, p. 427, quos affert Iac. Elsn. ad Evang. Matth. III, 6, ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. Reitz.

*ibid.* Πράγματα παίδων ἔχοντες) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* Brod.

*ead. l.* 13. Παραμυθίαν) Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV, § 3. Solan. Illa Solani citatio nihil aliud vult, quam Iuntinam ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν· quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione huius Lucianei loci id sustulerat Solanus. At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert, Id autem omissum, quia edit. *Iunt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Hemsterh. Etsi forsan, si possedisset, eiusmodi minutias non annotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. Reitz.

*Pag.* 102. *l.* 9. Ἢ ἰδόντες) Angl. εἰδότες. Bourd. Εἰδότες A. P. & L. Melius, quam quod in cett. & ipso M. ἰδόντες. Solan.

*ead. l.* 12. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2 Olympiadis 88, quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2 Olympiadis 94, quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat Xenophon Lib. 2 Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. Palm. Apud Montfaucon in Biblioth. Coslei. p. 490, in Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. & Commentatores ad Aristoph. Plut. v. 1147. Reitz.

*ead. l.* 13. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. Guyet. Vide Scholia, & Καταπλ. c. 5. Solan.

*in Schol.* "Ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλ. &c.) Hoc iam ſupra habuimus totidem verbis; nec ſemel in huiuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. CLER. Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52, (v. c. 5 eius Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia, huc etiam retulerit; quae ego delevi. SOLAN.

*Pag.* 103. *l.* 3. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur.* Ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in Somnio c. 9, ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius.* Sic alibi apud Noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. GRAEV.

*ead. l.* 4. Ἡνίκα) Demoſth. 210 C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2, ἆθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας. Sed nihil tamen hic muto; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt, ut ſententiae conſulatur, niſi aliter ſuperiora ſcribantur, hunc in modum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμασίας ἡλίκας, ὡς εὐδ— quod minus elegans foret. SOLAN.

*ead. l.* 6. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ) *Quae haud dubie ſunt bona.* BROD. Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. SOLAN.

*ead. l.* 7. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) Melius, quam in Anglic. ἐς Στοϊκὸν τὸ ἄκρον. BOURD.

*ead. l.* 8. Ὑφ' ἡδονῆς) M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendoſe ἐφ', niſi quod in *I.* excidit litera ε, vel ὑ. SOLAN. Male Solanus Aldinam ed. incuſat, aut ſaltem non ſatis expreſſit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὑφ' habere, ſed ſic: μήθ' φ' ἡδονῆς· unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in Iuntina ſe habuiſſe, recte obſervarat idem. REITZ.

*ead. l.* 9. Φθόνου δὲ κρείττονι) Vid. ſupra ad c. 12 huius Dial. vel c. 19 de Merc. cond. ubi de hac phraſi, perfacili, ſed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur ſignificari. Nam *invidia maior,* eſt quidem, *qui non perturbatur invidia, qui ſpernit invidiam,* vel cui ea nocere non poteſt, ut Horat. 2 Od. XX — *Invidiaque maior urbes relinquam.* Sed & poteſt invidia tam activa, quam paſſiva, ſimul intelligi, id eſt, qui neque invidet alteri, neque curat, ſi alter illi invideat, utrumque enim philoſophum decet. REITZ.

*ead. l.* 12. Κἂν πάντα πλείω ἔχῃ) Vorst. legit κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Mss. Reg. 3011 legas, κἂν τὰ πλείω ἔχῃ.

*Pag.* 104. *l.* 6. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* iam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδὸς, sed Luciano familiaris. Sic Μισθ. c. 23, πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ καταλιπὼν ἴσθι &c. Adde Ἀπ. μισθ. c. 5, Οἰκ. c. 18, & Δημοσθ. c. 40. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud Diog. Laërt. pag. 192 F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. Quod & Suidas affert in v. Κανωβ. Emendationem hanc reperies in notis Io. Clerici, ad fragm. Menandr. pag. 250, editis mense Septembr. anni 1709, cum ego iam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708, publici iuris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi Solani emendationem, & mutavi Gesneri versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant ὁδοῦ ἐσμεν, enclitice. Aliae ἐσμὲν cum accentu. Et quamvis ἐστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ.

*ead. l.* 7. Ἔστιν) Sic M. & L. Melius, quam ut in reliquis est, ἐσμέν. SOLAN.

*ead. l.* 10. Πλησίον) Haec vox in *P.* nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἐν ἀκηδίᾳ) Piersonius ad Moer. Atticist. emendabat ἐν ἀνδίᾳ, assentiente B. de Ball.

*ead. l.* 14. Εἴκοσιν ἔτη) Vid. supr. c. 59 fin. SOLAN.

*ead. l.* 15. Ἢ τίς ἐγγυητὴς) Mira sunt haec. *B.* 2. εἰ· nihilo melius M. ἢ. Quid scripserit Lucianus, nescio; certe nihil horum. SOLAN.

*Pag.* 105. *l.* 2. Διώκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX, 30, Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba L. Bos pag. 114 ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu comprehendit. Duo haec verba iuncta, uti hic, reperiuntur apud Comicum in Thesmophor. Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ-

κεις ταύτῃ; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?* Apud Dion. Halic. L. V, p. 313, ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον. Et Artemid. L. I, p. 295, οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque iam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini Abreschii Observatt. ad Hesych. petenda indicavimus; quaeque videantur in Observatt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V, T. III, anni 1735, p. 92, ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere;* adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut Hesych. διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac Thucyd. VIII, c. 102, Τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι quod aliis exemplis probat idem Abreschius ibidem. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε) Satis absurde Obsopoeus verterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχε satis docere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

*ead. l.* 8. Τῇ σοφῷ) Id verum esse, iam dixi supra in Apolog. c. 13. Brod. Misc. IX, 16 f. ait: Hoc enucleat Erasm. in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere.* Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

*ibid.* Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiani, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam eius rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud Plu-

tarchum M. Cato, in eius schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrum Δικ. c. 21; ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

*Pag.* 106. *l.* 4. Διατρίβετε) Conf. infr. Συγγρ. c. 7. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἄφικτα) Angl. & Mſ. ἄφυκτα. BOURD. Lege ἄφυκτα. GUYET. Ἄφυκτα B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφικτα. SOLAN.

*Pag.* 107. *l.* 1. Ὁλκοῦ) Ὁλκὸν de corpore serpentis dici, idoneus auctor Nicander Θηριακ. p. 162, & praesertim 166, Ὁλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἱλίξατο γαίῃ. Ceterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. Germanicus in Arateis 424 de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. Nemes. ecl. 4, 40, *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi Burman. & Germanicum laudat, & Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὁλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν fit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

*ead. l.* 2. Ἐγχέας) Vid. supra Ἀναβ. c. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem Solanus, ἐκχέας in *I. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχέας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo § 15, πρὸς μὲ ἀπιδοῦσα, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen iunguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod iam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3 f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Arrian. de Exped. Alex. 2, 1, ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. REITZ.

*ibid.* Πτίττοι—πτίττων) Scholia, πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod emendationem Kusteri apud Suidam in ἂν ἀπολῇς &c. egregie confirmat. Vid. Plut. 799, 2. Impressi omnes πλήττ—. SOLAN.

*ead. l.* 7. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. ΕΡΜ. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. Primo male μι-

μικρολόγος vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?* Sed Lucianus subiicit narrationem de sordibus & iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quidquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. *Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496, quam primam esse puto, in qua legitur quidem τισί γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellisse divam Criticen. GRAEV.

*ead. l.* 10. Τί σιγᾷς) Emend. Graevii in textum recipere non dubitavi. Fl. τισί γε. Sic c. 55. Vid. & c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium Graevii, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Iam diu vacillat Hermotimus, iam diffidere suo doctori didicit, iam crapulam viri & rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? & in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, & velut immurmurans, τισί γε, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cuius proinde similis esse equidem iam nolim. GESN. Solani & Graevii periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum coniectura perplacet. Solanus quoque personam ΕΡΜ. ante τί & ΛΥΚ. post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum Gesnerus commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui

fateor, etiamnum mihi arridere Graevianam emendationem, tum quia illud τί σιγᾷς Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud τισί γε usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio θέλεις διηγήσομαι; Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* id est, *quia taces, ego porro narrabo.* Iam vero signum interrogandi, quod post τισί γε aderat in edd. etiam omisi, quia Gesn. sic velle video. Reitz. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt Graevius & Solanus, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel τί σιγᾷς; lectionem planissimam, in τισί γε mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. Gesn. *in Addend.*

*ead. l.* 12. Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς) Non possum hic cum viro eximio & de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia eius opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL aetatis annum scripta. Solan.

*Pag.* 108. *l.* 3. Ἕνη καὶ νέα) Vid. Aristophan. Schol. ad Nub. Act. IV, Sc. 1, 1, ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna & desinit & incipit. Adde & Plut. in Solone, p. 168, 1. Solan.

*ead. l.* 5. Ἰδιώτης) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικος apparet, & ex aliis, quos adduxit Iens. Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, Elsner. ad Act. Apost. IV, 13. Reitz.

*ead. l.* 7. Ἐκτετίκαμεν διάφορον) Recte ibi interpres. Est enim διάφορον ex Suid. τὸ τίμιον, *merces.* Cetera huius Dialogi antea sum interpretatus. Bourd. Conf. infr. Amor. c. 8. Solan.

*ead. l.* 13. Δίκην ἔφυγον) Scribo ἔφυγεν. Brod. Sed quia *S.* hoc iam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam scribere non dubitavi. Reitz.

*ibid.* Ἔφυγεν) W. Cod. & plerique impressi ἔφυγον. *S.* recte mutavit. Solan.

*ead. l.* 16. Αὐτοῦ ἐλάβετο) *Quod eum manu prehendisset.* BROD.

*Pag.* 109. *l.* 1. Τὸν κάδην) *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* BROD. Sed vide, quam parum recte κάδην scribat, pro κάδον. REITZ.

*ibid.* Τὸν κάδον) Mirum est, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est, *vini cadum in sinu efferentis.* Quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. Vide superius in βίων πράσει. Pagina seq. ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. Vertitur: *vide, mi Hermotime, cuiusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες· *siquidem etiam aniae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* GRAEV. Mirum est, in omnibus impressis, si a Fl. & *I.* abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

*ibid.* Ἔχοι) Antiquiores edd. & ipse M. ἔχει. *B.* 2. & *P.* ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obsequerer Salmuriensi soli, nisi res ita manifesta foret, ut paulo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso, quod M. non ἔχῃ, sed ἔχει habet, apparet, eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχῃ securus ejeci. REITZ.

*ead. l.* 7. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κερατίνας σοφίας. BROD. Vid. supra, Dial. Mort. I. non ita longe ab initio, & Vit. Auct. c. 22. SOLAN. Studio expressi Brodaeanum ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. REITZ.

*ead. l.* 10. Κέρατα) Vid. iterum supra Dial. mort. I. SOLAN. Immo & saepe alibi de hoc syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in Vit. auct. &c. REITZ.

*ead. l.* 12. [illegible]) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellet.* BROD.

*ead. l.* 13. Αὐτὸν) Malim αὑτὸν, adspirate. REITZ.

*Pag.* 110. *l.* 2. Λῃροῖ) Variationis notam apposuerat Solanus, nec tamen addiderat, qualis ea esset, fors rursus λῃροῖ quaesivit; sed Indicativus fere recte habet. Vid. nos supra ad cap. 61. REITZ.

*ead. l.* 4. Μόνον βασιλέα) Haec ſunt nunquam ſatis deriſa Stoicorum ſomnia. BROD.

*ead. l.* 6. Ὁ φιλόσοφος) *Filii praeceptor*. BROD.

*ead. l.* 11. Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς) Perperam reddunt, *philoſophia, & praeter hanc verecundia*: ſenſus enim eſt, *philoſophia & reverentia erga eam*. Ita πρὸς ſaepe ſumitur, ut in Tyrannicida, Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. In Abdicato, Εὐνοίας πρὸς ἐμέ. Sic etiam pro Imagin. Pſeudomant. Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι. Sed ipſiſſimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, eſt in L. de Saltatione, Οἵου με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. VITRING. Quod Horat. Vitringa in priſtina verſione reprehendit, ex Benedictina eſt; id nec Obſopoeus melius reddiderat, *philoſophia iuxta ac verecundia*. Recte Geſnerus iam dedit, etiam non viſa Vitringae correctione, quam ego ex eius nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſunt paucae, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes: nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *affectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus auctt. conſtat; ſic Herodian. I, 4, 6, Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9, 15, ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec apud eund. Herodian. I, 8, 5, Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς· quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *iuxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. Herodian. I, 5, 5, Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus, quam me, graviter ferre*. Et III, 6, 5, τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνειμάμην, *hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. REITZ.

*Pag.* 111. *l.* 2. Ἀπιτέον) Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιτητέον & εἰσιτητέον, ut hoc Dial. c. 73 f. &c. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἐς διδασκάλου) Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. Ienſii ſupra ad libell. de Sacrif. c. 1, & infra ad Paraſit. ſive Lect. Lucian. p. 351. Adde Hom. Il. Z, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Ariſtoph. Plut. 84, & Nub. 961. Plura Kuſter. ad Plut. Ariſtoph. 237 & 242. Et Maittaire de Dialect. p. 73, & Solan. ad Somn. c. 1. REITZ.

*ead. l.* 5. Ἀποπλῆσαι) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 9 & 19. Item Τόξ. c. 51. SOLAN.

*ead. l.* 6. Τῶν εἰδότων) Τῶν εἰδόντων legerat in ſuo exemplari Brod. Vid. Miſc. IX, c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων.

Quod iam in edd. inveni, nec quidquam variationis ab Solano notatum est. Reitz.

*ead. l.* 8. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. Guyet. Chrysippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. Diog. Laërt. 210 C. & περὶ καταλήψεως, idem 213 A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud Arrianum etiam, οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I, c. 4. Solan.

*ead. l.* 10. Περὶ καθηκόντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθῆκον* officium *sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13 epist. ad Atticum, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Cittico. Menag.

*Pag.* 112. *l.* 4. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quidquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, & omnino sic Demosthenes aliique; quod ideo moneo, quia *B.* 2. mutavit. Solan.

*ead. l.* 9. Αἴσωπος) Periit haec, cum multis aliis, Aesopi fabula: neque enim in Aesopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. Solan.

*ead. l.* 10. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum Hermotimus deploraret iacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lacrimis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in litore maris consedisse, ut numeraret undas.* Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν· quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἠϊόνι esse glossam, & interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, *dixit enim, quendam in crepidine litoris consedisse, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ est ἠϊὼν κυματώδης, litus, quod fluctibus pulsatur. Hesych. Κυματωγή; ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Usus etiam hac voce Lucianus est in Cataplo: Ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,

*καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· erant rupes nudae & asperae, quas fluctus pulsabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus strepitus.* Exstat etiam apud Herodotum in Calliope, ut dudum Budaeus observavit, apud quem tamen male scribitur κυματώγη, & in Ms. Luciani κυματογή. Eustath. ad Odyss. ε', ἐπιωχαὶ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. GRAEV. Vid. Τιμ. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex Eustathio Tan. Faber, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Graevio laudatus non in Cataplo reperitur, sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de litore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam Aelianus videtur, qui XIII, 15, Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοιχυλίων. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματώδη. Polyaen. παρὰ τὴν ἠϊόνα παίζειν, Strat. I, p. 28. SOLAN. Κυματωγὴν) Etsi Solanus editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic Graevio & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. REITZ.

*Pag.* 113. *l.* 3. Μεταμαθήσῃ) *Ald. Iunt. Hag. P.* Fl. nec dubito, quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius: significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dediscere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertitur ap. Aristoph. in Plut. 925: Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν. REITZ.

*ead. l.* 7. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

*ead. l.* 9. Ἥρησο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἥρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοὺς· sed quid est ἥρησο; legendum omnino ᾕρησο· si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. Αἱρεῖσθαί τινος est aliquem sectari.

Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δίαιτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coërcebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Monente Solano spiritum asperum assumsi; etsi Brod. quoque scribit ᾕρησο, *delegisses*. Sed ex *B*. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Evang. Ioan. I, 32; δέδεκται, *accepit*, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodian. I, 13, 15, ἐδεδουλῶντο active ponit. REITZ.

*ead. l.* 16. Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην) Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic Aelian. V. H. XI, 3, κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιῶναι. L. BOS.

*ibid.* Δίαιταν) Vid. supra Nigrin. c. 7, ex divisione Solani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod iam inquirere non vacat. REITZ.

*Pag.* 114. *l.* 5. Ἐλλέβορον πιεῖν &c.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Persii S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2, c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2, ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου &c. Diximus pluribus ad Laërtium. MENAG.

*ibid.* Ἐς τὸ ἔμπαλιν) *Ut eorum omnium oblivifcerer*. BROD.

*ibid.* Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid Menagii not. ad Diog. Laërt. & Nostrum in B. πρ. c. 23, & Ἱστ. β, c. 18. SOLAN.

*ibid.* Ἢ ὁ Χρύσιππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπέρῳ πλήττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνώμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. BROD. Vid. infra Ἱστ. β, cap. 18, & supra B. πρ. c. 23. SOLAN.

*ead. l.* 7. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφυρ— legebatur. In reliquis περιφερ— minus apte. Vid. Τιμ. cap. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*,

*non utens libero ratiocinio*, quod ipse mox per συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

*ead. l.* 10. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror Brodaeum, qui hic more solito non dixerit, vid. Erasm. in proverb. REITZ.

*ead. l.* 12. Ξυρῆσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Εὐχ. c. 2. SOLAN.

## IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

*Pag.* 116. *l.* 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ) Est λαλιὰ, sive προσλαλιὰ, cuiusmodi etiam supra *Insomnium*, & infra περὶ τοῦ οἴκου. Et Ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

*ead. l.* 3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. Μισϑ. c. 12. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἁρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in Herodoto agnoscit & praedicat Dionysius Halic. περὶ συνϑέσ. s. 3, p. 22, Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. Quintil. IX, 4, 19: *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam iucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paulo ante s. 16, *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero persuaserit, Lysiam*, Herodotum, *Thucydidem parum studiosos* compositionis *fuisse* &c. GESN.

*ead. l.* 8. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra Μισϑ. cap. 7 fin. SOLAN.

*ead. l.* 9. Συγγράμμασι) Συγγράμματα Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi huius verbi ad Thucydidis principia disputantur ab H. Stephano. GESN.

*ibid.* Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & ed. *l.* restituimus. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, p. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit Guyetus. Id ipsum enim, quod omissum coniecit, in L. & *l.* inventum restituimus. REITZ.

*ead. l.* 11. Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum Plinio non concordat Lucianus, nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius L. 12, c. 4, de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX anno. Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hi-*

*storiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur e Caria solvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit Lucianus) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτημισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est, *secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & historiam scripsit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. Suidas sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Coniecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis eius feminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praeiudicio te onerabo, lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. PALM. Confirmat hic locus, quod Scaliger ὁ πάνυ in notis ad Eus. Chron. p. 104 asseruit, scilicet ante scriptam ab Herodoto historiam, quam Thurios traiiceret. Vid. etiam Fabricii Biblioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi Humphredi Prideaux sententia est; quem vide P. I, L. VI; Gallicae autem a me factae versionis T. II, p. 206. SOLAN.

*in Schol. col.* 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ &c.) Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet Solanus. Nam pro ὑπέδειξεν in ed. Cler. legebatur ἐξηφήνεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδεῖξαν ὡς. Pro κίττων, ἀττικίζων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro περιειργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. REITZ.

*Pag.* 117. *l.* 1. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. SOLAN.

*ead. l.* 6. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων) V. supr. Catapl. c. 17. REITZ.

*ibid.* Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὔκουν ἠξίου διασπᾷν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν· *noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam.* Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἠξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. 118 sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυθανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. GRAEV.

*ead. l.* 12. Ὀπισθοδόμον) De gradibus templi habitas has orationes docet Philostr. ep. XIII, p. 919, ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβίδος· & vit. Apollon. lib. II, c. 2, p. 141; c. 31, p. 170, ἀπὸ τῆς κρηπῖδος τοῦ νεώ. AG. X, 95. Vid. Philostr. Gorgia pag. 493, ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. SOLAN.

*ead. l.* 15. Μούσας) Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. SOLAN.

*Pag.* 118. *l.* 1. Ὀλυμπιονίκας) Casaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. De Hippia, ipse postea, Cic. Apul. De Prodico, Xenophon, & nos ad Somnium Luciani: de Anaximene & Polo, id. p. 208, Aristot. Diog. Laërt. De Aëtione, Theocrit. Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandri & Roxanes, Arrian. Curt. BOURD.

*ead. l.* 3. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς &c. saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios scriptores. SOLAN.

*ead. l.* 8. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. ellipsi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut Hom. Il. A, 65, Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης· *Sive is nos ob vota non reddita incusat, sive ob hecatomben.* REITZ.

*ead. l.* 12. Ἱππίας) *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias maior* titulus est, statim ab initio pag. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde & Cic. de Orat. III, (IV) 32. Philostratus in eius

vita p. 496, ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ἀναξιμ.) Anaximenes hic etiam ſtatuae honorem conſecutus eſt Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque Pauſan. Eliac. 2, p. 376. GESN.

*ead. l.* 15. Καὶ ἄλλοι) Sic Gorgias apud Philoſtratum p. 493. Et Lyſias ap. Plut. in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad Philoſtr. p. 169, & Creſſol. Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

*ibid.* Λόγους ἔλεγον) Exempla eiuſmodi locutionum bene multa vid. ap. Ienſ. ad Iov. Trag. c. 22. REITZ.

*Pag.* 119. *l.* 2. Ὅπου) Etſi vulgo locum ſignificat, tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* uſurpatur, veluti Latini ſolent, obſervante eod. Ienſ. p. 276. Sic ſupra in Hermot. cap. 39, ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον &c. In Abdicato c. 23, Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασι. Addo Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἄν τις βούλεται καθαίρειν, εὔροα ποιέειν, *corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet.* Ibid. rurſ. aph. 2. Et S. I, aph. 7. Poteſt & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

*ead. l.* 3. Συγγράψαντα) De pictore uſurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζεύξ. c. 3 pr. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ἤρετο) Commodius legeretur ἤροιτο. SOLAN. Ἤρετό τις ἂν, vult B. de Ball.

*ead. l.* 10. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis eius meminerit, neſcio. SOLAN.

*ead. l.* 13. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, ſive pleonaſmus non infrequens. Ariſtoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμαχῶν. Et Nub. 2, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia ſimilia Spanhem. ibid. Plura frater cariſſ. G. O. Reitz. in Belg. Graeciſſ. pag. 537—6. REITZ.

*ead. l.* 15. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad Petron. De taedis Hymenaei notum, & multa Scal. ad Catull. BOURD.

*ead. l.* 16. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem reſpicit & ἀνακαλυπτήρια, de quibus Langbaen. ad Longin. 4, 10, pag. 34 Toll. Itaque καλύπτραν *flammeum* reddidi. GESN.

*Pag.* 120. *l.* 9. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abeſſe ἐν. Sed hic pleonaſmus ſatis frequens nonnullis fraudi fuit, ut fruſtra praepoſitionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII Plutonis & Proteſilai, verſus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. At non

meminerant verbor. in Evang. Luc. XXII, 49, Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. Homer. Odyss. Κ, 385, Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2, Aph. 36, Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487, Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765, ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, *volo te circumdare, coronare* (in) *catena panum*. Noster infra Zeux. c. 6, ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *colore matrem referentes*, & Philopſ. § 33, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnaſ. c. 19 m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maittaire de Dialect. p. 300 f. ex Tzetz. ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων. Ita & ἐπὶ modo additur, modo omittitur: Aristophan. Plut. 628, (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. Luc. IV, ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia similia iam dedit Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indicato, pag. huius edit. 522 seq. Vol. II. Item Solanus ibid. REITZ.

*ead. l.* 12. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? & αὐτὸν sic usurpari pleonastικῶς, quis nescit? vide modo paulo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν &c. REITZ.

*ead. l.* 13. Ὀχάνων) Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesych. & interp. Aristoph. ad Equit. BOURD.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Πάροχος) Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. REITZ.

*ibid. col.* 2. *l.* 2. Λώρων) Hic pro *loris, habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri du Cange in Glossar. Graeco-Barbaro. REITZ.

*Pag.* 121. *l.* 4. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat &c. GESN.

*ead. l.* 7. Πάρεργον) Qui suavitatem huius loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a Iunio 3, 7, 12; ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator & deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

*ead. l.* 11. Ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem*

*Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem:* ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανὸς, an in δεῖξαι; Immo *celebritatem Olympiacam sufficere*, & valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant δείκνυσθαι, non historiarum scriptio. GRON.

*ead. l.* 12. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

*ibid.* Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξεις hic desiderari videtur. GUYET.

*ead. l.* 13. Νίκας) Ex Marcilii coniectura, quam firmat locus Luc. Συγγρ. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. & Solano νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille iubet, insero, donec ex Cod. probetur, ideoque uncinulis seclusi. REITZ.

*in Schol.* Περιγίνεται) Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto: Λοχῶντι) Κατασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γένοιντο, mox eam vocem sequens, scripserit. SOLAN.

*Pag.* 122. *l.* 9. Ὅτι περ ὄφελος) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. Ἐκκλησ. 53. GESN.

*ead. l.* 11. Ἡ ἀρίστη) Comma post ἀρίστη, quod in edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ.

*ead. l.* 13. Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Iul. c. 39: *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χῖος apud Aelian. V. H. 14, 18, ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

*ead. l.* 16. Ἀλλὰ ῥητόρων &c.) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. GRAEV. Ut Graevius interpungit, sic ed. *Par.* iam habebat. REITZ.

*in Schol.* Ἀξιωφελιμώτατοι) Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen, donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Exstat

etiam in C. SOLAN. Veram lectionem exhibet Mſ. Reg. 2954, ἀξιολογώτατοι ſcribens, quam in textum admittere non dubitavimus.

*Pag.* 123. *l.* 1. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo reſtitui poſſint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abeſt, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* SOLAN. Ad verbum, *tantum non parvum iam* eſt, hoc eſt, parum abeſt, quin parvi iam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipſis Olympiis verſari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem ſententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inſerendum fuit. GESN. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος coniiciebat B. de Ball.

*ead. l.* 3. Πολυδάμαντι) Perſ. Sat. 1, & ibi interp. BOURD. Vide Σύγγρ. c. 35, & ὑ. Εἰκ. c. 19. Scotuſſaeus. Cuius ſtatua febri laborantibus mederi credebatur. Ἐκκλ. c. 12. Bourdelotius hic nos ad longe alium Perſii Polydamanta amandat. Vicit hic παγκρατίῳ Ol. XCIII. Vid. Pauſ. El. II. Meminit Plato Πολ. A, pag. ed. Ald. 7 A. & Baſilius de Leg. Gr. lib. (Grot. ed. 96 C.) Et Dion Chryſoſt. pag. m. 441 C. ubi Theſſalum vocat. SOLAN.

*ibid.* Γλαύκῳ) Vid. ὑ. Εἰκ. c.19. Caryſtius, qui XXV Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo Demoſth. περὶ στεφ. ſub fin. cap. 99, p. m. 199 B. ubi prave ſcribitur Καριστίου· & Aeſchin. c. 63. Pind. etiam, ſed ode illa periit. Adde etiam Dion. Chryſoſt. p. 441 C. ubi idem *Caryſtius.* SOLAN.

*ibid.* Παραθεωρῆτε) Παραθεωρεῖν ea fere forma percuſſum verbum, ac παριδεῖν apud Herodotum I, 37 & 38. Quemadmodum enim ibi παριδών μοι δειλίαν τινὰ vertendum eſt, *obſervans* in me *timiditatem*, ſeparata a verbo praepoſitione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem eſt, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. GESN. Παραθεωρεῖτε Th. M. legere, Solanus notaverat; ſed quia dubites, ſitne Theod. Marcilius an Thomas Magiſter intelligendus, moneo Th. Magiſtrum ſignificari, (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἀλλ' ἣν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud Lucianum legas: ideo

vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nigrin. c. 10 ex divisione Solani. Item Hermot. 74. Et infra de Imag. cap. 7. REITZ.

*ead. l.* 5. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε) Sic edunt, quod intelligi non potest; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. Ἐπ' ἐμαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἐμαυτοῦ vult, & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam iussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ· nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19, Εἰ — τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων. Ubi etiam quaedam edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem, quia dubito, liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adiungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτὸν, Herodian. I, 55, Σύνοιδα ἐμαυτῷ· & παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, idem Herodian. I, 2, 10; ita absurdum videtur dicere ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem si dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδητε coniungendum; & parvi interest, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. REITZ.

*ead. l.* 6. Ἀποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσοντας. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui iubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. Ἀποδύσοντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GESN.

*ibid.* Μαστιγώσιμος) Dixit antea & saepe repetit al. BOURD.

---

# IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

*Pag.* 124. *l.* 1. ΖΕΥΞΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προσλαλιά, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet fine huiusce Laliae. MARCIL.

*ead. l.* 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62, Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. cap. 19, τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — ἐκεῖθεν

ἑῦν τὸ ἐνδόσιμον λαβών. Bene obſervante Dukero ad Thucyd. III, c. 95. Ubi & Scholiaſten vide, & ad partes vocatum Raphel. ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

*Pag.* 125. *l.* 14. Ὤμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς) Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando additurí erant, cum ipſe Lucianus ante dixit, ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatae orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Obſopoeus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri;* niſi quod congrua oratio poſcat *adduci:* non enim agitur de futuro. GRON.

*ead. l.* 15. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) *Et hoc nonnihil captos plaudere,* vel, *hoc etiam fortaſſe attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui ſcripturae favet locus Φαλ. α', c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba cap. 53 Ἑρμ. Parum ergo refert, utram ſcripturam ſequamur. SOLAN.

*Pag.* 126. *l.* 1. Τὸ τοῦ Ὁμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. Α, v. 351. GRAEV.

*ead. l.* 10. Ἄνθρακες &c.) *Carbonem*, ut aiunt, *pro theſauro invenimus.* Phaedr. V, 87. VORST.

*ead. l.* 15. Καινοποιεῖν) Vide idem ferme de eo Ariſtotelis iudicium de Poët. c. 26 f. SOLAN.

*Pag.* 127. *l.* 7. Σύλλας) Periit itaque theſaurus antiquitatum Graecarum immenſus; ſed ſtatuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe maior iactura orbi erudito futura erat librorum, quos ſumma cum cura ab eo collectos fuiſſe in Graecia idem Lucianus docet Ἀπαιδ. c. 4, non eſt facta. Plutarchus enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. Plut. Syll. 856 A. SOLAN.

*ead. l.* 17. Ἡ Κένταυρος) Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων ſuarum imaginem Philoſtrat. Icon. 2, 3? Lectori certe non iniucundum erit utramque picturam contuliſſe. GESN.

*Pag.* 128. *l.* 7. Οἷόν εἰσιν ἵπποι) Vide nos infra ad Harmon. c. 3, ἀλλότριον τἀμά. Ubi plura eiuſmodi ſingularis cum plurali exempla dedimus. REITZ.

*ead. l.* 10. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον) Benedictus, *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Obſopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.* GRON.

*Pag.* 129. *l.* 1. Ἐφ' ὅσα) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen cenſeo, meliuſque tum habiturum hunc locum. SOLAN.

*ead. l.* 5. Σκιάσαι) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. Philostr. p. 71, & Iun. de Pict. vet. III, 3. SOLAN.

*ibid.* Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cuius tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus Philostratus iunior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quidquam aliud esse potest, quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cuius rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* Dionysio Longino περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθεστώτων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. Ciceroni I de off. *partium convenientia, & apta membrorum compositio.* Plinio in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II, ep. 5: *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen iudicare, an id ipsum satis elegans esset.* Sic *aequalis* & *congruens* iungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens*: hoc est, verbis Luciani ἦν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, nosse partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto: huius maiorem habebant rationem, quam

ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & iudicio artificis. Vitruvius id ipſum requirit in architectis lib. III, 1: *Sacrarum aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali Io. Schiltero, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Iuriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe, excerpta Mſ. quae tredecim abhinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe iubeat. GRAEV.

*ead. l.* 6. Μέρων) Sic recte praeter Mſ. Gr. P. L. & ed. *l.* Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν ſcribo. REITZ. Nondum damnare poſſum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae ſine dubio in partibus eſt, licet expreſſa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipſo accentu produnt, fuiſſe in archetypo μέτρων. GESN.

*ibid.* Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων) Γραφέων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mirere ſtructuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii *, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat Th. Magiſt. v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Weſſeling. Obſerv. pag. 51, ubi ex Sophocl. Aiac. Maſtig. 981 affert: Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς, i. e. *rideant illi & gaudeant malis.* Alia huius generis participia pro aliis modis, vid. ap. Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.

*ead. l.* 8. Ἐπήνεσα) Abſurde Obſopoeus, *laude extollebam*, cum aoriſt. indicativi hic vertendus ſubiunctive. Exempla ſimil. vid. ap. Ienſ. in Lectt. Lucian. p. 28—30. Sed credo, id me iam notaſſe ad Hermot. cap. 61 & 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.

*Pag.* 130. *l.* 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἓν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν) Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera aetate iam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quae ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pul-

* Immo terminatio imperativi. Adde Homer. Iliad. Θ, 517 & 521, aliaque, quae deinde dedi. REITZ. *in Addend. & Corrig.*

lus? An vero ſcribunt, hanc fuiſſe naturam Centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Graeca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat, quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut καλλίων, aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν· nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli iam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum*, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur attendiſſe Obſopoeus. GRON. Τῶν νεογνῶν P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ἐν χρῷ — προσιστάμενοι) Etſi praepoſitio ἐν hic vix abeſſe queat, accedit tamen ad pleonaſmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5, ad verba παίζουσιν ἐν ὅπλοις, diximus. REITZ.

*in Schol.* Χορευτικὰ) Ride. SOLAN.

*Pag.* 131. *l.* 5. Περίβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum alloquitur diſcipulum, tamen ſingulari & plurali numero ſimul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον· *involve hoc & auferte.* De Graecis ſecurus Obſopoeus utrumque ſingulari numero reddidit, *age, puer, involutam picturam aufer.* Sed an poſteriora in ſingularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidiſſe dicendum? quia, poſtquam unum puerum involvere picturam iuſſerat, dein converſus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae maior erat, quam ut ab uno commode portari poſſet. At poteſt ὑμεῖς ſic per ſe ſatis intelligi, ideo nihil muto; quin vel ſine tranſitu ſic poteſt accipi, ut unum nomine vocans ei ſimul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Pariſ.* poſt εἰκόνα erat, ſervavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero ſi quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, poteſt recipere. Eſt tamen locutio rarior, nec

permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec Aristophanis Plut. 527: — οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται· *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti), Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε ἐς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et Aelian. Var. Hist. I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore Plinii, vid. ap. ipsum lib. XXXV, c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, iam fecerit mentionem Livius. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. Alkemade, in Praefat. ad Melis Stoke Rym-Kronyk, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410 ab Isaaco van Eik inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium iniurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, ianuas, clypeos, currus & similia, testatur Plin. eodem c. 7 & seq. eiusd. libr. 35; quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura secula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. Holstenii Commentar. in Thes. Graev. T, IV, pag. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. Vitruv.) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. Plin. c. XI libri dicti pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuius duo fuerint genera, *cera*, *& in ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur*. Verum cum λήκυθος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror, Fr. Iunium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobretur, quod Protogeni, cuius unicum in arte vitium reprehendit Apelles, *quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. Reitz.

*ead. l.* 7. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ) Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ· sed respondere sibi debere τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus sum;

sed eam locum habere posse putabam, & si illud δεῖ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. GESN. Illud ἴσως τοῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis coniectans forsan τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini apposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. REITZ.

*ibid.* Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis iubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitati, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet,* sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

*ead. l.* 11. Σωτὴρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est Spanh. 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit Appianus in Syriacis. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἐπὶ μετώπου) Obsopoeus verterat, *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. REITZ.

*Pag.* 132. *l.* 1. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet, eum non intellexisse. Obsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum.* Livius solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem*, & *latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad Piscat. c. 12 & 41. De Merced. c. 25 & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud Lucret. V, 42, & Curt. VII, 7, 4, quod iam dixi in libro *de Ambiguis.* Quae de altitu-

dine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic Thucyd. L. V, c. 68, Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et Xenoph. II Hist. Gr. p. 472, citante Dukero ad Thucyd. VII, 78. Item Diodor. Sic. p. 575, βαθείᾳ φαλάγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem Dukerus ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

*ead. l.* 4. Ἐπιβήσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσεσθαι. BOURD.

*ead. l.* 7. Αὐτῷ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

*ibid.* Δι' ὀλίγου) Ita, uti conjecerat Vorstius, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Δισμυρίας) Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἤτοι δυάδας, etiam prave. SOLAN.

*ibid. col.* 2. *l.* 2. Πεζὸν) Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. SOLAN.

*Pag.* 133. *l.* 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι) Cum vertit Benedictus, *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Obsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. GRON.

*ead. l.* 13. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. Flor. I, 18. VORST.

*ead. l.* 15. Τετριγότων) Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυντήτων. BOURD. Polyaenus κραξάντων de elephantis usurpat. Strateg. IV, p. 385 A. Sed Philostratus 61 utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετρυγὼς pro τετριγός. SOLAN.

*Pag.* 134. *l.* 1. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas Solanus contulit, sic habent edd. sed & *P.* & *S.* nec dubito, quin & ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed & recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV Alex. & Philip. ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian. V. H. I, 21, νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. Herodian. I, c. XI, 11, Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

*ead. l.* 2. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in *l.* erat, sed *a.* supra posuit Solanus, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque

conferendum Noſtrum p. 254 ed. *Iunt.* & Tom. altero, pag. 172, id eſt, in Catapl. c. 51, ubi περιεπάρη τις μάλα καρτερὸς legitur. Alter locus eſt in Gallo c. 2, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus huius verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum: quin paſſivum hic praeferrem; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem huius verbi probandam adduxit Iac. Elſner. ad I Ep. ad Timoth. VI, 10, Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec Luciani, & Heliodor. L. IX, pag. 438, & Plut. Gracch. p. 842 profert. Reitz.

*ead. l.* 4. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα) Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eoſdem mox ferri denuo in ſuos dicant; quae quemadmodum fieri poſſunt? Praeterea didici, cum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in Ariſtophanis Pace, ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in Salmurienſi editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac ed. repeti video, cum recte Baſileenſes τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. Gron.

*ead. l.* 8. Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον) Ex Homeri Iliad. Π, v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex eiuſdem poëtae Iliad. Λ, 160, petita ſunt. Graev. Homer. Il. Π, 379. Solan.

*ead. l.* 11. Ἀποβαλόντες) Etſi parvi eſt, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B.* 2. praetuliſſe, quia ex ipſa prava ſcriptura reliquarum ſuſpicor, eas aoriſtum dare voluiſſe; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etſi duplex λλ habent. Et mirum eſt, ut ſaepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui ſi plures vett. conſenſiſſent, non mutaſſem quidem; ſed aor. hic tamen magis placet, etſi mox τέμνοντες ſequitur, & ſequentia etiam

participia omnia in praeſenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod Κεῖν' in *Iunt.* a maiore litera inchoatur, quia verba Homeri ſunt, nihili eſt, cum novus ſenſus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo ſenſum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κειν' mutavi, cum edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Eſt enim hic κεῖν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus;* ſed κεῖν' ſ. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic ſaltem κεῖν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri editt. quas contuli, exaratum eſt; alioqui potius ſine accentu ſcriberem, quia is in ultimam incidit: ſed quia uſus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apoſtrophum, bene κεῖν' ſcribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad ſenſum deeſſe videtur, nempe καὶ vel τε· mallem itaque legere, τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, *ſeſſoribuſque excuſſis vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abiecto, ſervandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicuius verba non reſpicitur, id omiſſum recte reſtituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1, ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. pluſq. perf. ſaepe in proſa etiam abiicitur, ut dicam deinde. REITZ.

*ibid.* Κεῖν' ὄχεα) Homer. Il. Λ, 160. SOLAN.

*ead. l.* 13. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. BOURD.

*ead. l.* 16. Περιπείροντες) Vid. paulo ſupra ad caput praecedens. SOLAN.

*Pag.* 135. *l.* 5. Ἐπαιώνιζον) P. & Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud ſcriptores reperitur. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἐλέφαντα) Vide eius nummum, quem exhibet Spanh. 406. SOLAN.

---

## IN HARMONIDEM.

*Pag.* 137. *l.* 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ) Non eſt προσλαλιὰ, ſed Σύστασις, ſive commendatio. MARCIL.

*ead. l.* 2. Ἁρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. Marm. Oxon. 173, ep. 77. V. Plut. 957 i. SOLAN.

*ibid.* Τιμόθεον) Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cuius Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit Dio in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus eſt apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidiſſet, Lacedaemone exſulare iuſſus eſt, Plut. 209,

Historiam ex Boëthio & decretum ipsum emendatius exhibet Casaub. ad Athen. pag. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀπαιδ. cap. 5. De Milesio Leop. 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat Basilius de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN.

*ead. l.* 11. Τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον, Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico iucunditatem, Apul. lib. 1 Florid. Plut. & Boëth. in Musica. COGN. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut Plato 3 de Rep. Athen. lib. 14, Cassiodor. Epist. 40, lib. 2, & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in Pindaro, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam Αἰολίδα μολπήν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον· ubi male interpres Obsop. *attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud Apuleium libr. 1 Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpres *suavitatem*; vertendum erat *varium*, ut apud Apuleium loc. cit. Sic saepe apud Homer. γλαφυρὸν, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. BOURD. Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Io. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. REITZ.

*Pag.* 138. *l.* 8. Νικήσας — ὁμώνυμόν σοι) Harmonides, cuius nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo & ipse digito monstretur praetereuntium: ὥσπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. *Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex pa-*

*tria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, & superior fuisti in Aiace furente* &c. Ceterum in verbis sequentibus, quod Marcilius pro ὁμώνυμόν σοι legit ὁμωνύμου σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, *superior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) sed quod σοι in σου mutat, eius vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι & τινος. IENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Iensius haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, & σοὶ, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. Serv. ad VI Aeneid. v. 383: facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit.* Hinc apud Plin. III, c. 2, legendum coniectabam, *apposita est cognomini sui fluvio*: ubi Harduinus mallet, *cognomini sibi*, vel, *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui.* Nisi Plinius *cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII Ann. 55, *cognomentum*, hoc est, nomen. Et Iustin. IV, c. 2, & VII, 1, & XV, 2, cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. 'Ενίκησας Iensius emendat, quem vel invitis Codicibus, & ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

*ibid.* Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse *Timotheos* Musicos. Thebanus ergo hic iunior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι· sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota eius indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii coniecturam correctam a Iensio τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Milesium alterum, poëtam, & eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19, p. 694. Ceterum *Pandionidem* fabulam intelligo * de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. *Aiax furiosus* nobile argumentum Tragicorum &c. GESN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

*ead. l.* 11. 'Επὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa ceteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina

* Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatrali, & illico additur Aiax furens, cum Gesnero facerem. REITZ.

pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit. *Haec ait, & turbam dextra laevaque frequentem Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae, Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?* Sic Apologum Ang. Politian. in sua Lamia exponit. COGN. *Aves circa noctuam.* Cetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus, alii. BOURD. Vid. Aelian. de Anim. I, 29. SOLAN. Conf. Dion. Chrysost. laudatum a cl. B. de Ball. Orat. XII, p. 370 ed. Reisk.

*ibid.* Τὰ ὄρνεα) Saltus, quem typotheta in *Iunt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. REITZ.

*ead. l.* 12. Ταῦτ' ἐστι δ' ἅπερ ηὐξάμην) Lege δι' ἅπερ ηὐξ. MARCIL. At illud δι' ego iam in edd. antiqq. reperi. REITZ.

*ead. l.* 15. Μαρσύας) Vid. infra adversf. indoct. c. 5. REITZ.

*ibid.* Ὄλυμπος) Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. SOLAN.

*ead. l.* 16. Οὐδὲν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. Persii ad Sat. 1. BOURD.

*ead. l.* 17. Φασὶ) Meminit huius proverbii Gellius XIII, 30. VORST. Adde & Eurip. Med. 542. Item Suetonium. SOLAN.

*ibid.* Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Huius adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. Suet. in Ner. Gell. cap. ult. L. 13. Ovid. (immo III Art. am. 399.) *Tu licet & Thamyram superes atque Orphea cantu, Non erit ignotae gratia magna lyrae.* COGN.

*Pag.* 140. *l.* 1. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. SOLAN.

*ibid.* Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) Benedictus, *spectatae utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. Obsopoeus, *quorum fides in utraque fortuna spectata sit.* Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. GRON.

*ead. l.* 3. Ἐπαινέσονται) Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, le-

gendumque sit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, iubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderis, iique te laudarint, iam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima.* IENS. Wopkens in Lect. Tull. p. 306 refutat Iensium; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc Iensio assentior, quia καὶ hic non coniungit, sed disiungit. REITZ.

*ead. l. 7.* Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

*ead. l. 13.* Ἴσασι) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

*Pag. 141. l. 11.* Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut aiunt, gnomon & recta regula.* Alii peius. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer; ut apud Homerum, quem Lucianus ubique sequitur: Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνθρώποισιν ὄλβιος εἶναι. *Ego quoque olim iudicabar inter homines beatus esse.* Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην. GRAEV. Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cuius consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.*

*Is vero tu iure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut aiunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer iam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* Iens. Οὗτος L. uti emendari iusserat Iensius. Solan.

ibid. Ἔμελλες) Verbi μέλλειν vis apud Nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597 extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. Gesn. Huc quadrant, quae Iens. in Lectt. Lucian. p. 251 contra Th. Magistr. affert, dicens: Ἤμελλον, ait Th. Mag. Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui passim Lucianus, scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι &c. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso Thucydidis loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipse Thomas, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec Iensius. Cum Th. Magistro tamen etiam facit Moeris Atticista. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον Thucyd. iterum VII, cap. 20. Igitur prudentius Phavorin. ἠβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, & sic Suid. Vid. Maittaire de Dialectt. pag. 58; nec amat Noster ὑπεραττικίζειν. Vid. eius Lexiphan. & Rhet. Praec. Reitz.

ead. l. 15. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* Iens. deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. Reitz.

*in Schol. l.* 2. Γεωμετρικὸν) Vid. Schol. in Lexiphanem, & 2 Lib. Euclid. Solan.

*Pag.* 142. *l.* 2. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς) *Itaque iuxta proverbium in uno viro aleam iaciemus, ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non significat *iuxta proverbium*, sed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipsa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem super uno viro aleam iacie-*

*mus ; sed re ipsa* &c. Sic in Revivisc. c. 6, Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpres : *meque oratione ob hoc florilegium commendant, immo vero vos ipsos.* Debuit : *verbo quidem me collaudant ob florilegium ; re vera vos.* In Timone c. 8 dixit pro eo Lucian. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam Duker. ad Thucyd. VIII, c. 92, & ex aliis Thucydid. locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI, 33, & II, 41. Addo Isocrat. Nicocl. p. 76, Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. Iac. Elsner. ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. Reitz.

*ead. l.* 3. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic pag. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) Bourd.

*ead. l.* 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. Bourd.

*ead. l.* 14. Αὐτὸ θαῤῥεῖν) Non facile puto ex his verbis (κᾀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam assecutus scripturam, ubi legerim, κᾀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* Iens. Αὐτὸ) Vorstii & Iensii emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. Solan.

*ead. l.* 15. Ἀλλότριον) Vorstius & Iensius ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. Solan. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit : nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adiungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τὶ, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4, οἷόν εἰσιν ἵπποι. Aelian. V. H. III, 1, p. m. 167, Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. Hippocr. Sect. I, Aph. 15, Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. Thucyd. I, 6, Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo iam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas

ſubſtantiv. ſingulare σημεῖον, an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adiectiva gerundiva ſingulari num. ſolent addi pluralibus, eadem analogia: ut Epict. § 37 ed. Reland. p. 68, Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. Hippocr. S. I, Aph. 15, Τὰ προσάρματα δοτέον, *danda ſunt alimenta*, i. e. alimenta ſunt aliquid, quod dandum eſt. (Etſi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum eſt.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo ſing. cuius tam varias rationes reddunt Grammatici, ſimpliciſſime omnium exponitur per ellipſ. χρῆμα vel τὶ, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie ſit, *animalia*, ſive *pecus eſt aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel ſaltem terminationem ſuam debere priſco ἔω *ſum*, recte coniicit S. Clarke ad Homer. Alius autem ſingularis & plur. concurſus viciſſim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etſi refertur ad ſingularem, vel collective ad totam orationem praemiſſam, ut apud Noſtrum de Salt. c. 1, Ἀνὴρ δέ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, & Ariſtoph. Plut. 17. Sed melius convenit hoc Ariſtoph. Plut. 887, Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις· vid. Ind. Kuſteri. REITZ.

*in Schol. col.* 1. *l.* 4. Τὴν λευκὴν) Hoc Scholium in edit. Cler. relatum erat ad verbum paulo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit Solanus; ſed parvi eſt, & iam ſupra non ſemel de eadem re dictum. REITZ.

*Pag.* 143. *l.* 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad hiſtoriam Oreſtis, quem ſuffragiis in Areopago damnandum ſuo calculo ſervavit Minerva. Vid. Eurip. Iphig. in Taur. 1469. Conſule etiam, ſi lubet, Schol. Ariſtoph. 244 D. & Noſtrum in Ἀναβ. c. 21, ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam Philoſtr. p. 568 ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus*. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ἐπανόρθωμα) Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecunque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere; tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

*ead. l.* 10. Ἐπῶν σκιαὶ) Sic legunt interpretes & Paroemiographi. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ ap. Pindarum. BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud Diogen. Laërt. Democr. 246 D. & Plut. π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2, λόγος γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίνων. Philemon Caſaubono laudatur ad Theophr. 282, ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. Eur. p. 295 B. SOLAN. Ἐπαίνων σκιαὶ ſunt

etiam apud Michaëlem Apostolium Prov. Cent. 19, 99, ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπῶν ex Luciano restitui iubet D. W. Trillerus observatt. Critt. p. 52, operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. GESN.

*ead. l.* 11. Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ'. ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοίγε δόξαν ἢ πάντων. Salmuriensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi est, & aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

*ibid.* Ὅρος) Ὅρος sive *finis*, hic est *definitio*. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σοίγε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GESN.

*ead. l.* 12. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοίγε δόξαν ἢ πάντων) Obsopoeus apud Basileenses & Bourdelotium, *sed aut optimum iuxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet* (sic Bourdelotius: at in Basileensi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum iuxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Unde apparet, illas voces σοίγε δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; & editioni Basileensi adscripsit pater, *tuo iudicio.* Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

*ead. l.* 13. Ἢ πάντων — εὐφημεῖν δὲ) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator iu-

dicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: *οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι*, persequitur, *οὐδ᾽ ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ᾽ ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα.* *Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium.. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur.* Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit iudicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incertove relinquendus est, dum alii scilicet aliter iudicent, & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male sibi ominaretur Lucianus, in voce *πάντων* repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi *χείριστον*, vel simile. IENS. Ἢ *πάντων ... εὐφ. δὲ χ.*) Sic cum punctis edi curavimus, quibus *ἀποσιώπησις* designaretur; quo facto liquida iam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpres recte aposiopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cuius exempla passim apud auctores occurrunt; de qua Casaubon. ad Theophr. Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

*Pag.* 144. *l.* 2. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco *τὸ μεγάλα* non *παρέλκει*, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem *περὶ παραπρεσβείας*, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίω τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ᾽ ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἐσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad haec verba, *κρανααῖς ἐν Ἀθάναις*. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθήναια ἢ τὰ

Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua Ioſ. Scaliger lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam poſt Panathenaea recenſet Heſychius, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνῃσιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia, quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quae ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quae Piſae committebantur. Palm. Cf. ſupra Herodot. c. 1. Solan.

---

## IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

*Pag.* 145. *l.* 1. ΣΚΥΘΗΣ) Προσλαλιά. Habita vero in Macedonia, & quidem, ut coniecturam feceris, Theſſalonicae. Pateſcet legenti p. 540 & ſeq. Marcil. Quam Marcilius paginam indicat, ea eſt Pariſinae editionis, i. e. Aſtrolog. a cap. 4 ad 10. Sed vereor, ut numerus recte ſit expreſſus. Reitz.

*ead. l.* 2. Πρῶτος Ἀνάχαρσις) Vid. huius vitam & Epitaphium apud Laërtium. Cogn. Πρῶτος) Sic recte, & patet hac narratione. Mendoſe in aliis πρῶτον. Bourd. Πρῶτος emendatum in *B.* 2 *P. S.* & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. Solan.

*ibid.* Ἀνάχαρσις) Meminit huius Galenus in προτρ. ad Artes. Vorst. Quae de Anacharſide hic habet, narrantur etiam apud Plut. p. 26 F. & Diog. Laërt. Sed aliter. Item ap. Herod. IV, 46, p. 155. Solan.

*ead. l.* 5. Οὐ τοῦ βασ. γένους) Hoc a Luciano obſervatum, quia, quem nominavit, Anacharſis e regia ſtirpe erat oriundus. Vid. Herod. p. 155 f. Solan.

*ead. l.* 6. Ὢν) Turparunt editores novitii ſinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὄν, nempe ὂν pro ὤν. Iens.

*ibid.* Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. Solan.

*ibid.* Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Τοξ. c. 45 med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. Solan.

*ead. l.* 8. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus ruſticanae tantum opes erant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſticanas praecipue recenſet Heſiod. bovem aratorem. Cogn.

*ead. l.* 11. Μετ' οὐ πολὺ) Immo poſt CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem & peſtem, de qua mox, interceſſerunt. Solan.

*ibid.* Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ) Ξένος ἰατρός. GUYET. (Ita in nott. eius MSS. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo maiori litera distinxit: quod quia Solanus quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. V, p. 325, n. 84, ubi is haec Luciani verba affert. Verba autem Thucyd. c. 12 his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. Spanh. Differt. IX de praest. & us. Num. pag. 565 laudatur ibid. REITZ. Loquitur, ut de Brasida Thucyd. V, 11, Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis* s. *consecratis* Romanorum conferendos esse, etiam Spanhemius docuit de usu & praest. num. diss. 9, p. 329. Ἐντέμνουσι verbum interpretatur Scholiastes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίζειν etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, Herodotus II, 44. GESN.

*ead. l.* 12. Ξένῳ Ἰατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

*Pag.* 146. *l.* 2. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Ἐκκλ. c. 9: Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

*ibid.* Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad Zamolxin scribit Herod. in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. BOURD. Παρὰ M. L. & edd. Fl. *S.* & *A.* recte; & sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV, p. 159, 2. In reliquis edd. pessime legitur περί. De Zamolxide vid. Menag. ad Diog. Laërt. p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab Herodot. IV, 94, atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interiectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interiectis sorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedenti-

bus iungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum & Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I, p. 105, n. 32, & ἀπαθανατίζειν probat. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, & interpretatio Obsopoei est, *sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur.* Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis.* Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum & de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem intra urbe luem grassatam nemo ita caecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? & cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaereant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis & Atheniensibus. GRON.

*ead. l.* 4. Λοιμὸν τὸν μέγαν) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste Thucyd. videndus. SOLAN.

*ead. l.* 6. Τὸν Ξένον) Τὸν Τὸξαριν. MENAG. Idem iam notaverat Guyetus. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἔπαυσε) In Lin. ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. Ἔπαυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν, aeque ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut Galen. ad Hippocr. Prognost. p. 151, v. 29, (monente Foesio in Oecon.

Hippocr.) ubi scribit Galenus: *τὸ ἀφανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι.* Nec tamen *ἐποίησε* improbem. REITZ. Negat Solan. *παύω* infinitivo iungi, sed participio utendum. Immo & infin. usitatus. Long. Past. 2, pag. 43 ed. Wech. *νέμειν ἐπαυσάμην.* Menand. fragm. 184, p. 254, *παύεται — δυσφορεῖν.* Diod. Sic. III, c. 33 med. *παύονται τοῦ τοξεύειν.* Phalar. Ep. 35, *πεπαύσομαι τοῦ γράφειν.* IDEM in *Addend.*

*ead. l.* 13. *Λευκὸς ἵππος*) Dico alibi. BOURD.

*Pag.* 147. *l.* 2. *Ἐφαίνετο ἔτι*) In Scytha: *Καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα,* & quae sequuntur. Distingue, *πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, quamquam non integra nunc exstet, & maxime.* GRAEV. Meurs. AG. IV, 1010. In W. post *ἔτι* punctum est. In reliquis cum sequentibus iungitur. SOLAN. Distinctio, quam Graev. post *ἔτι* fieri voluit, iam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ.

*ead. l.* 10. *Πυρεταίνοντας*) Infra tamen *πυρέττειν* pro *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

*ead. l.* 11. *Τινὰς ἤδη*) Ubi dicitur de Toxaride, *καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ.* At potius ita distinguendum, *καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, & aiunt, quosdam, febri iam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post *τινάς*. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paulo supra pulchre vidit Graevius legendum, *καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum erat.* ubi vulgo male, *εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα* &c. Sic c. 11 a prava interpunctione male se habent haec, *Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὶν, υἱὸς, καὶ πατὴρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξηταί σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος.* Sed legendum, *ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς*

*μὲν, αὐτίκα ἀπάξηταί σε. Atque ut impensius mireris, unius eiusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles &c.) *Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. Iens. Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & Obsopoeus quoque continuo filo verterat, *aiuntque, nonnullos febre laborantes iam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat, Iensium quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. Reitz.

*Pag.* 148. *l.* 3. Παρὰ) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. *Iunt.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ τινὸς enim saepe significare *a parte illius*, sive quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aelian. aliique ostenderunt; verum & passivis adiungitur, ut in Ev. Lucae I, 45, τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. Reitz.

*ead. l.* 6. Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* Menag. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in F. Guyet. notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile eiusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. Reitz.

*ead. l.* 10. Κεραμεικῷ) Conf. supra Ἀναβ. c. 13. Solan.

*ead. l.* 13. Τοῦ δοκιμωτάτου) Angl. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. Bourd. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιμωτάτων, i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*; formula loquendi in eiusmodi narratione usitatissima. Reitz.

*ead. l.* 14. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, verte, *sine ferro, & iam lepidum*, seu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. Consuetudine

Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſteritatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. 'Ασίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scythae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, ſine acinace. GRAEV.

*ead. l.* 15. Έγνω) Plura eiuſmodi, in quibus interpretes lapſi ſunt, indicativum retinentes in verſione, cum ſubiunctivum expreſſiſſe oportuiſſet, dedit Ienſ. in Lectt. Luc. p. 30. REITZ.

*ibid.* 'Εσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam Dion. Hal. Antiq. V, p. ed. Lipſ. 309, v. 8: ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὅπλισει, i.e. *levi armatura inſtructos.* Et L. XI, p. 707, 18, ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὅπλισει. Noſter iterum c. 5 huius Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

*ibid.* 'Υπεξυρημένον) Id verbum recte ſe habere, vid. ſupra Tim. cap. 14 ex diviſione Solani, quod iam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX Simyl. & Polyſtr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γενεῖον· quae loca, monente eodem, contuli. REITZ.

*Pag.* 149. *l.* 4. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt Herod. IV, p. 155, Diog. Laërt. I, p. 26, & Suidas. SOLAN.

*ead. l.* 8. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis verſionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur ſignificare *pariter. Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter,* ſicut tu mihi. Εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ ſaepe eſt *pariter, ſimul.* GRAEV. Notaverat Hemſterh. in marg. videndum L. Bos ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. Lucae l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangeliſta) Reperitur haec locutio apud LXX Intt. Geneſ. XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut ſit, *ex quo ſigno?* Apud Lucianum ſimili ellipſi occurrit ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in Scytha h. l. In Latinis verſionibus praeteritum eſſe illud κατ' αὐτὸ, notavit Graevius, reddens id *pariter.* Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro diſcedere liceret, verterem, *ex eo,* ut ſenſus ſit: *Non ſum ex illuſtribus natus, ut ex eo tibi notus eſſem.* Haec ille. Sic fere Dionyſ. Hal. περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 168, v. 4 ed. Lipſ. Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, vertaſne *ex, ſecundum,* an *propter,* ut e. c. ap. eund. Dion. Hal. antiq. Rom. I, pag. 63, 30, κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν· ubi, *ex* qua cauſa, *ob, per, ſe-*

*cundum* quam causam verteris, non multum intererit. Reitz.

*ead. l.* 9. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Mſ. Reg. 2954.

*ead. l.* 12. Διατρίβοι) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. Solan.

*ead. l.* 14. Οὐκοῦν, ἦδ') Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpretatione ὃς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, infit ille, Anarcharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paulo post, p. 152, Εὐφήμει, ἦ δ' ὃς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὃς, *inquit ille.* Paulo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis avibus.* Graev.

*Pag.* 150. *l.* 3. Ἀκινάκου) Vide Τοξ. c. 38. Solan.

*ead. l.* 10. Ἀναστρέψοντα) Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. Solan.

*Pag.* 151. *l.* 3. Σοφὸς) Solonem intelligit, cuius aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. Plut. in Solone. Solan.

*ead. l.* 7. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. Reitz.

*ead. l.* 17. Δυσπρόσοδον) Ita Mſ. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσοδος.

*Pag.* 152. *l.* 4. Περὶ τοὺς ξένους) Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non reiicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis causae, ut cum Solano παρὰ recipiam. Reitz.

*ead. l.* 11. Ἐπίτομόν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. Menag. Idem & Guyetus dixit. Et quilibet eiusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. Reitz.

*ead. l.* 15. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὐξενεῖς αὐτῶν. Guyet.

*ibid.* Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus eius hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. Graev. Non credo, Graevium dedita opera scri-

psisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adiungi, genitivum tamen in huiusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto iam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προὔξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. REITZ.

*Pag.* 153. *l.* 15. Ἥδιστα διατρίψῃ) Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διαπρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam iucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *iucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paulo ante c. 4, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι, *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῆ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῆ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέψῃ, sed alia manus διαπρέψῃ fecit. In ferculo literario refert Iensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut coniecturam. SOLAN.

*ead. l.* 16. Τεθνηκὼς) Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. Steph. in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. REITZ.

*ead. l.* 17. Εἶναι) Legendum puto ἐκείνου, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi εἶναι quam facile confundatur, supra iam observatum est in Hermot. Certe ita interpretatus sum. GESN.

*Pag.* 154. *l.* 3. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon;* alter, *non enim Solon parum eum laudabat:* cum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans,* non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. GRON.

*ibid.* Καὶ τοῦτο) Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim Salmuriensis: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum*

*hominibus & hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant, quos ille probabat.* GRAEV.

*ead. l.* 5. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est;* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum*, vel *denique;* & si vis vel Graecismum, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη. GRON.

*ead. l.* 6. Ἐμυήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. Xiphil. Capitol. 27, & Dionem.) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scriptum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. Cic. I de Nat. Deor. *Omitto Eleusinam sanctam illam & augustam, Ubi initiantur gentes orarum ultimae.* Adde etiam Potterum 46, 1, ubi plures recenset. SOLAN.

*ibid.* Δημοποίητος γενόμενος) Anacharsis, ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

*ead. l.* 8. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandam prorsus. SOLAN.

*ibid.* Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδέν· vid. ex Παρασ. c. 45, δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἐπαγομένω) Delevi iota subscriptum, quod in Parisina ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

*Pag.* 155. *l.* 9. Νησιώτης ἐκεῖνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, Homer. Od. Δ, Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ποιητὴν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

*ead. l.* 15. Δεῖξαι) Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, *&* *specimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις est specimen. Usus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde,* hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit Io. Fr. Gronovius lib. IV Observ. cap. 13. GRAEV. Malim δεῖξαι τὸν λόγον, ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare ausim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. GESN.

*Pag.* 156. *l.* 3. Ἐπιγραψάμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Δικ. c. 29, & Περ. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. ἐπιγραψάμενος, non tamen ideo cum Solano illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III, p. 480, συγγράφεσθαί τινι, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est Suicerus in Thesaur. Eccles. Vide etiam P. Wesseling. Obs. II, 6, pag. 162, (quem consulendum Hemsterh. in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia*, (*praesules* est ap. Benedict.) cum debuisset, *quibusque adscitis patronis*; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι & συγγράφεσθαι, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29 ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. REITZ.

*ead. l.* 12. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δέκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit Plutarchus, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud Philostratum p. 564: βοώσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἕνα τῶν δέκα &c. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meliorem.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γάρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. Gesner. super hoc loco his verbis: *Hunc locum ita interpre-*

*tatum esse video Solano:* Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *Legit igitur,* καὶ τουτὶ γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλονται· βούλονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. *Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo coniecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio* τῆς ὅ, τι *omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumta, & versionem Solani retinui. Coeperat enim & is pristinam versionem plurimis in locis corrigere. Et quia Gesnerus ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae Solanum legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

*in Schol. col.* 1. *l.* 2. Δεμοσθένην) Δεμοσθένους erat in editis exemplaribus, sed mutavit Solanus, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit: nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένεα Δημοσθένη scribere iubeant Grammatici, videat Nostrum in Demosth. Encom. cap. 3, & alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; velut alii Ἀριστοφάνεα, alii Ἀριστοφάνην amant. REITZ.

*Pag.* 157. *l.* 5. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ &c. quam distinct. merito improbat Iens. Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava dispunctione laborabat, scribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque, monente Iensio, correxi. REITZ.

*ead. l.* 8. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος) Lege, ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legisse interpres. PALM. Violentissime profecto Palmerius pro οἰχήσεται legi iubet ἑλκύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἴχομαι sit *fugio, abeo, discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum ὀχήσεται, *vehet, raptabit*. IENS. Nihil mutandum. Respicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται· hanc nos verbis *ilicet* & *abibit* exprimere studuimus. GESN.

*ibid.* Ἀπὸ τῶν ὤτων) Vide historiam Herculis Gallici picti; ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noster, & apud A. Gell. XVI, 3. SOLAN.

*ead. l.* 12. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. Plut. in Alcib. BOURD.

*ead. l.* 13. 'Ηράσθησαν τοῦ 'Αλκιβ.) Hoc abunde ſcribit Plut. in Alcibiad. Ariſtoph. in Ran. Valer. Max. lib. 7. COGN.

*Pag.* 158. *l.* 2. 'Επισεῖσαι) Quid hoc ſit, clarius ex υ. Εἰκ. c. 4 diſces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Δικ. c. 28, ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modeſtas laudandi & probandi rationes ponitur. Paſſim uſurpat Noſter. Vid. 'Ρητ. c. 22, & Οἰκ. c. 2. SOLAN.

*ibid.* Τὴν χεῖρα) Diſtinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά· *Manus protendenda eſt, hoc ſolum* ſcil. ſi fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* GRAEV.

*ead. l.* 4. "Ηδη) Καί μοι ἤδε. Lege ἤδη. GUYET.

*ead. l.* 5. "Εδοξα) Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, ſententia refragante. *Et mihi, iam experto vix milleſimam partem, quae illis inſunt, dixiſſe viſi ſunt*, ſc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui veſtras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impreſſis & ipſo M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

*ead. l.* 6. 'Αμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc verſum Heliod. L. 2 'Εργ. Αἰεὶ δ' ἀμβωλίεργος ἀνὴρ ἄταισι παλαίει. BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Heſiod. & vid. illum in 'Εργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognoſces, ἀμβολίεργος, ſecunda correpta, ſcribendum; niſi id ex verſu iam ſponte vidiſti REITZ.

*ibid.* Κεῖος &c.) Locus a Bourdelotio indicatus, eſt v. 411 'Εργ. Heſiodi. Sed alium certe reſpicit Lucianus; aut quomodo ex Aſcraeo Ceus factus Heſiodus? Deinde ubi ἕδρα &c. Cuius itaque, inquies, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenaeo XIV, p. 631 C. & a Dionyſ. Hal. de Struct. orat. pag. 234 edit. Uptonianae. Verba ipſa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570: οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ Χρυσαιγίδος 'Ιτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόντι δεῖξαι. Fuiſſe autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie Ceus. Vid. Μακροβ. c. 26; &, ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, ſed in voce *Ceus* comparet. Teſtatur autem diſerte Strabo Lib. X, ubi de Ceo inſula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. & alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praeſertim cum apud Lutatium ſive Lactantium ad Statium, quo auctore id aſſeruit, nihil tale, teſte Fabricio, inveniatur, cu-

ius vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum pag. 463 observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15, p. 594. GESN.

---

## IN QUOMODO HIST. SIT CONSCR.

*Pag.* 159. *l.* 2. Λυσιμάχου ἤδη) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, Ῥητ. 2, c. 5. SOLAN.

*ead. l.* 3. Φίλων) Cui etiam Symposium dedicat. V. not. ad personas Συμπ. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & Philonis ap. hunc mentio Καλλ. c. 4, qui Diniae filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, eius auctoritatem non moror. Nobilis eius nominis medicus memoratur apud Plut. (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

*ibid.* Πυρεταίνειν) Angl. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξαι. BOURD. Πυρέττειν A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. SOLAN. Etsi πυρεταίνειν, quod in edd. erat, quoque dicatur, ut supra in Scyth. c. 2 f. tamen πυρέττειν ex 4 Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc Hippocrates amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV, p. 71, v. 34. Et crebro alibi. REITZ.

*ead. l.* 4. Ἀπὸ τῆς πρώτης) Scil. ἡμέρας. Sic Demosth. pag. m. 37. SOLAN.

*ead. l.* 5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ) Sic apud Hippocr. & Galen. BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in Ἀποκηρ. cap. 4 pr. προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος. At Hippocrati febris continua audit ξυνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2, § 143, Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ, & alibi; nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec Foesius notavit. REITZ.

*ibid.* Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non assentior Graevianae distinctioni, sed vulgatam servo, & miror, qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum Graevio distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac

ſcribendum continuo filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut Micyllus in verſione ed. Pariſ. recte oſtendit, vertens, *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *iſque immodicus*; quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit? Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adiectivorum πολὺς & πολύ; quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici aiunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem, ſed irritum tantum produnt naturae conatum. Reitz.

*ead. l.* 8. Ἐς γελοῖον) Mira phraſis: nuſquam enim, quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4, & Εὐν. c. 5. Adde etiam Ἑρμ. finem. Solan. Neſcio, quid miretur Solanus phraſin inſolitam. Significat enim hic περιΐστημι *redigo*; eodemque ſignificatu & conſtructione utitur Herodian. VII, 3, 12, ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus Luciani, quem ipſe Solan. indicat, Eunuch. c. 5, τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici aiunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt*. Veluti Diod. Sic. XIX, pag. 297 ed. Baſ. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, *in tanta pericula redactus eſt, incidit*. Reitz.

*ibid.* Περιΐστη) Conf. ſupra Hermot. c. ult. f. Solan.

*ead. l.* 11. Ἐμονῴδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27, & locum hunc Philoſtrati in Ariſtide pag. 582, οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem Philoſtr. p. 158, & textum ipſum p. 607, ubi μονῳδίαν & θρῆνον coniungit. De ſenſu tragico vide eundem 244, παραιτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος. Solan.

*ibid.* Ῥῆσιν &c.) Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit Caſaub. ad Theophr. Char. p. 286, ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Συμπ. cap. 17, quod fateor me non intelligere. Solan.

*ead. l.* 12. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. Bourd.

*in Schol. col.* 2. *l.* 1. Μονῳδεῖν) Hoc & omnia fere sequentia Scholia in edit. Clerici ad finem libelli erant reiecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam p. 30, reliqua pag. 46 in Graev. edit. legerentur: quare ea in sedem suam retraxi, & quae in Gal. reperiebantur, addidi. REITZ.

*ibid. l.* 3. Ὠδαὶ) Adde hic ex Suida ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, θρηνεῖν, quod sequitur. CLER. Utrumque in C. fuisse, testatur Solanus: ideo in textum addidi. REITZ.

*Pag.* 160. *l.* 1. Σὺ δ' ὦ &c.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petitum (l. 13, 1 sub fin. p. 561 B.) quod hic describere operae pretium erit: Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ, Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει, Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ, Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν, Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἷ τιμῶσί σε. In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud Stobaeum; v. Grotii Flor. 261 B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο Primus ante Grotium sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a Scaligero emendatum edidit vir ille summus. SOLAN.

*ibid.* Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) Eurip. Androm. v. 16. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἀρχέλαος) Quaere apud Aelian. Var. Hist. monente Iac. Uptono. SOLAN.

*ead. l.* 9. Παρολισθαίνειν) Sic infra Ἀποκηρ. c. 28 f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τουτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἓν φασὶν, ἐνὶ παρ.) Solet Lucianus, cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, Leop. 166. Cic. vertit, *quod rite dicitur.* Qua de re luculentus est Platonis locus Πολ. A, Ald. ed. p. 8 B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, *vulgo*, non *rite*, significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. SOLAN.

*ibid.* Ἑνὶ παραβαλεῖν) Vide Paroemiog. BOURD.

*ead. l.* 16. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται) Libet hic misereri sortem humanam, & imperium fati in famam vi-

rorum illustrium, & temporis iniurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? immo cuius nomen tantum notum est? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero ieiune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur Noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. PALM.

*ibid.* Ἐν ποσὶ) Sic Long. Past. L. 2, p. 64 ed. Iungerm. cuius dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, Nigrin. § 7. Ubi vid. Interprett. REITZ.

*ibid.* Ὁ πόλεμος) Huius belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI, finem CLXIV. Unde iam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam M. Aurelii a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur Herodianus, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται —— πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani iudicio immane quantum discrepat, quod tamen huius libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor Thuanus regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Theodoricus Bignonius scripsit. Commodi parabat Claud. Nicasius cum Sponio & Toinardo Aurelianensi. SOLAN.

*Pag.* 161. *l.* 1. Ἐν Ἀρμενίᾳ τρ.) Vid. Dion. Cass. 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

*ead. l.* 5. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) Empedocli Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est. V. Plut. in Demetrio 1708, & Moral. 1617 f. Clem. Alex. 25 B. & Rittershus. not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. Plut. 660, 2. de Isid. & Osir. Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. Menag. ad Diogen. Laërt. & Lipsium. Confer & Ἰκαρ. c. 8. SOLAN.

*ibid.* Πόλεμος) Sic pag. 728, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copiose Lipf. BOURD. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud Diogenem Laërtium IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6 seq. VII, 6 seq. inprimis c. 12—17; quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. GESN.

*ead. l.* 6. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. SOLAN.

*ibid.* Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὁρμῇ. BOURD. Ὁρμῇ A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγὴ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγὴ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

*ead. l.* 8. Φίλιππος) Vide πάρασ. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeronensem..... V. Arrian. Epict. p. 302, & Diog. Laërt. 148 B. SOLAN.

*ead. l.* 16. Τὸν πίθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI, § 3. SOLAN.

*in Schol. l.* 1. Πόλεμος) Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως) Ad quae Cler. sic commentatur: quid faciant ad Sinopensem philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor, ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit Solanus. REITZ.

*Pag.* 162. *l.* 1. Κρανείου) *Craneum* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit Laërt. lib. 6, ἐτύγχανε μὴν αὖ διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανείου edi curavi, pro vulgato Κρανίου. Ita enim Laërt. quem Cogn. adduxit, id ſcribit, & ita iam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κρανείον· φυτὸν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaries.* Vid. Polluc. Onom. ſi quid opus: quin & apud Noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus edd. ut cap. ult. vocab. ult. huius προσλαλιᾶς. At cum Suidas paulo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſa Κρανείου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliiſque notat nobil. du Freſne in Gloſſar. Graec. REITZ.

*ead. l.* 5. Κωμικὸν δορυφόρημα) Praeclare *ſatellitium* hoc *comicum* illuſtravit, & cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Ariſtophan. Ran. 944. GESN. Hemſterh. orae ed. Graev. adleverat videndum Ezech. Spanhem. ad Ariſtoph. Ran. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. REITZ.

*ead. l.* 6. Κεχηνὼς σιωπῇ) Vid. infra Τοξ. c. 9, & non ſemel alibi. SOLAN.

*ead. l.* 10. Κυλίοι) Ita cum Cod. W. Mſ. Reg. 2956, melius, quam quod in edd. eſt, κυλίει.

*ead. l.* 11. Οὐδ' ἐ π. καρτερῶς) A iuniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de eius aetate aliunde iudicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 137 D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat Iuvenalis, Sat. XIV, v. 308. SOLAN.

*ead. l.* 13. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GESN.

*ead. l.* 14. Πῶς) P. & L. In aliis ὅπως. SOLAN.

*ead. l.* 16. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem vir doctus Iac. Uptonus, oſtenſo, ad quem alludit, Homeri loco, (Od. M, 219.) qui inſpectus rem totam ſtatim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut Ariſtoteli excidit ſcribere Eth. II ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti

placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε Νῆα &c. — Eodem respicit Clem. Alex. Προτρ. p. m. 40 C. *Fumus* autem unde sit, disces ex v. 68, 202, & Scholiaste; ex Rhodio IV, p. 100 B. ex Apollodoro etiam I, p. 27 A. SOLAN.

*Pag.* 163. *l.* 1. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Ms. τῷ συγγραφεῖ, *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor*, sc. historiae, *abstinebo*. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione coniuncta sunt, recte me abstinebo*. IENS.

*ead. l.* 5. Ἄκρῳ — δακτύλῳ) Iterum infra Δημ. c. 4. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in coniunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad Apol. cap. 11, ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam edd. adde Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Bas. ubi παρὰ Ὀρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I pr. ἀλλὰ ἐκ ταύτης &c. Et IV, 112, ἐπὶ ἰκεσίαν· hoc Dial. cap. 15, ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

*ead. l.* 14. Ἐς ἀεὶ κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. V. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeeunte Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Iuntinae, nempe I, 22, ubi Duker. optime iam vidit, & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in Quom. hist. cap. 42, & supra Deor. Dial. X, idem recte legitur. REITZ.

*Pag.* 164. *l.* 3. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς) Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia iam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται,

pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἴη γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia iam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam interpres. Iens. V. Ienſium. Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. Παρασ. 7. Solan. Mſſ. Regg. 2954 & 2956 ἤγε ἐλπὶς, ut edi curavimus.

*ead. l.* 9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. Demoſth. Ol. I, 62 C. Philip. III, 177 B. Noſter c. 2, συνεχεῖς νίκαι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt. V. Capitol. in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI, *PAX* & *IMP*. III & IV. ob triumphum. Solan.

*ead. l.* 12. Πήχει) V. infra c. 39; ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adiunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. Solan.

*Pag.* 166. *l.* 6. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11, καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes; & ſupra, — καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ εἷς ἐνδιατριπτέον. Marcil.

*ead. l.* 7. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. Guyet. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem ſecutus ſum: confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic uſurpat c. 11. Solan. Non modo c. 11 ſic occurrit, ut Solanus monet, ſed & ſaepe alibi; at quid opus longius quaeſitum ire, ecce paulo ante c. 6, ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. Reitz.

*ead. l.* 12. Δὶς διὰ πασῶν) Dictum eſt ſupra ad Πρ. λ. cap. 7. Solan.

*ead. l.* 13. Ὁπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemſterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477, n. 53, id eſt, L. VII, 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magiſt. hoc Ἑλληνικὸν, non Ἀττικὸν, eſſe pronuntiat. Eſt tamen rurſus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Iſocr. ad Nicoclem, non longe a principio, & Luciano Quom. hiſt. h. l. Reitz.

*ead. l.* 16. Ἀκαριαῖον) Angl. ἄκαιρον. Bourd. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram eſſe, ſed aliam manum repoſuiſſe vulgatam; verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis digno-

ſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, iam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ.

*Pag.* 167. *l.* 1. Ἀρτηρίαν) V. Plut. Συμπ. προβλ. Z. ά; ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo, eadem ſubvertuntur. Adde & A. Gell. eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἄκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis Plato de Rep. VIII. SOLAN. Ἀκρατὴς) Lubens obſequerer Solano ἄκρατος legenti: ſed cum nihil variationis addiderit, niſi quod *B.* 2. & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego edd. ſtudioſe conſului, eaſque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque Steph. etiam ἀκρατὲς στόμα paſſive, pro quod cohiberi nequit, afferat ex Ariſtoph. non quidem commonſtrato loco, (qui eſt Ran. 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. REITZ.

*ead. l.* 7. Ἵππων ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, La Cerda ad Aen. VI, 808; unde petere licet omnia. Quaedam etiam Eſchenbach. ad Orphei Argon. 137. GESN. Conf. ſupr. Somn. c. 8 ex diviſione Solani, nunc § 15. REITZ.

*ead. l.* 8. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται) Alluſit ad locum Heſiodi, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur: Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα. Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι. *Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit. Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.* Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox, μέγα τοίνυν, μᾶλλόν τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, immo pluſquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea, quae hiſtoriae & poëtices ſunt propria, ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eoſque, qui his inſunt, exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. Ἑτέρας, ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, *meretricia lenocinia, fucos meretricios.* Sic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. Ideoque in ſequente periodo dicit,

hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis vestibus & alio meretricio ornatu*. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων, *si quis athletam validum ac vehementer robustum*, sc. fuco expoliat. Πρίνινοι sunt ex robore quasi concreti, quos Germani & Belgae vocant *boomstercke mannen*. GRAEV. Homer. Il. Υ, 227. Cui Virgilium aemulum adde, qui Aen. VII, 805, de Camilla haec canit: — *Cursuque pedum praevertere ventos Illa, nec intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas: Vel mare per medium fluctu suspensa timenti Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas*. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ὁ Ζεὺς) Vid. Homer. Il. Θ, 18. SOLAN.

*ibid.* Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἀπὸ) Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

*ead. l.* 13. Κᾂν Ἀγαμέμνονα) Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. BOURD. Homer. Il. Β, 478. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ζώνην) Videndus hic Pausanias in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

*Pag.* 168. *l.* 1. Ἀερόπης) Rursus infra Ὀρχ. c. 43. SOLAN.

*ead. l.* 2. Ὁ Ἄρης) W. & Mſ. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt.

*ead. l.* 9. Ἐπεισάγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27 sustulit Graevius in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ βλέποι, μήδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. IENS. Ἐπεισάγοι ex W. & ed. *l.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Iensius emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. REITZ.

*ead. l.* 10. Ἑτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἑτέρας, manus ipsa Luciani; quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταί-

ρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, ſed manus recentior mutavit. (De Κομμώματ. v. Heſych. Suid.) *Longol.* SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἁλουργέσι) Angl. ἁλουργές τι. BOURD. Ibidem ait auctor, Poëtices ornamenta in hiſtoriam transfundere, idem eſſe, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἁλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἁλουργέσι in MS. Angl. ἁλουργές τι exſtare, teſtatur Bourdelotius. Sed cum haec MSti lectio, ſequentium ratione habita, ſit ſoloeca, vulgata lectio cenſenda eſt integerrima: *Non ſecus, ac ſi quis athletam aliquem ex robuſtis illis & admodum validis, induat purpureis veſtibus, alioque ornatu meretricio.* IENS. Recte quidem doctiſſ. Ienſ. ἁλουργέσι praefert alteri lectioni ἁλουργές τι· verum non dubito, quin iam magis ſit probaturus illud ἁλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae admiſimus. REITZ.

*Pag.* 169. *l.* 4. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis Aldinae Weſſelinganae, qualem ob oculos etiam videtur habuiſſe Micyllus interpres, qui verterat, *quaſi poſteris, non praeſentibus ſcribantur.* REITZ.

*ead. l.* 5. Ὅσοι &c.) In Mſ. hic locus ſic legitur: ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. Quod nec praetereundum, nec reiiciendum exiſtimo. GRAEV.

*ead. l.* 12. Αὐτὸ) Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN.

*ead. l.* 13. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10: *Pulcher adſpectu athleta, cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad eiuſdem Quintil. VIII, pr. 19. GESN.

*ibid.* Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſit, non impediet, quo minus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in to-

to eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει η' ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, & putantes, debere intelligi, Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt, trinepotis filium, & videntes, id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem η' ſuſtulerunt. At ὄγδοον ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Eleius*, de quo iam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a Ioſ. Scaligero publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλην νικ στρας, unde divinavit exſcriptor νίκων στράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, a Troia vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Troiam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt, Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, η' ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctae, & pancratii. PALM. Si cui non ſatisfaciat Palmeriana coniectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit, quod video Verae Hiſt. lib. 2, c. 22, ſimiliter dixiſſe Noſtrum, Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus ſit ille Nicoſtratus, de quo Diod. Sic. XVI, 44, p. 533 Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πρᾶξαι καὶ βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμιμεῖ τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GESN.

*ibid.* Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta eſt ſane & acuta Palmerii con-

iectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quidquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. Plut. 494 f. 949 C. (Alius is est ab eo, cuius meminit Xenophon ed. St. p. 276, 29.) Nostrum ἱστ. β, cap. 22, Quintil. II, 8, circa finem, ex quo & aetatem eius discas. (Cilix erat. Ol. CCIV vicit. Afr. ἀναγρ. & Pausan. Eliac. I.) *Loyd.* SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

*Pag.* 170. *l.* 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο) Interpres Salmuriensis: *Proinde historia, si iucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ab scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant iucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum huius loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: *Quare historia, siquidem obiter & velut auctarium iucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse iucundum, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui iudicantium, ac per Iovem, sycophantarum more auscultant.* Μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes;* quod quid sit, non intelligo. MSS. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῇ, *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operosis laudibus) *audientibus non esse iucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dice-

re, quae ingrata sunt, & indignationem movent. GRAEV.

*ead. l.* 4. Ἐργάτας) Angl. ἐραστάς. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem eius intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse iucundum.* Quod cum per se ἀτέχνῶς sit chimaericum, immo falsum, (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeivit Micyllus, cuius haec sunt: *quod neque iucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia iucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non sint semper iucundae, sed queant esse iucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I, cap. 40, οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) *Non intellige faecem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra cap. 11, ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. GRON.

*ead. l.* 8. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod iam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est* & *audientibus* adversum atque molestum, non mi-

nus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45: *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* GESN.

*ibid.* Παρ' ἑκάτερον) Hic locus est mutilus. *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, Terentius, in utramque partem, in prol. Heautont. sub fin. & III, 1, 31. Cf. infr. Ἱστ. β, c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. SOLAN.

*ibid.* Τοῖς ἀκούουσιν· ἣν ἐπινοήσαις) Vulgatam mutavi, ἦν in ἣν migrando, & distinctionem, quae post ἦν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *I.* quod enim vulgo legebatur, οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν &c. vertebaturque, *neque iucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus,* id ex Graeco sic vix elicias; iam vero ἣν μὴ coniunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι iam quoque recepi ἐπινοήσαις. Durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *A.* 1 *W.* id habeat, & Gesnerus quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

*ibid.* Ἢν μὴ — ἐπινοῆσαι) Ἢν μὴ — ἐπινοήσῃ. GUYET. Ἢν μὴ &c.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & ed. *I.* Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae edd. ἦν &c. cum praecedentibus coniungunt. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam *audituri*, vel *lecturi sunt.* REITZ.

*ead. l.* 16. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inserendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ.

*Pag.* 171. *l.* 1. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos,* inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. IENS.

*ead. l.* 5. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in edd. priscis *I.* Fl. *Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliti-

cis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset πού σε· quod significatio, quam ποῦ hic habet, vix patitur. REITZ.

*ibid.* Γεγραμμένον) Meminit huius Terentius Eun. V, 8. Plautus etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam Plut. 1406, 2, quo in loco ῥαπίζειν legendum. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἐν κροκωτῷ) Plutarchus quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST. Quem cultum tamen deinceps, ut & Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16: ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφιέννυτο τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & Aristoph. Βατρ. pag. 94, 2. SOLAN. Confer Aristophan. Ran. 46, & ad eum nott. Ez. Spanh. qui & hunc Luciani locum affert, & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex Athen. V, 198, *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam iniicitur.* REITZ.

*ead. l.* 10. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in edd. vett. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra Deor. Dial. XII m. ubi plane idem ait: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI m. πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat La Croze, vid. Terent. sine dubio respiciens illa in Eunuch. V, 8, 4: *Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* Ad quae interprett. plura de sandaliis. REITZ.

*ead. l.* 16. Ἀσύφηλον) Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφυλον) Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in Ῥητ. c. 16. Ἀσύφηλον vero, quod & apud Suidam perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. Il. I, 643, quod iam doctissimo Suidae editori observatum est. Adde Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύφηλον) Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύφηλος autem sit Homer. Iliad. I, 643, & Ω, 767, hoc servandum duco, & interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. GESN. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Gesnero, Homericum ἀσύφηλον retinenti, si si-

gnificatum eius huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. nostri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae edd. principes *Fl.* & *I.* ne quidem vulgatae assentiuntur, sed ad alteram Codicum quoque ducunt. REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Mſ. Reg. 3011.

*Pag.* 172. *l.* 14. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστόβουλος γράψας. BOURD. Adi Voss. de Hist. Gr. Laudat hunc Plut. in Alex. & 584, 1; unde liquet, exstitisse illius novam & ab hac diversam historiam. Strabo etiam XV, p. m. 494 A. Vid. & 608, 1, eiusdem P. SOLAN. Facessat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Aristobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, & in caput auctoris proiecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ.

*Pag.* 173. *l.* 4. Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de *ara* usurpatum Z. τρ. c. 44. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, Lucianum scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα, *una sagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has coniecturas inscripseram, excerperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me coniecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec Luciani manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. & Plut. seu N. Δ. 23, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἑνὶ, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. Ael. Lamprid. cap. 12 & not. Casaub. *virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret.* SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumenti recte adesse potest, ut pluribus probavi

ad Herodot. c. 5, & ante me Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. ubi καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba Solanus immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἑνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, & recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut *uno iaculo plures elephantes* (simul) *traiecisse* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, sese prodit, quae iam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, & vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi *duos* vel *tres* addideris. Miror, Solano haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἑνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis traiectos, sed parvo iaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam proiecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versus, ad*; ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit proiectus. At sequens σὲ δὲ, id non permittit. REITZ. Praeeuntibus Codd. G. L. & Mss. Regg. 2954 & 2956, rescripsimus ἑνί quam lectionem etiam secutus est in sua Luciani versione cl. B. de Ball.

*ead. l.* 8. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, cetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, & mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. Vitruvium in praef. At Plutarcho *Stasicrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. Plin. & Strab. VII, qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam & conditam memoriae prodidit. Vitruvius quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum *v.* Εἰκ. c. 9. SOLAN.

*Pag.* 174, *l.* 1. Ἐπανθήσῃ) Angl. ἐπάνθισε. BOURD. Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε

πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admisceat*. Sed pro ἐπανθήσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Cleio, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες, *propugnacula picta variis coloribus*. Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ, *illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant*. Sophocl. οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον, *te enim non cognoscent sic coloratum*. Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, *& statim mea gena rubore perfundebatur*. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τῶν οἴκων sunt picturae Philostrato. Hesych. ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἴδης ἀνθεῖ ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἴδη βοτάνη τις· καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468: Ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἅρματι πώλους Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Ubi interpretes pessime: *in crocea veste iungam currui equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus*. Ἀνθόκροκοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae: Virgil. *picturatae auri subtemine vestes*. Restituenda est haec vox Polluci lib. X, c. 10, ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα καὶ πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fusum ducere, deducere*. Quid lanificio cum pera? lege πῆνα. Euripides autem sic vertendus: *in crocea veste iungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis*. Ἐν δαιδαλαιασι ποικίλλουσα est pro ἐνποικίλλουσα δαιδαλαίαισι. GRAEV. Ἐπανθίσῃ) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra cap. 55 SOLAN.

*ead. l.* 5. Θεραπεύοντες) Angl. θεραπεύεσθαι. BOURD. Sic infra c. 40, εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τὶς θεραπεύοι &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύεσθαι· quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat, SOLAN.

*ead. l.* 9. Πάσῃ) Distinctione iuvimus hunc locum & interpretatione. Iungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ est aoristus primus ex πάσσω vel πάττω, quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. GESN.

*ibid.* Τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An μὴ παραλείποι, vel παραλήψῃ; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desiderari in vulgata, quae erat, τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα &c. sine sequente verbo, quod ad ἄλλα referatur, & sine ullo sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare videtur; quare illam laetus amplector. REITZ.

*ead. l.* 10. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum, sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem verbum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? Vorstius coniicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel simile quid. In W. & ed. *Fl.* deest πάσῃ, agnoscit P. (Hic aliquid deest, huic simile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Longol.*) Ego pro πάσῃ τὰ legendum censeo ἐπιπαττέτω τὰ, ut ἀναβ. c. 22. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἔναγχος — πρώην) Ex hoc loco discimus, quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes reviserit Lucianus. Neque enim dubium est, quin de reditu in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio c. 9, post peragratas Italiam & Galliam; cum ex Peregr. morte pateat cap. 35, satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, & ex Somnio c. 9, patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII fuisse, liquido constat: quo tempore iam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex Περ. cap. 35, cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est iudicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, πρώην. Rem unico exemplo illustrabo. In Ἀποκηρ. c. 2, quod apud iudices a se πρώην factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non iam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce ἐνάγχως utitur c. 13, cuius vim mox paucis interiectis sequens εὐθὺς eam esse, quam contendo, satis ostendit. Unde iam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia iam eiusmodi histo-

rias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia eiusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN.

*ead. l.* 14. Πρώην) Cf. mox c. 17 pr. & Ἱστ. α'; c. 33. SOLAN.

*Pag.* 175. *l.* 3. Παρὰ πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic Apolog. de Merced. cond. De hoc proverb. Hesych. Pollux, Casaub. ad Charact. Theoph. BOURD. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα; GUYET. Περὶ πόδα τῇ ἱστ.) Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρά. Casauboni (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in ed. *I.* cum iota subscripto ultima vox cernitur. Ἀπολ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem Casaubonus ibid. SOLAN. Omnino probanda lectio περὶ πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. GESN.

*ead. l.* 4. Ἀχιλλεῖ) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

*ead. l.* 7. Εἰ πρόσθεν &c.) Homer. Iliad. X, 158. SOLAN. Si ipsum Homeri versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ.

*ead. l.* 9. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.) Arrianum imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. LA CROZE. Αὑτοῦ, quod in edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit cl. B. de Ball.

*ead. l.* 13. Φροιμίου) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmuriensi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. IENS. Nihil variationis hic loci notaverat Solan. Cum vero Iensius dicat, solam *Amst.* legere προοιμίου, ipse edd. contuli, vidique recte hunc observasse, edd. vett. habere φροιμίου; excepta tamen etiam Parisina, quae aeque ac Amst. προοιμίου habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut Graevianam editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προοιμίου ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, φροιμίου edi certum est, idque aeque Graecum esse at-

que alterum, vid. apud Aeschyl. in Agam. p. 213, & in fragm. Callim. Bentleianis, N. CCXXIII, Τοῦ τε μηθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

*Pag.* 176. *l.* 2. Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν) Non hae voces notant, *simul & causas*, *unde id bellum coepisset*, *commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Micylli, (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἴτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. GRON.

*ead. l.* 3. Οὐολόγεσος) Apud Xiphilinum scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264 B. Anton. 269 B. & 270 C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me Io. Masson. Vide Spanhem. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue ap. Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. SOLAN.

*ead. l.* 8. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν) Quid, oro, χαρίεντα cum θυμώδεσι; & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans*. Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηΐου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoscas, errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. pag. 529. Et an non alter alterum inspexit? GRON.

*ibid.* Θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans*. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus scripsit, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν, *elegantissimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus Hesiodeis. Pertinet huc, quod

Philostratus minor lib. II εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ Ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, & pinguibus inclitisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse;* mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599 C. D. *Solan.*) (Symmach. Ep. III ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus consperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437, n. 9. *Hemst.*) Θύμου recte erat in *P.* sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θύμου praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans;* quod nihili est, & ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 253 & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa,* & pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur; altero vero, *thymus.* At herba *thymus,* quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III, cap. 37. Ubi Matthiolus eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsan ab animosa acrimonia sic vocatas coniicit, & cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θύμον saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

*ibid.* Κρεπέριος) Tacit. An. 14, 5, de alio quidem, sed *Crepereius* ibi scribitur, & sane in M. Κρεπέρηιος scriptum est. SOLAN. Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeii civis,* pro *Pompeiopolita* vel *Pompeiopolitanus.* Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelov. monet, id Micylli versio, quam Parisina ed. exhibet; iam habebat. Pro Πομπηϊόυπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in Almelovenii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII, p. 841, (al. 562.) Er-

ror autem Benedicti inde ortus, quod in nonnullis edd. Πομπηΐου πολίτης, disiunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Iunt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ.

*ead. l.* 9. Πομπηϊουπολ.) Duae huius nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

*ead. l.* 13. Κερκυραῖον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud Thucydidem ab Atheniensibus petunt. V. Thuc. l. c. &, si lubet, Pott. κερκυραῖα μάστιξ. 239. SOLAN. Vid. Thucyd. I, 32, adscripserat Solanus. Et mox ad v. seq. vid. Thucyd. II, 17. Et post tres versus rursum Thucyd. II, 48, nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. REITZ.

*ead. l.* 14. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe Xiphil. in Trai. 249 & 251 C. & Spanhem. 605. SOLAN.

*ead. l.* 16. Πελασγικοῦ) Vid. Thucyd. II, 17, qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde Plin. VII, 56. Pauf. Att. Plut. Them. App. Mithr. De μακρ. τειχ. vid. Thucyd. I, 96, 107; II, 13. SOLAN.

*Pag.* 177. *l.* 2. Λοιμώξαντες) Vid. infra Alex. c. 36. REITZ.

*ibid.* Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus Thucydides. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleuciae; vid. Capitol. in Vero c. 8, & in eum locum Salmasii notas; & Amm. Marcell. Quae res observata Medico summo huius aetatis Richardo Mead persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν) Hoc quid velit, & quam callide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regio-

nes grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in 'Αλεξ. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet Lucianus, coepisse iam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desiisse fecerat. SOLAN.

*ead. l.* 6. 'Αθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

*ead. l.* 7. 'Επιεικῶς) *Valde*. GUYET. Vid. Schol. ad Gall. c. 23, ubi ἐπιεικεῖς τινας, & Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. ἐπιεικὴς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero; vid. eius Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἱκανὸς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*; at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

*ead. l.* 9. 'Εντρέψας—οὐ δι' αὐτὴν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in ed. *I.* notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor Antonius Francinus. V. 'Αποφρ. Ego certe depravatissimum iudico. SOLAN.

*ibid.* Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κᾀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Sane perperam Benedictus corrupit sententiam huius loci, vertendo, ac si omnia Luciani essent, *ea*, *quae sunt ipsius*, *diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit Micyllus, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae Lucianeae. Vertebat enim, *ea*, *quae sunt ipsius illius*, *dixerit quispiam*, *ut* μικρὰ κᾀκεῖνα, *hoc est*, *parva & illa*, *&* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, *id est*, *ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt eius ipsius*, *dixerit quispiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κᾀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Quae tria sunt frusta imitationis perversae. GRON.

*ead. l.* 10. 'Ως καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοι-

κότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit, putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere, ſi parum reveritus, ea, quae ſunt ipſius, diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam. Non ob eam cauſam per Iovem, & parum abfuit, quin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtroſius? Eſtne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt, quod paulo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt, quod putent Thucydidem egregie ſe referre, ſi paululum mutatis Thucydideis quis dicat, & illa quidem parva,* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe fatearis. Et iſta, per Iovem, parum abeſt, quin omiſerim.* Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV.

*Pag.* 178. *l.* 7. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava verſione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam iuxta & ſenſum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὤν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, *verum modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non eſt *gratus,* ſed *doctus, politus,* ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non *eſt,* nec *ſit,* ſed *eſſet* vel *foret,* vertendum fuit, ut ſaepe: vide ſis, quae ſupra lib. 1, c. 4, notavimus. Ceterum dixerat Noſter, inter alios, quos malos viderit hiſtoricos, fuiſſe, qui nudam, ſterilem, & exilem corraſiſſet rerum farraginem, ſtilo pedeſtri, humi repente; non ſecus quam ſi miles quidam, quae ſingulis diebus gerantur, annotans, ea compoſuiſſet; vel faber, vel lixa caſtra ſequens. *Niſi quod* (ſic verto, quae porro Noſter ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui ſtatim, qualis eſſet, cognoſci poſſet, quique impendiſſet hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conſcribendam hiſtoriam ſatis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex Graevii MS. προπεπονηκὼς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientiſſimo. Verbum προπονέω habet quidem H. Stepha-

nus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23, in de Gymnasiis c. 9 & 26 f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. IENS.

*ead. l.* 9. Χαρίεντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὤν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud Nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit,* (sive, *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* Quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Iulium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse, veteres referunt. Προπονεῖν est eleganter in alicuius gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *iemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae: quae notio huius vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paulo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ᾐτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adiecerit ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23, Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς

ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, *at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus; quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης, subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. Τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. Iustin. *Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est, manipulus: τάξις non est legio, ut Latinus cepit interpres. GRAEV. *Iunt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paulo supra ἐν-τρέψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. Nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Mort. Peregr. c. 39, Εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαρίεντα· ubi eodem significatu, quem Graev. hic ostendit. REITZ.

*ead. l.* 10. Προπεπονηκὼς) G. W. & P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης) Interpretantur, *medici hastatorum legionis sextae;* quam quidem interpretationem reiicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo, *alterum lancea, alterum conto armatum,* non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum;* vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae.* I. *Ulp. contar. c.* X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum,* nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. La Faye. Certe τάγμα Graecis eius aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

*Pag.* 179. *l.* 4. Ἰητρείην) Consule Hippocr. qui ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano

hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν, non ἰητρείην, cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συμ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus non coniecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mſ. ne quidem indigeamus: quare id invitis edd. recepi. REITZ.

ead. l. 11. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας) Dialectice cum lectoribus disseravit; ut eis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

*Pag.* 180. *l.* 7. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν) Facessat illud μᾶλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Lapſ. c. 12, ubi μᾶλλον etiam post ὅσοι omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ.

*ead. l.* 8. Ἀμνημονεῦσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44 de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* MENAG. Ἀμνημονεῦσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20, ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud Thucyd. III, 40. At hic apud Lucianum eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων) Vid. Herodot. I, 8, & II, 161. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ὀσρόης) De hoc vid. not. Solani cap. seq. REITZ.

*ead. l.* 12. Ὅμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὅμ.) A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus, ὡς ὅμ. quod eodem redit, & facile a librario post ὁρᾷς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut Bourd. pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ.

*Pag.* 181. *l.* 6. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. Λ, ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. Hom. Il. Λ, 36, & E, 741. SOLAN.

*ead. l.* 7. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς) Angl. ἰροειδής. BOURD. Mſ.

ἠεροειδὴς, male; vide Hom. Il. Λ, v. 27. Graev. L. & ed. *l.* ἠεροειδὴς, P. ἱεροειδής· corrupte omnes. M. & edd. reliquae, ut edi curavimus. Solan. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset Solanus, ipsas denuo consului, & quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex Homero, Iliad. Λ', 27, ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες, nihil iam moror ceterorum Codd. varietates. Reitz.

*ead. l.* 9. Ἀναξυρὶς) Vid. Spanh. 538, qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim; vide, si lubet, not. ad Philostr. p. 34. Solan.

*ead. l.* 11. Ὀσρόου κ.) Huius iam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. & c. 21; unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. Spanhem. 450. Solan.

*ibid.* Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. Solan.

*ead. l.* 12. Κιττοῦ) Κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. Vitring.

*ead. l.* 16. Γὰρ) Mallem γοῦν. Solan.

*Pag.* 182. *l.* 2. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5, & non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, iam esse c. 7, vel 8, quod quaesitum irem, si esset tanti.) Solan.

*ead. l.* 7. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. Solan.

*ead. l.* 11. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164 confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. Solan.

*ibid.* Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ) Angl. εἴκοσι. Bourd. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. Solan.

*ead. l.* 12. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Ms. Angl. & noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. Κρόνος enim non *Saturninus*, sed

*Saturnus.* GRAEV. Ἐξέθανον praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii ad Imperatorem L. Verum intelligendum eſſe, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innoteſceret. SOLAN.

*ibid.* Εὐρώπῳ) Urbs eſt Mediae, inquit Palmerius. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrheſtica ponitur. SOLAN.

*ead. l.* 15. Μυριάδας ἑπτὰ) Cum coniungi etiam poſſint ad ultimam numerorum claſſem conſtituendam τριάκοντα καὶ ἕξ, orietur numerus modeſtior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Iſtorum favorabilia, ſunt laxae interpretationis. GESN.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Ἀττικὴ &c.) Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo, quo pertinet, retuli. REITZ.

*ibid. col.* 2. *l.* 3. Ἐρειχθὲν) Ἐριχθὲν M. Addi debuit & elixum &c. Sic Galenus &c. SOLAN.

*Pag.* 183. *l.* 1. Ἐννέα) Angl. ας. BOURD.

*ead. l.* 3. Ὑπὲρ) Flor. ὑπό. BOURD. Ὑπὸ M. P. L. & ed. *Fl.* Reliquae ὑπέρ. SOLAN.

*ead. l.* 6. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. & ed. *I. W.* vero Κρόνειον. Libellum *de morte Peregrini* amico inſcribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuiſſe *Saturninum.* Exſtat etiam nomen hoc apud Plutarchum in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philoſophus, M. Aurelii praeceptor. V. Xiph. ſub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipſum I, 11. Vide etiam Xiphil. in Adrian. 265 D. de Corn. Frontone, Iuriſconſulto inſigni Sed hi omnes nihil ad hiſtoriam illam, ni fallor. SOLAN.

*ead. l.* 9. Σεβηριανοῦ) Hoc nomen, ut & ſequens Oſroës, paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27 efferuntur, ita tamen, ut facile eoſdem homines agnoſcas. Apud Xiphilinum (& Noſtrum infra) Σεβηριανός. In Adrian. 265 A. bis, & B. vide & 268, ubi caedes eius narratur, cum nonagenarius eſſet, tantaeque virtutis, ut a Traiano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuiſſe credo. Sed alio in loco (257 A.) aliter idem, nempe Σερουιανός. Sed hic a noſtro diverſus, de quo vide in M. Aur. 270 C. ubi Σεβηριανὸς ſcribitur; & Ἐλέγεια dicitur Arme-

niae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. *l.* ed. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβεριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B.* 2. & Benedictus fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro Ἀλεξ. c. 27, Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. SOLAN.

*ead. l.* 16. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόλωλεν, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroën, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadvers. p. 63 L. Bos.

*Pag.* 184. *l.* 1. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex Arrian. Exped. I, 1, p. 6 &c. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ.

*ibid.* Διὰ τῆς ἑβδόμης) Sic apud Athen. 301 A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. & II, 15. SOLAN.

*ead. l.* 3. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia, sunt verba Homerica. GRAEV. Vide Il. A, 530, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ἐδούπησε) Voce δοῦπος utitur Xen. pag. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paulo post sequuntur, conf. eundem Il. B, 210, & B, 3. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἔδεσσα) Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plin. V, c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιρροὴν dicta. V. Plin. V, 24, & Spanh. 602. SOLAN.

*ead. l.* 9. Δημοτικὰ) M. & P. In reliquis δημωτικά. SOLAN.

*ead. l.* 10. Παρενεβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gal-

lo c. 11, ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11 ait, περιβύσαντες ὑπαυχένια. Et supra de Merc. cond. c. 32, συμπαραβύσωσιν. IDEM.

*ead. l.* 11. Ἐγχρήζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, *& milites emebant sibi victum, & laui illis indulgebant.* Ἐγχρήζοντα Ciceroni & Tacito sunt *utensilia*, *copiae victui necessariae*. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad summam caveam spectantia*. GRAEV.

*Pag.* 185. *l.* 3. Εἰ που) Infra vero Rhet. c. 6 in *Iunt.* legitur ἤπου τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis edd. in εἰ—που mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

*ead. l.* 6. Ὤδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. SOLAN.

*ead. l.* 10. Συγκεκαττυμένος) Cf. infr. Ἐπ. Κρον. c. 28. SOLAN.

*ead. l.* 11. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις) Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta;* male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* GRON.

*ead. l.* 12. Ῥοδίων) Inter Colossos & statuas ingentes inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. COGN. Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV, pag. 652 C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794, p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222) nec unquam restitutus. Iacuit ad an. usque Christi DCLXXII, quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἱστ. α', c. 18. De terrae motu, quo prostratus est,

videndus Polybius V, p. 428., 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. cap. 12, τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

*Pag.* 186. *l.* 1. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quidquam sit, quod repugnet. Adde Ael. Var. H. VII, 14. SOLAN.

*ibid.* Δαρείου καὶ Παρυσ.) Vid. Xenoph. Ἀναβ. I. SOLAN.

*ead. l.* 7. Παρασάγγας) Vox Persica & Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. Herod. II, p. 57, 2. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita restituit & vertit Benedictus noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* coniunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est, veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in Pluto p. 338: Καί τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων. Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam Daceriam maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut Lucianum, aut Theophrastum, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. pag. 36; ubi vide Casaub. notas p. 243. Add. Plutarch. 1273., qui a Theophrasto ἄοινα συμπόσια dictitari ait solita, & 903, 2. Vide etiam Diog. Laërt. in Pittaco p. 19 D. W. τῷ Ἐπικουρείῳ. SOLAN.

*ead. l.* 12. Εὔρωπος) V. supra c. 20, & infra c. 28. SOLAN.

*ead. l.* 15. Σαμόσατα) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non in omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN.

*Pag.* 187. *l.* 1. Μετέθηκεν) Ad h. l. haec notat La Croze: Complura eiusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἐν χρῷ) Confer supra Zeux. cap. 6. f. & saepe alibi. SOLAN.

*ead. l.* 7. Νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων) Salmuriensis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, apposito iuramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versione *iuramento*, pro quo

Latini dicunt *iure iurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio.* Thucydid. lib. 3, & Lucianus in hoc ipso libello c. 29, ἐν τῷ ἔργῳ, *in ipso proelio.* Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano est *Troianum bellum.* Et sic accipiendum in illo notissimo versu Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων, *verborum oratorem esse, actoremque rerum.* Phoenicem ait Achillem docuisse pacis & belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἐοργὼς est fortis, strenuus: Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνήρ, ὅτε πολλὰ ἐοργώς. *Occidit tam ignavus, quam fortis.* Iliad. Ψ, cum Patroclum sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Eustathius, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρηος. Sic Latinis *res gerere.* Horat. *Res gerere & victos ostendere civibus hostes Attingit solium Iovis.* Graev.

*ead. l.* 8. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ἐξομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. Solan.

*Pag.* 188. *l.* 1. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. Tac. An. XV, 67, & Lipsii notam. Eur. Ἑλ. p. 626 A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. Solan.

*ead. l.* 3. Θουκυδίδης) Vid. Thucyd. II, c. 34. Solan.

*ead. l.* 4. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. Marcil. Ἐκείνου W. & L. uti acute coniecerat Marcilius. In reliquis ἐκείνοις. Solan.

*ead. l.* 6. Οὐδὲν αἴτιον—Θουκυδίδην) Lectio marginis Aldinae primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet: est enim ellips. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat, *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex Homer. & οὐδὲν αἰτίους ex Herod. dudum protulit Steph. in Thes. quare plura non addam. Reitz.

*ead. l.* 7. Θάψας — Σεβηρ.) Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI, p. 802 B. coll. cum Aristid. Or. II, 13, p. 295; teste Wottono, qui Dacerium eadem re in partes vocat p. 169 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. Solan.

*Pag.* 189. *l.* 6. Λοπάδων) Flor. λοπαδίων. Bourd.

*Pag.* 190. *l.* 2. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156, & seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. Solan.

*ead. l.* 3. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per-

petuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adiectivum & alibi coniungere amat; quod Solanus iam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Past. L. II, p. 63 ed. Wech. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες, cuius stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120 ed. Moll. Reitz.

*ead. l.* 4. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. Graev. Graevii emendationem confirmant Codd. W. & L. Solan.

*ead. l.* 5. Καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον) Benedictus, *& crepidae concinnitatem*. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Iuppiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori affixa continentur, tum discedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. Gron. Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui *crepidam* hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Iuppiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I, p. 306, 12, χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307 eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. Gesn.

*ead. l.* 7. Διεξιὼν) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίοι, quod magis arridet. Solan.

*ead. l.* 9. Μέτρα — ἀναλωκότος) Non causidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cuius rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δίνει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη, ut & hic, *versum* seu *lineam*, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu & usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. cap. 4, & Lact. II, 8. Ἀναλωκότος autem ex W. & P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. Solan.

*ibid.* Ἀνηλωκότος) Flor. ἀναλωκότα. Bourd.

*ead. l.* 16. Ἐς τὴν Μαύρων) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. Bourd. Vulgatam, quam *I. H. Ald.* & *P.* servant, & hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel

χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur. Reitz.

*Pag.* 191. *l.* 6. Ἐν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio huius cap. 28, & infra iterum versus eiusdem capitis finem. Solan. Confer omnino mox c. 38, ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id est *ad* vel *prope*, non plane *in* ipsa urbe *Europo*. Aelian. V. H. I, 25, ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas;* ibid. ἐν Μυκάλῃ, *ad Mycalen.* Ad quae verba Periz. duo alia similia adducit, &, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *iuxta naves*, Homero usitatissimum, ut Iliad. E, 791, Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B, 4. Rursum E, 36, — καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit* ad *herbosum Scamandrum*, non, *in* ipsum fluvium. Ibid. 598, Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium.* Iliad. A, 423, Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκέανον μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἴσω, quod alias *intro* signif. pro *usque*, *ad*, eidem usurpatur Il. A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Troiam, Il. E, 210. Ut innumera eiusdem similia omittam. Reitz.

*ibid.* Ἐπελάσεις) Ex Ms. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est, *impressionem facio*, *incurro*: ut statim cap. 29, καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, & procul *advenientibus terrorem incutere;* & c. 31 f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, *quomodo elephantorum incursus excipient.* Graev. Adde c. 31 C. Εὐχ. c. 36. Exstat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est. Solan.

*ead. l.* 9. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ex Marcil. Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. Non video, quin recte legatur. Marcilius legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον· nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem.* Aristophanes in Equitib. v. 642: Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi Graecus interpres, & ex eo Suidas, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον

παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. Quae verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, verſum illum Ariſtophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretioſiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen ſapit, verſum 669, Ἤσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. IENS. Non modo Benedictus, ſed & Micyllus ἀξίους omiſit: unde fere coniicio, neutrum id verbi intellexiſſe, cuius ſignificationem illud Marcilii ſcholion quoque non recte tradit. Recte Ienſius *viles* vertit: nam praeter Ariſtoph. quem laudat, etiam ſic Theophr. Char. de garrul. p. 11 ed. Caſaub. vel p. 16 ed. Needham. ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

*ead. l.* 16. Γελοιότερα) Cum edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet Solanus, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſ.* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat, ſic legendum: quare nemo huius correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto, quia magis neceſſarium eſt*: & miror, memini hoc ſuſpectum fuiſſe. REITZ. Vulgatum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum eſſe a Reitzio, recte annotat cl. B. de Ball.

*Pag.* 192. *l.* 2. Μαῦρος) Vid. Homer. Il. H, 299. SOLAN.

*ead. l.* 5. Κεφάλαια) Sic ſupra Ἐπισκ. cap. 2. Et Ἀναβ. cap. 14. SOLAN.

*ead. l.* 6. Ἀκάνθας) Reſpexiſſe credas verſus a Plat. Συμπ. I, 4, & Athen. III, 97 D. laudatos: Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὄνωνιν Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοίων. Sic enim etiam Athenaeus inducit; τὰς ἀκάνθας συνάγων &c. SOLAN.

*ead. l.* 9. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχριέων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, Bourdelotius ex MS. Angl. notat Κεγχριέων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro affert Th. Magiſter, ubi probat, Κεγχρέας & Κεγχρείας fuiſſe dictum utroque modo. IENS. Κεγχρειῶν ſcribitur apud Thucyd. VIII, 20 & 23, & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus Strab. VIII, p. m. 263 A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In ed. Steph. Xen. p. 307, 43, ſcribitur Κεγχρέαι. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ὦτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo & de ſaltatione, & ſaepius alibi, habet a Thurio oratore. Iulian. Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra Ὀρχ. c. 78, Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμε-

να πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20, ὦτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur Herodot. I, 8. In nota autem Bourd. poſt verba Iulian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, ſed ab Hiſtoriae parente mutuatus erat ille tenebrio. V. Herod. I, 8, pag. 3, in verbis Candaulis ad Gygen, & Noſtrum 'Ορχ. cap. 78, & Οἰκ. cap. 19. Quid ergo fiet, inquies, *Thurio* Bourdelotii & Iuliani *oratore?* Sic accipe. Herodotum voluit Iulianus, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. Plin. XII, 4, & Plutarch. 1073, 2.) Hoc cum aut neſciret Bourdelotius, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411 f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad 'Ηροδ. c. 1. IDEM. Thurium oratorem vocat Bourd. At quis eſt Thurius ille orator? Neſcivit Bourdelotius, Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I, c. 8. LA CROZE.

*ead. l.* 13. Ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη — παμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpres priſtinus, (ait L. Bos Obſ. Crit. p. 52) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe, & in Perſide generari.* Tu diſtingue, ὥστε &c. ita ut parentheſis, quae poſt δράκοντας erat, poſt ἄγει conſtituatur. Cetera hic non repetemus, quia Geſn. Boſſii diſtinctionem in ſua verſione iam eſt ſecutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, peſſime haec verſa eſſe, ſed non correxerat. REITZ.

*ead. l.* 15. Ζῶντας δράκ.) Sic diſtinguendum, ut fecimus; niſi inſulſiſſime Luciano, quae tenebrionis illius propria ſunt, quem ſalſe perſtringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipſo, emunctae tamen naris viro, aliiſque & omnibus libris factum eſt; ut mirari ſubeat, monſtrum hoc a nemine poſt renatas literas fuiſſe animadverſum. Ex verſione noſtra patebit ſenſus huius loci manifeſtiſſimus; & ſimul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc ſignum; quod alibi forſan fruſtra quaeſieris. De ſigno Draconum, quod Scythis etiam uſitatum fuiſſe teſtatur Suidas. Apud Romanos, qui mos ſub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus eſt, & res a viris doctiſſimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliiſque iam illuſtra-

ta. Vide Lipſ. de mil. Rom. 4. De fabuloſis autem draconibus, legas, ſi lubet, Philoſtr. in Vita Apollonii lib. III, p. 98, qui, eos 30 cubitorum longitudine & amplius fuiſſe, tradit; & adeo celeres & infeſtos, ut eorum dentes ungueſve ne perniciſſimus quidem effugere valuerit, qui ſemel in conſpectum venerit. Addas etiam Curt. licet, qui (l. VI, c. 4) mare Caſpium ingentis magnitudinis ſerpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II, lib. III, c. 13. Perſarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila ſignum erat. V. Xen. Cyrop. VII, p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille hiſtoricus ad hiſtoriam, quam narrat Polyaenus, & tangit Galenus de Theriaca p. 460 ed. Gr. Baſ. Spanhemio laudatus p. 224. Solan.

*Pag.* 193. *l.* 5. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. Guyet. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. Menag. De alio inepto hiſtoriarum ſcriptore, qui dracones, ſigna militaria Parthorum, tradiderat fuiſſe ingentes ſerpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hoſtes immiſſi magnam ſtragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos noſtrorum ita devoratos eſſe, alios vero ipſis transfixos fuiſſe, necatos, & confractos.* Quid eſt *alios ipſis transfixos?* ſcribe: καὶ ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, *alios fuiſſe ſpiris involutos, & ſic ab ipſis eliſos, & contritos.* Περισπειρασθῆναι Virgilio eſt *ſpiris ligari: Tela ferentem Corripiunt, ſpiriſque ligant ingentibus.* Graev. Περισπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & Codicum, adde loca Luciani ipſius ſequentia: in Φιλοψ. cap. 23. In Διψ. c. 6, & Ὀρχ. c. 2. Περιπείρω vero aliud eſt; uſurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Noſtrum in Gallo; & capita hoſtis, in Xiph. Pertin. ſub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. Solan. Περισπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philopſ. c. 22 f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. De Dipſad. cap. 6, περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί. Et Vot. cap. 2 f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Weſſeling. ad Diodor. Sic. IV, c. 48, n. 79, ubi περισπειράμενον τὸ δέρμα. Et ex Pauſ. X, 33. Reitz.

*ead. l.* 12. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Perſidis. *Vorſt.*) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum ſcripturam mutaret in σοῦραν; niſi forte impoſuerit ei Latina vox *ſura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox,

qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen eſt itaque loci proprium. Sed ubinam gentium ſitus ſit ille locus, haud ita promtum eſt definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796...Vide, an locum hic habere poſſit. Putaram, villam eſſe aut pagum prope Corinthum, aut in ipſa a Cranio ad Lernam via: ſed nunc venuſtius videtur, locum eſſe, in quo perfrictae frontis nebulo ſcripſerit ſe in Aſia vulneratum. Quaerant, ſi lubet, viri docti: ſed interim aſſerenda fuit ſcriptura, donec aut ex hiſtoria pateat, pugnatum eſſe eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum ſit, *Suſa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33, & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum ſcribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum eſt enim plurale; aut ſimile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Graevio, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Conſule Kuhnii not. ad Pauſaniae Corinth. p. 115. SOLAN.

*ibid.* Κρανείου) Conf. nos ſupra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1, ubi edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

*ead. l.* 13. Λέρναν) Fons eſt prope Corinthum. Vid. Pauſan. Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* eſt, cuius meminit ἐν. δ'. VI; palus ſcilicet non procul a mari in ora Argolica. SOLAN.

*ead. l.* 14. Κατὰ τοίχου) Cic. de Fin. ult. Qui nunquam philoſophum, ut dicitur, pictum viderunt. Plaut. Aſin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque ſcriptum in poëmatis, ubi lena bene agat. SOLAN.

*ead. l.* 16. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

*Pag.* 194. *l.* 1. Ἔμελεν αὐτῷ) Sic omnes impreſſi & M. Codex. Niſi quod ed. *I.* ἔμελλεν praefert; unde coniicio, Lucianum ſcripſiſſe ἔμελλεν οὗτος, ut ſupra in hoc ipſo libello c. 12, καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, & alibi ſaepius. SOLAN.

*ibid.* Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuiſſe, ut a nobis factum eſt, patet ex Arriano p. 18 Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt, quae ſequuntur. Nempe ita Arrianus pag. 63: Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλοπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* ſive *tranſverſa* porro *acies* ſive *agmen* eſt, cum *in frontem* ducuntur mili-

tes: *recta* cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucianus, miscuit omnia, & *transversum agmen* dixit *in cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manus sumat Arrianum, neque dubium quidquam ei relinquetur. GESN.

*ead. l.* 2. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex ed. *I.* Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. Pott. De ἐπὶ κέρως vide Thucyd. II, 90. SOLAN. Cum illud ὀρθίαν ex *Iunt.* admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem Gesneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. REITZ. Etiam sine illo ὀρθίαν (quod forte correctori Iuntinae debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. GESN.

*ibid.* Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37 huius Dial. SOLAN.

*ead. l.* 3. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae & combustae. In titulo, quem statim leges, omissa est Syria. SOLAN.

*ead. l.* 5. Τίγρητι) Sic scribitur in M. L. & recentioribus edd. *B.* 2. *P*, *S*. & A. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant Hesychius & Suidas. Vide tamen c. 19, ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

*ead. l.* 7. Συγγεγραφέναι φησὶ) Ita Photius. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo Philostratus L. II de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

*ead. l.* 10. Δόλιχον) Mire hanc vocem Suidas, &, quem illic exscribit, Aristophanis Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. Xen. sub finem IV Ἀναβ. *pueris* stadium, uti & Pauſ. 179, 3, tribuit, *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina: Athen. 495 F. Erant & Olympiae: Pauſ. Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Ni-

si forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Pauſ. 180, 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. Vorstius ἀγώνισμα *curule* facit, testemque adducit Aristoph. Schol. p. 559. SOLAN.

*ead. l.* 13. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de Iamblicho intelligenda haec sint, qui ap. Photium (Cod. XCIV, p. m. 133.) iactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello evenerunt. SOLAN.

*ead. l.* 15. Τριπόθητον) Conf. infra 'Αλεκτρ. c. 6. SOLAN.

*in Schol.* Μεσοποταμίᾳ) Prave: nam, ne longius abeam, Lucianus ipse iam distinxerat. SOLAN.

*Pag.* 195. *l.* 4. Νίκαιαν) Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. SOLAN.

*ead. l.* 5. 'Ομόνοιαν) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia.* V. Mediob. SOLAN.

*ead. l.* 6. Λήρου — γέμουσα) Cf. infr. Διαβ. c. 23 f. SOLAN.

*ead. l.* 7. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX, § 3. (ex divisione Solani.) SOLAN.

*ead. l.* 10. Τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα) Benedictus, *sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe, quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber;* qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus iungere in hunc modum: ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες &c. *& tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum.* GRON.

*ead. l.* 11. Καὶ τὸ τρίτον) Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subiicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium iam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum* &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς 'Ινδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium iam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium traiecerunt.* Τάγμα Graecis saepe est *legio.* GRAEV.

*ibid.* Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

*ead. l.* 12. Κασσίῳ) De eo iam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

*ead. l.* 15. Μουζούριδος) W. Μουζίριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ.

*Pag.* 196. *l.* 3. Ὅττι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. cap. 18: Ὅττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλ. &c. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschylo desumta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII, p. 499 D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Αἴσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, & ad eundem Aeschylum auctorem refert. ἐρωτ. 1358, 2, ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' Αἴσχυλον &c. At Dionys. Halic. de struct. or. I, 8 ed. Lond. aliter & iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῆ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo Athenaeus lib. V, p. 217 C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer Grotii excerpt. V, 3. SOLAN.

*ibid.* Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &c. quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. GESN.

*ead. l.* 7. Ἀτθίδος) Scripserat Philochorus historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 32, & Marm. Ox. 13 f. & quos laudat Pauf. in Phoc. & Athen. VI. SOLAN. Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud Harpocrationem in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo Casau-

bon. ad Athenaei 14, 23, p. 594, & Hegesinous apud Pausaniam Boeot. p. 583 extr. Gesn.

*ead. l.* 8. Ἀνέγνων γὰρ) Haec duo verba Solanus noster in *Iunt.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. Reitz.

*ibid.* Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως) Ez. Spanhemius Dissert. IX de Praest. & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσέως. Quin immo apud Stephanum Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σέλγησσος. Vid. Thomam Pinedo, & eruditissimas Lucae Holstenii notas, p. 267. Alm.

*ead. l.* 9. Σαγαλασσέως) Emendationem Spanhemii confirmat W. *Quadratus* autem, qui paulo post huius belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνίκα. Consule Salmas. not. in Capitol. Ver. c. 8. Traiectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interiacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. Solan.

*ead. l.* 14. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει) Obscure vertunt interpretes: *si modo verum est, quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non est *deprimere.* Vertendum est: *contrariorum, inter quae nihil medii intercedit*, sive, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, *immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum.* Graev. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi*, sed *altero sublato* vel negato, *prorsus reponitur* vel confirmatur *alterum.* Gron.

*ead. l.* 15. Ἄρσις) Vertitur *elevato.* Sed vertendum *sublato.* Guyet.

*Pag.* 197. *l.* 4. Ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. Solan.

*ibid.* Αὐτὸν) Non improbem, si αὑτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτόν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit sensus; sic Solanus Iuntinam dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest & priore loco αὐτὸν per *ipsum* reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. Bengelius in praefat. edit. minoris N. T. se αὐτὸς & αὐτοῦ sae-

pe pro αὑτοῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe: quod ut non ubique concedo, (non credens αὑτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis edd. invenimus; cum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *eius* negligant, ut in Ambigg. notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. Grabius, etiam in edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὑτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut Exod. IX, 33, Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὑτοῦ. Iterum ſic X, 22. Item Amos c. II, 7, ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὑτῶν, & v. 8, ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ αὑτῶν. Sed Exod. XI, 3, idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum, quia edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic cum Long. Paſt. III, 97, ait, καὶ ἐζήτει πρὸς αὑτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat ſecum, quid potius dicendum eſſet;* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam, quam decet, perſonam, referatur. Alibi enim & apud eund. Long. αὑτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III, p. 105 ed. Iungerm. ἄρνες ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὑτοὺς, *agni matribus ſe ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum;* quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109 ἐγκύψασα ἑαυτὴν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6 & 15 Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. Reitz.

*ead. l.* 7. Οὐδ') (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) Vorst.

*ibid.* Μῶμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus eſt Ariſtaen. Ep. 1, l. 1, ex emendatione Ioſ. Merceri. Bourd.

*ead. l.* 8. Κορυφαιότατα) Conf. infra Soloec. c. 5, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος. Prave iudicat Thomas Magiſter, hanc vocem hic ridiculi cauſa adhibitam eſſe a Luciano. Vide notam ad Σολ. c. 5. Solan.

*Pag.* 198. *l.* 2. Ἀπὸ κασσιτέρου) Flor. ἐκ. Bourd. Ἐκ M. L. & ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. Solan.

*ead. l.* 3. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίταρμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλω-

*να*) Ex hoc loco licet coniicere, Cononem illum ducem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem; nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico Ariſtophane in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab eius Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & eius mirandis viribus, vide Aelian. L. XII, c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud Plin. 7, 16, ſ. 16, *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Iuliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. Ariſtophan. Avium 1406. Add. Caſaubon. ad Athen. 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adiicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. GESN.

*ibid.* Τίτορμον) Eleganter vidit Clericus, totum hoc de Titormo eſſe ex Aeliani Ποικιλ. lib. XII, cap. 22, deſumtum, iiſdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν, extrito poſteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio Tan. Fabri, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Faber inſerit, non habet; nec id requiritur. IENS. (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. Ath. & Ael. l. c. *Vorſt.*) V. Herod. VI, p. 238, 1, Athen. X, & Ael. V. H. XII. Locus Ariſtoph. de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412 med. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν) Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. MARCIL. Ἀλλὰ ποῦ recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. SOLAN.

*ead. l.* 6. Τῶν προσόντων) Recte ne hac voce utatur hic Lucianus, addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe Demoſthenem puto, qui Ol. III, pag. m. 25 f. ſic ſcribit: τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Uſurpat tamen Noſter iterum 55 B. C. Vide tamen ὑ. Εἰκ. cap. 6 & 20 B. ubi eodem modo uſurpat Noſter. SOLAN. Nihil hic mutare Florentinam ab *Iunt. Hag.* & reliquis, notaverat Solanus. Quare? an igitur ſuſpi-

catus est legendum προσιόντων; non credo. Vid. Nostrum infra de Imag. c. 6 f. & c. 20 med. REITZ.

*ead. l.* 7. Ἴκκος) V. Plut. 299, 1. Tarentinus, & hinc emenda Aelianum XI, 7, apud quem male scribitur Ἴκχος. Vide etiam Plat. 647 C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoreus, Iambl. p. 216 B. SOLAN.

*ibid.* Ἡροδίζης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. & Schol. restituimus, loco vulg. Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam, (apud Plat. Πολ. III, 440 C. D. ed. Bas. & 337 B. & apud Plut. 983, 2.) Herodizem nullibi. In Platonis Protagora pag. 196 B. ed. Bas. coniungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet I. la Faye vir doctissimus. Cf. Suidam. SOLAN. Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit Herodicum illum, de quo Plato de Rep. 3, p. 440 C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc iungit etiam Themistius Or. 23, p. 290 . Harduin. Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem Plato de Leg. 8, p. 647 C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et Eustath. ad Diog. Perieg. 376 de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἴκκου δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab Aldina editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ Graevius, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Ceterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut Plutarchus describit in Demetrio p. 1661 H. Steph. τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud absur-

de hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. Appianus quidem Syriac. p. 126 seq. & Valer. Max. 5, 7, ext. 1, cum Plutarcho faciunt. GESN.

*ead. l.* 8. Ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν) Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic ed. *I.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est Marcilius, & post eum Vorstius. SOLAN.

*ead. l.* 9. Περδίκκαν) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in de Dea Syria cap. 17 & 18 fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58, & Ἰκαρ. cap. 15; tum ex Plut. (in Demetr. 1660. — & 607 B.) Appiano, (Συρ. p. 87 ed. St.) Galeno (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae soror. V. Thucyd. II, 101 sub fin. Sed soror haec, neque eius amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

*ibid.* Εἰ δὴ οὗτος) Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito, quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: *ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν, verum artis & consilii haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea*,

*quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur,* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio, utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. GRAEV.

*ead. l.* 11. Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.) Iterum infra Ἰκαρ. c. 15, & Συρ. c. 17, atque alibi. SOLAN.

*ead. l.* 12. Θεαγ. — Πολυδ.) Prior horum in Olympionicarum ab erudito Gul. Loyd (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI, ubi ex Pauf. Eliac. II, 188, 18 &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat Dion Chryf. 230 A. Suidas tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. Afr. & Pauf. Eliac. II, pag. 112, 17, quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene adi Plut. 1452. Platonem etiam, cuius aetate vixit, de Rep. I, & Pauf. l. c. Vide Nostrum Herod. fin. Εἰκ. c. 19, & Ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Monuerat Hemsterh. in marg. adeundum Wasse ad Thucyd. p. 255, no. 30, (i. e. ad L. IV, § 27.) ubi Thucyd. Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque Wasse, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, Thucyd. I, 126, & Pausan. Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Atheniensis apud Thucydid. V, 24, qui tamen ibidem cap. 19 Θεογένης. Θεαγένης athleta apud Pauf. VI, 6, 11 & 15. Plutarch. Πολιτικοῖς παραγγέλμ. Lucian. de Conscrib. Hist. p. 626, (ed. Graev. i. e. hoc c. 35.) & Deor. Concil. pag. 714. Et Catapl. p. 427; aliaque ex Xenophon. &c. de Scriptore Histor. philof. quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. REITZ.

*in Schol. col.* 1. *l.* 12, Ἀπωθεῖ) Suspicatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43 f. (al. 74.) potius ἀπωθεῖται scripsisse Aelianum, (ex quo haec historia verbatim petita, V. H. XII, 22; si pauca excipias) sed falli Kusterum, & ἀπωθεῖ recte se habere, ac promiscue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι usurpari, ex Plat. L. IV de Rep. p. 453 B. aliisque probat F. L. Abresch.

in Animadverſ. ad Heſychii quaedam loca. Vide Miſcell. Obſerv. menſ. Aug. 1736, pag. 299. Reitz.

*Pag.* 199. *l.* 4. Ἀπέστω) Ariſten. loc. cit. Bourd.

*ead. l.* 10. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. Gesn.

*ead. l.* 11. Καί τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτοῦ. *Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo faciliime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit, hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, *quomodo equum emittere, quid obequitare*: cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire*, ſcil. hoſtilem exercitum. Graev.

*Pag.* 200. *l.* 1. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' &c.) Παραδεδόσθω οὐ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ' &c. Marc.

*ead. l.* 2. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44 abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano, συνιέναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνεῖναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15, οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνεῖναι δυναμένοι, *ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. I.* & recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae iam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

*ead. l.* 4. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri seculi historiarum scribillones, ecquid eiusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

*ead. l.* 6. Ἔχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmuriensis editor Benedictus, & sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19, & Plut. in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis apparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum Marcilio ἐμπειρίας στρα-

τηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ.

*ibid.* Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmo huius Dialogi § 60. REITZ.

*ead. l.* 9. Κέρως — μετώπου) Conf. supra huius Dial. cap. 29 f. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. *I.* ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

*ead. l.* 16. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methones obsidione. Diodorus lib. 7: ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὅρασιν. De Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8: παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus c. 14: *in regione Magnesiae Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo ictu sagittae, quam iecerat Aster oppidanus.* Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magnesiae cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis Strabonis lib. 9, ἑξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· quod dictum sit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis caussam forte erroris praebuit Luciano; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὄλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et haec habet, ut ait, ex Callisthene in 3 Macedonic. & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, &, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia

Methonensium. Trogus apud Iustinum lib. 7 ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam iactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui, dum traiicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter Stobaeum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. LA CROZE.

*ead. l.* 17. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ᾽. Sic Long. Past. III, p. m. 105, ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἰῶν· & IV, 112, ἐπὶ ἱκεσίαν. Sed hoc iam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. REITZ.

*Pag.* 201. *l.* 1. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur Solanus notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

*ead. l.* 2. Μήτε Ἀλεξ.) Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat Plinius 35, 10, s. 36, 14: *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam Quintilianus II, 13, 12. GESN.

*ibid.* Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. GUYET.

*ead. l.* 3. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο) Ἡ σφαγὴ scil. GUYET.

*ead. l.* 5. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus, *& tribunal contineat;* Micyllus, *& suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθάνων αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

*ead. l.* 6. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides & Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Iustinus vero lib. IV ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

*ead. l.* 8. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, & quae mox

ſequuntur, vid. Thucyd. VII, 82, 84, 85, 86. SOLAN.

*ibid.* Νικίου τελευτὴν) Ad loc. Thucyd. c. 86, quem Solanus laudat, meretur videri Waſſius, ubi ait: Lucianus de Conſcr. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. Iuſtinus IV, 5, Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus: recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen letaliter, teſte Plutarcho p. 541. Die menſis Carnei XVII Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a Noſtro diſſidet Diodorus, & Niciam Gylippo impulſore interemtum aſſeverat XIII, 347. Sed a Noſtro ſtat Plutarch. ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Waſſius l. c. REITZ.

*ead. l.* 15. Ἐκεῖνος ὁ διώκων) Vid. Demoſth. Ol. III. SOLAN.

*ibid.* Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν) Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. MARCIL.

*ead. l.* 16. Εὔξασθαι δέον) Alludit ad Demoſth. locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III, p. m. 26 B. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic Demoſth. ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo, ei ut bene ſit, in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc Demoſth. locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis Codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & Phil. I. (124 B.) Chryſ. Ἀντ. 343 f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt: unde liquet, inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. SOLAN.

*ibid.* Μήτι παρέλ.) Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, ceterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι, quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. GESN.

*Pag.* 202. *l.* 2. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96, & VII, 43; & de Γυλίππῳ VII, 73. SOLAN.

*ead. l.* 3. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

*ead. l.* 8. Πρώτων) Cur Solanus nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel Ciceroni, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic Lucianus tam saepe, ut fere annotasse pudeat. Vid. tamen mox cap. 61. Ita quoque Diod. Sic. ιθ. p. 297 ed. Bas. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & Long. Past. III, p. 99, παρ' ἐλπίδας· ac non semel alibi. REITZ.

*ibid.* Ἀλκιβιάδου ἐλπ.) De spe Alcibiadis Thucydides, (e cuius libro septimo reliqua huius loci explicare facile fuerit) VI, 15, ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17 & 18, & concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

*ead. l.* 12. Ἀρταξέρξην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

*ibid.* Ἰατρὸς) *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re Plut. in Artax. in initio. Libros autem Ctesiae periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἐλπίζῃ) Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. SOLAN.

*ibid.* Κάνδυν πορφυρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu & praest. num. Diss. 8, p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5; itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310 seq. Κάλλεϊ δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπέρτροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Iulianus Orat. 2. p. 50 extr. Lips. Themistius Or. 22, p. 266 A. Fons autem Herodotus 3, 106; itemque 7, 40, qui posterior locus est classicus. GESN.

*ead. l.* 14. Ἵππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyenes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11.

Plin. lib. 6, c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII, pag. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris causa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, nescio; certe non Xenoph. quem mox iustitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

*ead. l.* 16. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

*Pag.* 203. *l.* 1. Μισῇ &c.) Xenoph. haec iuxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exsilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt &c. SOLAN.

*ead. l.* 4. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Λεξ. c. 23 f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε. SOLAN.

*ead. l.* 5. Εἴ τις) Ait Noster, ἓν γάρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum,* (ridicule Benedictus, *immolandum*) *si quis ad historiam scribendam se convertat.* IENS.

*ead. l.* 6. Πῆχυς) Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, *una norma, & mensura certa*: non, ut interpretes, *una ulna.* GRAEV.

*ead. l.* 9. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonicam artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat, cuius cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25, ad eum locum e Platonis Gorgia, quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Ceterum ex Fabii l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

*ead. l.* 10. Εἰκότως) Adleverat Solanus margini *Iunt.* conferend. Ὀρχ. c. 83, quod feci. Legitur autem ibi, μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad Somn. § 2, ubi id paulo pressius ad etymon exponit Bourd. Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? REITZ.

*ibid.* Νομισθείη) Sic ὑ. εἰκ. c. 22. SOLAN.

*ead. l.* 11. Κομμωτικὴν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. & ed. *I.* Reliquae, praeter *S.* & *A.* κωμωτικήν. Audi Plat. in Gorg. 288 C. τῇ μὲν οὖν ἰατρικῇ — ἡ ὀψοποιητι-

κὴ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* GUYET.

*ead. l.* 13. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B.* 2. In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam eiuſdem meminit in Μακρ. c. 14, & in Περ. c. 25, ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum. (V. Lampr. in Commod. c. 1, & Salm. nott.) Suidas Platonis imitatorem fuiſſe tradit. Diog. etiam Laërt. philoſophis accenſet, p. 158. Curtius etiam meminit IX, 10, & XI, 1. Scripſerat Oneſicritus Alexandri res geſtas, eodem conſilio, quo Xenophon Cyropaediam ſuam, ad quam tanquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a Suida & Laërtio. Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem ed. *P.* nomen illius viri in Θυνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. Strabo permulta ex eius hiſtoria habet XV & XVI. Plut. etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282 f. V. etiam 583 f. & 591, 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. Oneſicritum hunc, hyperbolarum & mendaciorum non minus, quam Alexandri ipſius, ἀρχικυβερνήτην noſcere facile iam eſt ex Fabricii Bibl. Gr. 3, 8, p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας ſuſtineri aliquantum, dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. GESN.

*ead. l.* 15. Ἀναγινώσκουσιν) Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. SOLAN.

*Pag.* 204. *l.* 7. Τοιοῦτος). Notae ſunt ſive characteres hiſtorici, de quibus Cic. I de leg. & de Orat. Strab. lib. 1, Polyb. lib. 12, Niceph. Greg. princip. hiſtor. BOURD.

*ibid.* Συγγραφεὺς) Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παῤῥησιαστής. Cicer. 2 de Orat. COGN.

*ibid.* Ἀδέκαστος) Philostratus in Polluce p. 593, cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δύσνους, qui verissimus etiam hic est huius vocis sensus; uti & in Ἑρμ. c. 64, διανοίας ἀκριβοῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiassed* exprimunt. SOLAN.

*ead. l.* 9. Κωμικὸς) (Aristophanes. *Vorst.*) Vide etiam Z. Τρ. c. 32. SOLAN.

*ibid.* Τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium Aristophani tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2 Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me tamen apud eundem credo, non vero annotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

*ibid.* Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam.* Hesychius: σκάφαι ὀψοπλύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

*ead. l.* 10. Ὀνομάζων) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens* &c. Vulgo ὀνομάσων. IENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Iensius hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN.

*Pag.* 205. *l.* 2. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem huius προσλαλίας c. 1 sub fin. REITZ.

*ead. l.* 3. Κτῆμά τε) Verba Thucydid. sic habent: κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματι, quod tamen omnes insidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis iam attulerat L. Bos in animadv. crit. pag. 13, & cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22, Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens;* sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa, quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus iucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον,

θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε — οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam Polyb. L. 2, p. 197, & L. 3, p. 257. Adde quoque Ioseph. L. I contra Apion. p. 1035. Quorum verba Bos adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. Citat idem Plinius L. V, Ep. ad Capitonem. REITZ.

*ead. l.* 4. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23, quem supra iam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e Sueton. Calig. c. 53, ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum Plinius V, 8, 11. GESN.

*ead. l.* 5. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem Thucyd. & Tacit. An. IV, 33. Ceterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἱστορίας, ὡς) Thucyd. I, 2, & II, 48. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ὡς εἴ ποτε) Haec verba apud Thucyd. non reperio, sed his similia. Vid. I, 22 f. II, 48, & VII, 56. Sic Liv. in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* SOLAN.

*ead. l.* 9. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepofit. solere addi eiusmodi verbis, ut Diod. Sic. L. XIX, pag. 297 ed. Baf. ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. Long. Past. III, p. 118 ed. Iungerm. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, Gall. cap. 18, εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra Hermot. c. 79 f. ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας· ad quem l. alia similia iam dedi. REITZ.

*ibid.* Εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐγ. πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem

meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert Aristot. III Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) & *sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. GRAEV.

*ead. l.* 10. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. Petri Golmani ἐν ποσί. BOURD. Ποσὶ MSS. Golm. & L. ut Νιγρ. c. 4, & Ζ. τρ. cap. 31 & 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa Thucydidis verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta Bourdelotii ad hunc locum observatione. GESN.

*ead. l.* 11. Τὴν δὲ φωνὴν) Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an reiiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum Graevio aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, coniungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stilo apud Cicer. praecipiuntur in de Or. II, 15, & Or. 20. *Sed in his tracta quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio*. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. Solanus, qui ad verba τὴν δὲ φωνὴν ista annotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensem illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. GESN.

*ead. l.* 12. Κάρχαρον) Vid. supra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4, Δικ. c. 33, Πενθ. c. 4, & saepe alibi. SOLAN.

*ead. l.* 16. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8, lib. 1, *dixit rem paulo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit.* Hermogenes tribuit Demostheni inprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1, c. 1, Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκώς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10 & seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

*Pag.* 206. *l.* 5. Φανώτατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN.

*ead. l.* 10. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde, ut ius aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet.* Quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem iuri bene condito,* aut *suos libros.* GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ καταρτύειν simile verbum habent, *versaltzen.* GESN.

*ibid.* Κατηρτυμένοις) Arist. Rhet. III, Ald. ed. p. 552, 1, οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ᾽ ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

*Pag.* 207. *l.* 1. Ἀκάτια) Naviculam *acatium* Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit Baifius p. 121. *Vorst.* SOLAN.

*ead. l.* 6. Κίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Pericu-*

*lum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, *periculum tunc maximum est, ne mente movearis, & corripiaris enthusiasmo poëtico:* Κόρυβας hic κορυβαντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus:* sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc est, *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est, ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα, *verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia:* sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, *catulaster*, in glossis & apud Orientium, h. e. maior puer, qui incipit catullire. Sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de se sentit; & alia multa huius notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος—μέγιστον. M. & L. κίνδυνον—μέγιστον. SOLAN.

*ead. l.* 7. Κορύβαντα) Κορυβαντιασμόν. GUYET.

*ead. l.* 12. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paulo infra ad § 60 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

*ead. l.* 13. Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57, pag. ed. Gronov. 558. SOLAN.

*Pag.* 208. *l.* 2. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

*ead. l.* 7. Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Verterunt: *Iam etiam hic esto aliquis acutus, quod probabilius erit, tum coniiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum habilis?* Immo συνθετικὸς

τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex variis, quae varie narrari audivit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paulo ante mallem ex nostro & Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, *res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae.* Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae huius loci adversatur. GRAEV.

*ead. l.* 10. Πρῶτα) Cur Benedictus in πρῶτον mutarit, caussam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49 f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Hemst. Somn. § 2, operae pretium existimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. Long. Past. I, p. 18 & 21 ed. Iungerm. & II, 77, οἷα — εἰθισμένας, ac non semel in seqq. Anacr. Od. IV, 7, Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα Βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rursus Long. Past. II, p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως Hippocr. pr. iur. iur. ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῇσιν ἐμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. Homer. πρώτιστα apud Aristoph. & Aelian. Vid. si quid opus, Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 46. REITZ.

*ead. l.* 13. Χρηματιζέτω) Lege omnino σχηματιζέτω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN.

*ibid.* Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ) *Similis sit Homerico Iovi*, Iliad. V: Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν. GRAEV. Vide Hom. Il. N, 4. SOLAN.

*ead. l.* 14. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱππ. &c. ut recte Solan. in marg. *Iunt.* monet, etsi nulla edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11 post med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ.

*Pag.* 209. *l.* 5. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV, cap. 11, Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in Lysand. initio.

Idem Thucydid. initio L. IV docebit te etiam, quem Demosthenem & ad quod eius praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12, ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. GESN.

*ead. l.* 11. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω) Codex vetustus melius, πᾶσι τούτοις μέτρον ἑπέστω, *in his omnibus sit modus, teneatur modus.* Sequentia perobscure transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *ac ad omnia properet, &, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid est, *idem tempus habeat?* Verte, *eodem sit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine huius periodi dicit, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore absit,* hoc est, semper & ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paulo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam iam facta sunt. Verum disponere illa debet, & narrare.* Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est iam factum, sed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

*ead. l.* 12. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipso ἐπέσθω. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ἢν κατεπείγῃ) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ, interpr. *si festinet,* ad illa transeat: debebat, ad *illa transeat, si urgeant.* Apud Isocratem & alios passim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *si res urgeat.* Mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. VITRING. *Si festinet,* verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellips. pag. 136, (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. annotaverat) *si res urgeat,* (sive *urgueat,* ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab eius mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπείγῃ hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκεῖνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GESN.

*ead. l. 16.* Ὁμοχρ.) Musicorum est vocabulum, cum vox & cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu Εἰκ. c. 14. SOLAN.

*Pag.* 210. *l.* 5. Τὸ κέντρον). Ita W. & P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsan hic subest, quod quia antiquiorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulcro repertum, de quo ex Io. Smithi, i. e. Smetii, epistola in Fortunii Liceti opus de Lucernis 6, 92, relata, ipsisque adeo Smetiorum antiquitatibus Noviomagensibus p. 118, constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex Seneca Nat. quaest. I, 17, Sexto Empir. Pyrrh. Hyp. 1, 48, p. 15, Fabr. aliisque. GESN. Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora maiores, immo inversas, si obiectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur eiusmodi specula caustica intelligat Lucianus, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *distortae?* Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin & Aristoph. Neb. 764—8, de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accen-

dunt, diserte mentionem iniicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον Ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ, Ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε· & mox, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι, i. e. *hac sumta procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti*, i. e. liquescere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex Plutarcho exhibet Lips. Syntagm. de Vestal. sive T. III, p. m. 1092; quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliss. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Zachariae Iansfonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed Valer. Andr. Bibl. Belg. pag. 14, perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat Iacobum Metium, eodem anno (quod iam non diiudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. de Valois, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I, p. 136, asserit, veteres iam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, & Ptolemaeum regem Aegypti Pharum exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ.

*ead. l.* 7. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι) Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torsit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo & intelligetur melius, & fortassis emendabitur. Exstat is in Ὀρχ. c. 65, his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec

coniectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεῦσιν· & excidisse puta verbum in hunc sensum, *licet aut demere de veris, aut addere.* Mihi magis placet coniectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. cap. 2, & passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inseri voluit Solanus, quia in Prometh. § 2, & alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis causa scribere, uti & ipsam speciem, & verba fingere non licet modo, sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. Bel. de Ballu, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥσπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad Oppian. libr. I de Ven. v. 62 annotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit Gesnerus. Similis invenitur numerorum enallage ap. Sophoclem in Aiace Mast. v. 739: οὔ τις ἔσθ' ὃς οὐ τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἑνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν.

*ead. l.* 12. Ἀλκαμένει) Phidiae is aemulus. Vid. cap. 4. Plut. πολ. παραγγ. 1435. Plin. XXXVI, 5, & Pauss. VIII. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ἤ τῳ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἤ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN.

*ibid.* Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: maiorem enim vim habet. Et sic T. I, Nigr. § 6, (p. 31 huius ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba Hemsterh. ex aliis auctt. similia iam dedit. Et sic paulo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

*ead. l.* 14. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Iovis Olympici statua, & Eleensis Urania. De priori testatur Plin. XXXIV, 19, ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro *ebore*, ut supra de Sacrif. c. 11, ut Virg. fere Aen. III, 464, — *sectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam & sic Homer. non semel, ut Il. Δ, 141, Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem vers. S. Clarke etiam alium ex Luciani Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex Pausan. Attic. I, c. 12: Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας,

εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν ἀρχήν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποιήσατο. REITZ.

*ead. l.* 15. Ἠλείων) V. Ἐνυπ. c. 6. SOLAN.

*Pag.* 211. *l.* 2. Ἐπήνθιζον) Fallitur ergo Budaeus in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

*ead. l.* 3. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. & ed. *Fl.* melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

*ead. l.* 6. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾷν τὰ λεγόμενα) Interpres, *at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit.* Inepte. Reddenda ita sunt verba: *Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrabantur.* VITRING.

*ead. l.* 12. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων, *potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quaenam sint dicenda.* GRAEV.

*Pag.* 212. *l.* 8. Ἡρόδοτος) Herodotus I, 1. SOLAN.

*ead. l.* 10. Νίκας) Aliter, & longe aequius, Herod. ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωϋμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. cap. 7. REITZ.

*ead. l.* 11. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere iam decrevisset. Adde c. 21. SOLAN.

*ead. l.* 13. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23, τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

*Pag.* 213. *l.* 5. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. SOLAN.

*ibid.* Προύχειν) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προύχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι· *leviter & aequaliter proce-*

*dens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat*, non male interpres. Προὔχειν hic Luciano est, quod Petronio est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant:* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* Sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae attextus, ut in praetexta. GRAEV.

*ead. l.* 7. Ἔφην) Sic pro ἔχην in *Amst.* ed. corrigendum esse monuerat La Croze, idque vel ex versione, quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφη iam recte habuere. REITZ.

*ead. l.* 14. Τάχος) Micyll. *brevitas*. Gesn. *celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57 f. Cap. vero 59, ταχεῖς ἔπαινοι & ψόγοι, *breves* certe significat. REITZ.

*Pag.* 214. *l.* 14. Ὅμηρος) Tangit hos quidem Homerus l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. Schol. Pindari ad Ol. I, p. m. 13 A. Cf. Hom. Il. Λ, 575. SOLAN.

*ead. l.* 16. Παρθένιος) De hoc & sequente Euphorione Sueton. Tib. c. 70. Poëta & historicus, (v. Voss. II, 1.) cuius liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. SOLAN.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Λοπὰς) Suidas λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praesertim *patellam*, apud Atticos praeterea *loculum, capulum* significat. CLER.

*Pag.* 215. *l.* 1. Εὐφορίων) Chalcidensis, de quo Suidas & Voss. de hist. Gr. I, 16; erat enim & poëta & historicus. SOLAN.

*ibid.* Καλλίμαχος) De *Callimacho*, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic Nostrum Ez. Spanh. vir de literis & de Rep. optime meritus, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero iuniore e sorore eius nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad Athen. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevia, carmina ederet. Solitus dicere Callimachus, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. Athen.

III, Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem Athen. IX, 387 F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. SOLAN. Iuniorem quendam Callimachum hunc esse, credit Spanhem. ad Callimach. p. 118, quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierson. ad Moer. Atticist. p. 440, notante cl. B. de Ball. pro Καλλίμαχος reponendum coniiciebat Ἀντίμαχος.

*ibid.* Πόσοις ἔπεσι) Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, coniicit Spanhem. ad H. in Apoll. 112, p. 118. GESN.

*ead. l.* 5. Μηχάνημα) Vid. Thucyd. IV, 100. SOLAN.

*ead. l.* 6. Πολιορκίας σχῆμα) In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem*, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens*. De Sostrato vide Plin. XXXVI, 12, & Strab. lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet ed. *I.* SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἔτι πόλεων) Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

*ibid.* Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta & Nostri, & optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinnum profecto, ubi id, quod coniunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire iam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα Thucydides VI, 96, tanquam χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic & supra debuit, cum etiam Livius hanc Syracusarum partem patrio more appellarit XXV, 24, 4. GESN.

*Pag.* 216. *l.* 2. Ἔξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur

illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omissurus, vel indignas iudicaturus sit, quibus assentiatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bono ratio. GESN.

*ead. l.* 3. Θεοπόμπῳ) Atqui *Theopompum* hunc ipsum Athen. III, p. 85 A. veritatis amantem ait fuisse, eiusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαθέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. *De impensis Theopompi,* inquit ad hunc locum Casaub. *non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6* δυσμενέστατον *appellat, parum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpserat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque* βάσκανον & *aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionys. Lucianus &c. Hinc Theopompicum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II.* De Theopompi maledicendi prurigine non Lucianus solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis iudicium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. & Plut. 1570 f. SOLAN.

*ead. l.* 6. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim & Long. Past. I, pag. 26 ed. Iungerem. καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἠρέμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28, καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noster supra c. 37, καὶ νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ. Et c. 46, καὶ μὴν καὶ συνθήκη· & Somn. c. 7, ubi similia iam notavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

*ead. l.* 9. Σὺ) Sic ed. *I.* In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum esse, non σοὶ δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. GESN.

*ead. l.* 10. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in *I.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthesi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parenthesin etiam nonnullae addant, non opus iam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

*Pag.* 217. *l.* 1. Δουλοπρεπὲς) Antiquiores fere omnes edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *I.* & *B.* 2. *P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Cod. SOLAN.

*ead. l.* 3. Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα) Nomen ex inscriptione, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἐπὶ τῷ Φάρῳ πύργον) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12, & notam Humphr. Prideaux ad L. I Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. ed. in 8°, 9. SOLAN.

*ead. l.* 8. Παραιτονίαν) Plut. Anton. 814 B. & Ovid. am. II, El. XIII, 7, *Paraetonium* vocant. Strabo etiam non semel & Polyaenus Strat. II, p. 145 C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἄφυκτον) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in Dial. Apoll. & Merc. seu Θ. Δ. XVII, ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3 B. in Γυμν. c. 2 & 29. In Πενθ. etiam c. 2 &c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἄφυκτον, non, ut in omnibus, ἄφευκτον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendose cum ceteris ἄφευκτον habet. SOLAN. Ἄφυκτον verum esse, vid. var. lectt. ad Ver. Hist. I, c. 39; & supra, Deor. Dial. XVII. REITZ.

*ibid.* Οἰκοδομήσας οὖν) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. REITZ.

*ead. l.* 10. Αὐτοῦ) Etsi veteres edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὑτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. REITZ.

*ead. l.* 11. Ἐπιχρίσας) Unde haec habuerit Luc. incertum. Strabo enim & Plin. factam ei a rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12; ille XVII, p. 791 D. Vide, si lubet, Is. Voss. ad Pomp. Melam II, 7, & Luciani Schol. ad Icarom. no. 48. SOLAN.

*ead. l.* 15. Θεοῖς σωτῆρσιν) *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule Spanh. 415. Eandem inscriptionem habet Strabo l. c. SOLAN.

*Pag.* 218. *l.* 1. Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ) Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ. MARCIL.

*ead. l.* 8. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ.) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

*ead. l.* 9. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. & editionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. supra cap. 3, ad quam historiam alludit. SOLAN.

*ibid.* Κρανίῳ) Lucianus, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam & amussim iustae historiae, quam si qui

obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit Noſter ad id, quod ſupra cap. 3 de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium; ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Ceterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait Diogenes Laërtius, qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum Heſychio, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo Mortuor. dialogo ſcribitur Κράνειον. Iens. Videas Th. Marcil. quoque ſcribere Κρανίῳ; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. Reitz.

---

## IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

*Pag.* 219. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabuloſarum narrationum eiuſmodi antiquiorem hac eam fuiſſe Photius cenſet, quam Antonius Diogenes de Thule inſula lib. XXIV ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI, p. ed. Aug. 184 & ſeqq. Addit enim p. 189, καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit Photius, ut ex ſequentibus eius verbis patet, Diogenem Antonium ſuum vixiſſe fere Alexandri Magni tempore; vaniſſimam hanc eius coniecturam, ego quidem exiſtimo; Lucianoque fuiſſe recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorſus, aggredi ſibi viſus ſit Noſter. Solan.

*ead. l.* 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet, quibus modis utriuſque labores ſint moderandi. De remiſſione

ſtudiorum lege Quintil. L. I, c. 4, Cic. in Offic. Senec. de vit. tranquil. c. 15 & ult. COGN.

*ead. l.* 4. Εὐεξίας) Medicis εὐεξία eſt perfecta ſanitas, ſive, ut Galenus definit, τῆς ὑγιαινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. Foeſii Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus ſignificat: eſt enim ea quidam exceſſus ſanitatis, id eſt, corpus muſculoſum, toroſum pleniuſque nutritum exhibens. De athletarum iſto *habitu*, ac victu, quo illum acquirebant atque conſervabant, vid. Mercurial. de Art. gymnaſt. REITZ.

*ead. l.* 11. Ἐμμελὴς) Sic ſupra Συγγρ. c. 14, Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. SOLAN.

*Pag.* 220. *l.* 1. Τῶνδε τῶν) De repetitione iſta articuli iam bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. § 15, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum Long. Paſt. II, p. 68 ed. Iungerm. ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ· & p. 67, ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverſo ordine poſitum maiorem demonſtrandi vim habet. Sed rurſus, ut Noſter, idem Longus I, p. 3, ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paulo ſupra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi paſſim. REITZ.

*ead. l.* 6. Τινας—σ—τας) In L. *Fl.* & *B.* 2. recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi *Fl.* & *B.* 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρὸς τινα & πρὸς τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente, accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. REITZ.

*ead. l.* 8. Συγγεγραφότων) Ita Mſ. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Mſ. mox edidimus ἂν ἔγραφον, ſenſu ita poſtulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον.

*ead. l.* 10. Κτησίας) Liber iſte Cteſiae cum reliquis eiuſdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem Cteſiam fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

*ead. l.* 12. Ἄλλου εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem ſecutus eſt interpres, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui affuerunt, hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bo-

no obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicuius hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat, hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nuſquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Iambuli exempla commemorans, *Κτησίας ὁ Κτησιόχου*, inquit, *ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Iambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen iniucundo compoſito argumento.* Hic pro *εἰπόντος* ex Flor. Codice *ἀληθεύοντος* profert Bourdelotius, idque vulgato rectius iudicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta: id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. IENS.

*ead. l.* 13. *Ἰαμβοῦλος*) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt Tzetzes Chil. VIII, h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab Harpocratione in Ἄβαρις. Vid. Voſſ. L. III. Adde his Megaſthenem Plut. 1728 C. SOLAN.

*ead. l.* 16. *Τὰ αὐτὰ τούτοις*) *Eadem, atque illi.* Sic mox § 5, *τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας.* Et de Salt. § 2, ac ſexcenties alibi. Plutarch. de virt. mulier. pr. *Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν.* Ariſtot. Hiſt. anim. I pr. *Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter ſe.* Et de generat. animal. III, 5, *οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς.* Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. Cort. ad Salluſt. Catil. 20, 3, exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem, pleroſque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paulo alio ſenſu non barbarum pronuntio, *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo affirmanti Cortio, Salluſtium l. c. eun-

dem Graecismum adhibuisse, cum scribit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi;* quia dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. REITZ.

*Pag.* 221. *l.* 5. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate eiectus in Africam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Syrenum delatus est. Inde Scyllam transiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

*ead. l.* 9. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit Iuv. (XV, 23.) VORST.

*ibid.* Τοὺς Φαίακας) Alcinoo Corcyrae regi, & eius populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, & alia monstra a se conficta narrabat, & iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Iuvenal. *Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit.* COGN.

*ead. l.* 14. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii & ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. SOLAN.

*Pag.* 222. *l.* 2. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA CROZE. Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit Hemsterh. cetera ad Gatakerum remittens. REITZ.

*ead. l.* 6. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25 ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI de Massagetis p. m. 487. LA CROZE.

*ead. l.* 8. Μηδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267 A. Μοῦσά μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μή τι ἐγένοντο πάροιθεν Μήτ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

*ibid.* Τὴν ἀρχὴν) *Ab initio* versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut iure *scopulum interpretum* eam vocet Hemsterh. ad Nigr. § 26. Monuere id quoque alii, Iensius, Elsnerus &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Ioan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & inter-

dum fit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. REITZ.

*ead. l.* 11. Οὐρίῳ) Non contemnenda Aldina lectio εὔρῳ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc assumtum videri potest. GESN. Οὐρίῳ Aldina prima aeque habet ac reliquae. Hinc εὔρῳ, quod Gesn. ait Aldinam esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὔρῳ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ.

*ead. l.* 16. Πάμπολλα μὲν) Μὲν abest ab edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, monente cl. B. de Ballu, propter sequens δὲ, — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ.

*Pag.* 223. *l.* 5. Ἄκατος) Praedonum etiam esse Acatia, sive Acatos, Schefferus e Strabone docebit volentes. GESN.

*ead. l.* 7. Οὐρίῳ) P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἐπεδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Hermot. cap. 24. REITZ.

*ead. l.* 10. Ἐπεγίνετο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Ms. tolles, καὶ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο, *& fluctus intumuit, & caligo orta est.* Vulgo ἐνεγίγνετο. GRAEV. Ἐπεγένετο) Secuti sumus Ms. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Iunt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπεγένετο habet. SOLAN. Tempus imperf. ex edd. saltem servavi. REITZ.

*ead. l.* 12. Αὐτοὺς) Facile obsequor Solano, qui spiritum editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad cap. 33 Quom. conscr. hist. & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16, ex I Reg. XXVI, 11, ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. affert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se, separatim, seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi iunguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adiunctum est.

Adde Catapl. § 9, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἐμαυτῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis edd. in de Merced. cond. § 30. Sed quia aliae edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris, ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. Reitz.

*Pag.* 224. *l.* 4. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. Solan.

*ead. l.* 5. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. Solan.

*ead. l.* 7. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici aiunt, ut mox 2 Ver. Hist. c. 33, κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109, πήραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina.* Theocr. Eidyl. 25, (al. 26.) v. 206, βάκτρον ἐπηρέφεως κοτίνοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53, κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. Vid. Iens. Lect. Luc. pag. 344. Reitz.

*ead. l.* 15. Οἴνου ῥέοντι) Similia apud Eustath. in Amorib. Bourd. Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est huius verbi constructio, ut Γυμν. c. 25, aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. Ctesiam autem hic ridet, qui plures huiusmodi fontes in Indicis, teste Photio excerptore, memorat. Neque solus Ctesias, cum apud Strabonem Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onesicriti historia XV, p. m. 489 A. Solan. Infra Γυμν. c. 25, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut Homer. Odyss. E, 70, Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ· quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo iungitur ῥέω, diceres vulgatam οἶνον ῥέοντι servandam fuisse; nam sic Eurip. Hecub. v. 527: — ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. Reitz.

*ibid.* Οἷός περ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011. Edd. οἷος, sine περ.

*ead. l.* 16. Τὸ ῥεῦμα) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mſ. Reg. 3011.

*ibid.* Ἐνιαχοῦ) Ad h. v. in eodem Mſ. legitur Scholion: ἐν τισὶ τόποις.

*Pag.* 225. *l.* 3. Δόξαν δέ μοι) Conf. mox infra huius narrationis c. 11. REITZ.

*Pag.* 226. *l.* 1. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι) Interpretes, *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliaſque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen* &c. GRON.

*ead. l.* 4. Μεστοὶ) Ex Mſ. Reg. 2954. Vulg. μεσταί.

*ead. l.* 7. Ἠσπάζοντο καὶ) Mſ. Reg. 2954 ἠσπάζοντό τε καὶ, cui lectioni favet, quod in Mſ. Reg. 3011 legitur, ἠσπάζ. τότε καί. Quare illud τε, quod deerat in edd. in textum iam admittere non dubitavimus.

*ead. l.* 16. Ὅσον οὐδέπω) Sic Herodian. I, 13, 6: ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω. Confer, ſi lubet, de Merc. cond. cap. 31 f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον οὔπω Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

*Pag.* 227. *l.* 3. Συμπλοκὴν καὶ) Haec deſunt in Cod. Flor. BOURD.

*ead. l.* 5. Οἰνισάμενοι) Minus etiam, quam in aliis, aſſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Graiis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores. Simili de cauſa *Hippogypos, Hippomyrmeces,* & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures,* & *equiformicas:* ceterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. GESN.

*ead. l.* 9. Οἷον) Quidam legendum putant ὅσον. BOURD. Non deſignat Solan. quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30, ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo Long. Paſt. L. 2, pag. 70

ed. Iungerman. ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3, pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. REITZ. Mff. Regg. 2954 & 3011 ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.

*in Schol.* Ἦσαν &c.) Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; ſive, cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim lunae ab terra longe maior eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo, Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60 ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt, milliar. 25800, ſi toti terrae diametro 860 tribueris, quot Sturmius in Scientia Comiſca pag. 20 ſ. ponit. REITZ.

*Pag.* 228. *l.* 3. Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι) Καὶ in edd. omiſſum recepimus auctoritate Mff. Regg. 2954 & 3011.

*ead. l.* 8. Δόξαν) Sic abſolute, pro, *cum placuiſſet, cum decretum eſſet*, ſupra Harmon. cap. 4, & hac Hiſt. c. 7. Et Long. Paſt. 1, pag. 5 ed. Iungerm. (p. 4 ed. Moll.) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi Mollius ſimilia ex Lucian. Nigr. & Thucyd. dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec iam a nobis adducta teſtimonia ſufficiunt, & locutio non adeo infrequens eſt. REITZ.

*ead. l.* 14. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ) Vertunt, *navis onerariae malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundae reſpectu, cuius eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus, varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & cap. 18, τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt. GRON.

*ead. l.* 16. Περιπετομένοις) Conf. ſupr. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

*Pag.* 229. *l.* 3. Συμφησάντων δὲ ἡμῶν) Ἡμῶν non legitur in edd. ſed reponendum monuit cl. B. de Ballu ex Mſ. Reg. 2954, in quo nos facile obſecundantes habuit.

*ead. l.* 6. Ἐνδυμίων) Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando a Luna deoſculatus eſt, quae in eius amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hippolyt. *Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta, Nitidoſque fratri tradidit currus alite regendos.* Ovid. *Latmius Endymion non eſt tibi, luna, pudori.* COGN.

*ead. l.* 12. Κατορθώσω) Long. Paſt. IV, 130, (male eſt 138 in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, *re praeclare geſta.* Et ſic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11, καὶ μὴ κατορθώσας, *& niſi rem feliciter geſſeris.* REITZ.

*ead. l.* 13. Ἥλιον κατοικ.) *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit* &c. Lact. III, 23. SOLAN.

*Pag.* 230. *l.* 6. Μέσον) *Fl.* & *Iunt.* non μέσσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. SOLAN.

*ibid.* Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21 huius προσλαλιᾶς. REITZ.

*ead. l.* 8. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.) Th. Mag. v. Βουλ. SOLAN.

*ead. l.* 9. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστῆλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei παραστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι & Aldina 1, cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστεῖλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954 & 3011 ἀποστεῖλαι.

*Pag.* 231. *l.* 4. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα) Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii, *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* GRON.

*ead. l.* 6. Τετάχατο) Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσὶ, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex Thucyd. aliisque probat Maittaire de Dialect. p. 354 edit. Haganae. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάχατο scribendum, ut ap. Arrian. monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abiectio

augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic Herodian. I, 15, 5, πεπλήρωτο ait. Sic Long. Past. πέπαυτο, ad quem doctiss. Iungerman. p. 214 videatur, cuius editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiare, istud augmentum negligere. Sic statim* πεποίκιλτο (i. e. L. 2, p. 82.) *Ibid.* κεκήρωτο. *Notavit talia erudite Casaub. 2 ad Athen.* 15. *Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. Lucian. Tim.* καταδεδίκαστο. *Act.* 14, πεπιστεύκεισαν, περιπεπαθήκει. *Marci penult.* παραδεδώκεισαν. I *Ioh.* 2, μεμενήκεισαν. *Ioh.* 11, δεδώκεισαν *&c. Ex Heliod. & Lucian. Somn. idem mox affert* μεμηχάνητο, *ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctorum libris, nisi* δοκησίσοφοι *librarii mutassent.* Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. Reitz.

*ead. l.* 7. Ἄρκτου) Cl. B. de Ball. ad hanc v. adducit Scholion ex Mſ. Reg. 3011: Ἄρκτος δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἅμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε Ἑλικὴν καὶ τὴν Κυνόσουραν. Sed mutila sunt haec atque corrupta.

*ead. l.* 10. Μέγεθος δὲ) Sic Mſ. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In edd. aberat δέ.

*Pag.* 232. *l.* 7. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur Homeri Batrachomyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. Reitz.

*ead. l.* 14. Αὐτὸν) Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὑτὸν mutari. Non magis, inquam, quam apud Thucydid. IV, 108, λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, *dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33, & cap. 6 huius Hist. Adde Ev. Luc. VI, 40, ubi αὐτοῦ & αὑτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic edit. Tigurina anni 1566 habet. Reitz.

*ead. l.* 15. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) Micyllus apud Basileenses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat Bour-

delotius ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. Benedictus obscurior, *medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non dispersas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum. GRON.

*ibid.* Ὡς ἕκαστοι) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. BOURD. Vid. Ἀστρ. c. 7, καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται, *prout cuique libitum est*, vel *ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. Plut. 1033 f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἑξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN.

*Pag.* 233. *l.* 5. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ Solanus, adscripseratque ed. *Fl.* omittere. Si exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in edit. quadam vetere abesset; at in edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *iam mox*, *statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem peius. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ.

*ibid.* Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐποίησαν· sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. SOLAN.

*ead. l.* 6. Εὐδιάνακτος) Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *somno* deducatur, quam a *serenitate.* SOLAN.

*ead. l.* 11. Καὶ δίπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel.* Ita & Long. Past. 3, p. 127 ed. Iungerm. ἔστι καὶ πλούσιος. Ibid. versus fin. κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μήλου φίλημα. REITZ.

*ead. l.* 16. Ἀεροκόρδακες) Interpres secutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. BOURD. Ἀεροκόρακες praeter A. P. & ed. *Iunt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. SOLAN. Ἀεροκόρακες Aldus habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum Phoebo, id est,

Soli cognatum animal: κόρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Ceterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, & excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. GESN.

*in Schol.* Ξστ'.) In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum, quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed & πήχεις ξστ' Cod. V. Nam licet Suid. (edit. meae Basil.) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξη', id tamen vitiosum esse, & ex sequentibus facile corrigendum apparet: ait enim Suidas, πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Iam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66, cum duabus tertiis partibus residuis, cuius residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. REITZ.

*Pag.* 234. *l.* 3. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· *eminus enim iaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere;* putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. IENS.

*ead. l.* 4. Δυσοσμίας) Angl. δυσωδίας. BOURD.

*ead. l.* 5. Χρίειν) Ut in Nigr. & in Tox. BOURD.

*ead. l.* 12. Κυνοπρόσωποι) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

*ead. l.* 13. Κἀκείνων) Vorst. κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. SOLAN.

*Pag.* 236. *l.* 5. Ὅμηρος) Homer. Il. Π, 459. SOLAN.

*ead. l.* 14. Τοῦ Ῥοδίων) Angl. Ῥοδίου. BOURD.

*ibid.* Ῥοδίου Κολοσσοῦ) De huius altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait Leo Allatius. Verum errat is egregie. Strabo enim eum LXX cubitos altum statuit, Festus vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666, VIII. Scaligerum immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad Euseb. Chron. pag. 137. De Quintaliis quam movet controversiam, penes mercatores iudicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. cap. 23.

Editio *Iunt.* Ῥοδίου, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. SOLAN.

*Pag.* 238. *l.* 1. Ἔκλειψις τῆς Σελήνης) Duker. ad Thucyd. VII, 50, (quem adeundum Hemst. in marg. monuerat) observat, Scaligerum ad Tibull. I, 8, 19, existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen Aristotelem II Meteorolog. 8 τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, & post hunc Polyb. V, 78, item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. § 2, iure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

*ead. l.* 6. Ὁμήρους) Vid. Thom. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

*ibid.* Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere Bened. & Parisinae interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

*ead. l.* 8. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36, desumtum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51, ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod apud Thucyd. additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11 eiusd. lib. Noster rursum 1 V. Hist. f. & Asin. c. 42, & alibi. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Herodian. I, III, 5, Καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12 ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philopss. § 16, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2, p. 81 ed. Iungerm. ᾖσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucydid. VIII, 18 pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At iam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones,* i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper;* nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum intersit, si *quis* no-

vam actionem statuat, & *insuper* vertat, cum distinctio paulo maior, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. Aristoph. Pl. 57, Ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ. Et ibid. 1002, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, *& insuper dixit haec remittens* &c. Etsi πρὸς ibi magis adiuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen Ael. 2 Var. Hist. 13 med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promtu essent. REITZ.

*Pag.* 239. *l.* 4. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. *& qui volet, aliorum sit particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλόμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, eiusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit.* L. BOS.

*ead. l.* 15. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον, Long. Past. III, p. 122. REITZ.

*Pag.* 240. *l.* 2. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω) Th. Magist. voce βούλομαι. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις) Iosephus Acosta Historiae Indicae cap. 39, lib. 4. MARCIL.

*ead. l.* 13. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. REITZ.

*Pag.* 241. *l.* 5. Φαλλὸς) Vide Aristoph. Schol. in Acharn. p. 271. *Vorst.* De his vide Συρ. Iterum infra cap. 30. SOLAN. Sed φελλὸς *suber*, ut 2 Ver. Hist. c. 45, & alibi. REITZ.

*ead. l.* 6. Πηχυαῖαι) In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40, σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

*ead. l.* 7. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) Benedictus, *ex iis homines excludunt*. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2 Verae Hist. cap.

40 f. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ᾠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit Benedictus sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, *in homines effingunt*, quasi de caelando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere, *homines extundunt*. GRON.

*ead. l.* 10. Ταῖς γαμεταῖς) Frater Lucianum τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verissimam Reitzii emendationem confirmat Ms. Reg. 3011: quare sic rescripsimus. Mox v. 12 seq. ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in edd.

*ead. l.* 16. Περικαθεσθέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. Mag. & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Iensio servandum censeo, cuius verba ex Lectt. Luc. pag. 11 huc transscribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεὶς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθείς; Atqui eo uti non dedignatus est, non barbarus Lucianus, in Vera Hist. p. 726, (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a Bourdelotio. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθέσθην, a quo stilum suum non abstinuit Hesychius; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατερέξατο, ἐκαθέσθη, sine nulla haesitatione lege Κατ' ἄρ' ἕζετο, ἐκαθέσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἄρ' ordinem locus ipse postulat, adi Scholiasten veterem Homeri, qui ad Il. A, 73, & 106, haec eadem Hesychii verba habet. Haec, inquam, bene Iensius, cuius sententiae confirmandae gratia addo Long. Past. L. 2, p. 86 ed. Iung. ὑπὸ τῇ δρυὶ καθεσθέντες ἐσύριζον. REITZ.

*Pag.* 242. *l.* 2. Ποτὸν) Veteres edd. hic consentire cum vulgata, annotavit Solanus. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam & ποτὸν neutr. praeter Xenoph. Lexicis annotatum, etiam Cebes in Tab. p. 10 ed. Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; REITZ.

*ead. l.* 3. Οὐ μὴν — ἀφοδ.) Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis Photii leguntur, quem adi. SOLAN.

*ead. l.* 5. Ἐν ταῖς πυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. BOURD.

*ead. l.* 15. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ) Thom. Mag. v. ἀεί. SOLAN.

*Pag.* 243. *l.* 2. Μέλι) i. e. *acetum.* Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1, quod Voss. affert in Inst. Or. L. V, 13, § 11, p. m. 251: *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex Iuven. Sat. III, 2, aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *adiecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex Iustin. XXIX, 1, 5, observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV, c. 4: *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur*, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foes. Oecon. Hipp. REITZ.

*ibid.* Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Ms. BOURD.

*ead. l.* 3. Ἀλείφουσιν) Ms. & Cod. Angl. ἱδροῦσιν· aliter tamen legit interp. BOURD. Ἱδροῦσιν) Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζωνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi.* Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, *mel emungunt*: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, iam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. ed. iam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

*ead. l.* 10. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, exsistere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Canta-

brigiae anno MDCC vivam circumlatam earum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam Aelian. de An. I, 17. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ὥσπερ) Ex Mff. Regg. 2954 & 3011. Vulg. ἴσα.

*ead. l.* 13. Οὐδὲ ἧπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. Bos de Ellipf. REITZ.

*ead. l.* 16. Μαλθακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi funt *fericae*. Ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiffima ex Evang. Matth. XI, 8; ubi Iac. Elfner. plura ex profanis auct. & Lucian. Fugit. Epift. Saturn. & de Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2, ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen fcribitur, non μαλθακαῖς, quod Hippocrati familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος, *mitis, remiffus morbus*, I Aphor. 7. Et millies alibi; fed & Atticis utrumque ufitatum effe, nimis notum eft. REITZ.

*Pag.* 244. *l.* 15. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppofitis his praepofitionibus v. fupra Quom. Hift. c. 42. REITZ.

*Pag.* 245. *l.* 13. Παρήειμεν) Refcripfimus ex Mff. Regg. 2954 & 3011. In edd. enim legebatur περιήειμεν, contra fenfum. Περὶ & παρὰ faepe confundi a librariis, notat B. de Ball.

*ead. l.* 14. Ἐν χρῷ) Sic fupra Ζεὺξ. c. 6 f. SOLAN.

*Pag.* 246. *l.* 8. Ἄνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mff. Regg. 2954 & 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μέν.

*ead. l.* 15. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν) Ἀδικεῖν effe vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. II, p. 103, & V, 400, & Apocalypf. IX, 4, ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Elfner. ad N. T. T. 2, p. 453 ed. Traiect. REITZ.

*ead. l.* 16. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23, & D. Sic. XIII, c. 83, p. 608, intellecto τραπέζῃ, ut L. Bos docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, fcil. δῶρα, vid. Weff. ad Diod. l. d. REITZ.

*Pag.* 247. *l.* 5. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philofophos, qui animas effe naturae igneae ftatuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3, ubi Commentatores vide. Unde quibufdam opinio fedebat, aquis fuffocari mortis effe genus omnium peffimum, quod anima fic penitus exftingueretur. REITZ.

*ead. l.* 9. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33, ubi ὡς ἔχει. Sed 36, ὅπως bis. SOLAN.

*ead. l.* 12. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex Ariftophanis avibus fumta urbs v. 820 feqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

*ead. l.* 15. Κοττυφίωνος) Ait, fe perveniffe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cuius rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto fcri-

psisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. GRAEV.

*ibid.* Ἀριστοφάνους) Aristoph. Ὄρν. p. 565. SOLAN.

*Pag.* 248. *l.* 3. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεῖς. BOURD. Πυροειδεῖς A. & P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυρώδης, *Iunt.* πυρόδεις habent. SOLAN.

*ead. l.* 5. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pro Merc. c. 4, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 24, ubi plane similem phrasin ex Aristoph. Plut. 488 addidimus. Et infra Toxar. c. 11. Ubi Ienf. vim huius verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter Lucas in Act. Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam Ἀλ. c. 9. SOLAN. Adscripserat Solanus, aliquem coniectasse, forsan ἀπορρυψόντες legendum. Sed ἀπορρύψοντες voluit, a ῥύπτω *abstergo, sordes abluo,* tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem L. Bos indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. REITZ.

*Pag.* 249. *l.* 2. Φαλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quales describit in lib. de Dea Syria Noster. GESN.

*ead. l.* 3. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. SOLAN.

*ead. l.* 5. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. SOLAN. Florentinam eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic Long. Past. IV, 125, (ed. Moll. p. 133, numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV, p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Mf. Reg. 2954 περιβαλόντες, probante B. de Ball.

*ead. l.* 7. Συναρράξαι τοῖς ὀδοῦσιν) Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in eius ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2 Ver. Hist. Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os eius belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes

eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. pag. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Iam observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam 'Ρ. Adde etiam 'Ιστ. β, prope finem. Solan.

*ead. l.* 10. Κῦτος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen Breerwood p. 133 *Of long.* &c. Solan. Lubens arripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia huius historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes eius internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV, 5, quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. Polluc. Onom. I, 87, p. 58. Et *venter;* vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in Polluce κύτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2, p. 171, κῦτος dedere, cum Mss. ibi κύτος legere affirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῖκος, & similia, quae circumflecti amant. Adde Alciphr. 3, Ep. 7, p. 292, qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi.* Et Diodor. Sic. III, cap. 40 m. qui pro *alveo navis.* Versio Gesneri ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adiiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. Reitz. Ut probo lectionem κῦτος, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Ceterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen κῦτος praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215, ubi idem nomen recte abiudicat Heliodoro Aethiop. 9, p. 445 pr. & ibi non κῦτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, sed Nilum κῦδος ἁπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, κῦδος ipse μέγα gentis no-

ſtrae, & Apollinearum artium omnium ſingulare ornamentum. GESN.

*ead. l.* 16. Γοῦν) Ita ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011 expreſſimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus.

*in Schol. col.* 1. *l.* 1. Ἐν τῷ περὶ &c.) Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, iam in ſedem ſuam retractum. REITZ.

*Pag.* 250. *l.* 14. Ὀξέως) Florentinae lect. ἀξέως malam eſſe, vid. mox c. 40 f. SOLAN.

*Pag.* 252. *l.* 2. Τοι) Quid haec particula ſaepe in oratione, quaſi ſupervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum cenſeo σοι. SOLAN.

*ead. l.* 3. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphr. I, Ep. 2, p. 12, ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura ſimilia affert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ.

*ead. l.* 8. Τε) Deficiens in edd. τε ſupplevimus ex Mſſ. Regg. 2954 & 3011, propter ſequens καί.

*ibid.* Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.) A ſcopo aberravit, qui haec ita tranſtulit: *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua, quae habebat, nobis impertiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. L. BOS.

*Pag.* 254. *l.* 3. Λουόμεθα) Huc pertinet, quod Ienſ. in Lect. Lucian. pag. 11 & 12 monuit, ſcribens: Λοῦμαι, inquit Thomas Mag. πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & λούομαι habet Lucian. in Ver. Hiſt. p. 337, (i. e. hoc loco.) Haec ille. Ariſtoph. vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπελούε Biſetus ait metri cauſa dictum, vid. Maittaire de Dialect. pag. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & Nigr. c. 13, λουόμενος, non λούμενος, ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum aio, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ.

*ead. l.* 16. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλέωταις) Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* Male.

Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae*. Sed ratio compositionis huius vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide Herodot. lib. II, c. 46, & Suidam. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? GRAEV. Τριτωνομένδητες appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive *galliotem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκώνωπας observatum est. GESN.

*Pag.* 255. *l.* 1. Θυννοκέφαλοι) In S. Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. SOLAN. Θυνοκέφαλοι Aldus, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites*. *Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode iungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quendam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque Aldus dedit Κυνοκεφάλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. GESN. Etsi Parisina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. REITZ.

*ead. l.* 2. Ἑαυτοὺς) Et sic legere Florentinam cum Iunt. notaverat Solanus. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. Ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in Biblioth. Coislin. pag. 433. quod ait: ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde Thucyd. IV, 25, καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, *se se mutuo adhortati*. REITZ.

*ibid.* Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὑρημένη similiter active ap. Alciphr. I, Ep. 8, καὶ δέομαι τὸ δῶρον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. Ubi Bergl. bene monet, praeter alios sic saepe Demosthenem loqui, ut εὑρημένοι τιμὰς &c. Noster supr. Deor. Dial. XIV fin. ξυντὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Iens. ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 4. Ibid. v. 7, ἑωνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut Herodian. I, 13, ὡς δεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώ-

ματος ἡδοναὶ, *subiugabant omnem eius animam aliae ex aliis voluptates*. Permulta eiusmodi congerere liceret. Sed haec iam sufficiant. REITZ.

*ead. l.* 3. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* Forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα passer, sc. marinus. GRAEV. Vera huius nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Λεξ. c. 3 legitur: ἀγρὸν δὲ ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit Micyllo somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte Benedictus, *contento cursu rus ivi.* Unde lux Hesychio in voce ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi Epist. Sat. ad div. c. 5, ubi haec verba, sic emendata, leges: ὗς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταὶ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. SOLAN. Legendum videtur Ψηττόποδες, ut cum Παγουράδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster 'Αναβ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. GESN.

*ead. l.* 6. Τοῖς Ψιττοπόσιν) Τοῖς non aderat in edd. Addidimus ex MSS. Regg. 2954 & 3011.

*ead. l.* 9. Βιοτεύσωμεν) Patet, vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* IENS.

*ead. l.* 17. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης) Obscure versio Parisina, *iam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad Galat. IV, 2, ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex eiusd. Nigrino, Plutarcho item & Aeschine, post alios docuit Elsner. ad N. T. l. c. REITZ.

*Pag.* 256. *l.* 6. 'Εξοπλισάμ.) Sic Coll. P. & L. At impressi omnes ἐξαυλισάμενοι. SOLAN. Vulgatam ἐξαυλισάμενοι servavi, etsi ἐξοπλισάμενοι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quasi oppositum τῷ

ἐναυλίζομαι. Et ſic video Geſnerum accepiſſe: at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. REITZ.

*ead. l.* 15. Τοὺς φωλεοὺς) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra edd. REITZ.

*Pag.* 257. *l.* 5. Θυννοκέφαλοι) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta *B.* 2. Κυνοκέφαλοι habent. SOLAN. Confer omnino ſupra c. 35. Pariſina hic iterum Κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

*ead. l.* 9. Ἀντήχει τὸ κῆτος) Weſſel. ad Diod. III, c. 16, n. 12, coniicit ἀντέχει τὸ κύτος, quod κύτος teſtudinis cruſtam ſignificet, ac ſic frequenter Diod. Sed ignoſcat, ſi nihil adhuc mutem, propter continuo praemiſſum in Luciano πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene reſpondet Eccho, & uſitatum hiſtoricis clamoris iſtius ante pugnas repercuſſionem commemorare. REITZ.

*Pag.* 258. *l.* 15. Ἅπαντα ὢν) Quamquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὢν. SOLAN.

*Pag.* 259. *l.* 6. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit, maiorem a Luciano fuiſſe ſcriptum, quem LXX fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali libro. SOLAN.

*ead. l.* 11. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖοι ſupra c. 22; & ἡμισταδιαίους hoc eod. cap. REITZ.

*ead. l.* 13. Πῦρ ἦν) Homer. Il. E, 4. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος ſine articulo, quem reſtituimus ex Mſ. Reg. 3000.

*ead. l.* 16. Ἣ) P. L. & ed. *Iunt.* In reliquis οἷ. Alludit ad Homeri locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. Didym.) SOLAN.

*Pag.* 260. *l.* 6. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. GESN.

*ead. l.* 13. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. SOLAN. Giſb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 64 coniiciebat κόγχοις, notante cl. B. de Ball. Sed nihil opus mutatione.

*Pag.* 261. *l.* 7. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι) Nimis

ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. Gron.

*ead. l.* 8. Πρύμναν κρούειν) Imperitiſſime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, *reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*: Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant; ſed paulatim aurtes cedentes, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Frid. Gronovius lib. IV Obſervat. cap. ultimo, quem vide. Graev.

*ead. l.* 11. Κατέδυσαν) Paſſive accipias neceſſe eſt: nam numerus non patitur, ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic Polyaen. I, p. 77, & paſſim. Solan.

---

## IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

*Pag.* 263. *l.* 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων· vid. princ. I VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. Reitz.

*ead. l.* 9. Ἀποθανεῖν) Nihil opus eſſe τῷ ἔμελλε, quod Voſſ. ingerit, attendenti patebit: ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere Athen. VI, pag. 246 C. Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & Salluſt. Iug. cap. 113, 3 *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, — quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris pateféciſſe*. Plura addere in re nota non libet. At potuit Voſſii mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, ubi mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enuntiatur; tumque nihil contra dico. Reitz.

*Pag.* 264. *l.* 4. Μεγάλαις δοκοῖς) Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet Thomas Magiſter, incaute ſecutus eſt, quam illic inveniebat, ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. Solan.

*ead. l.* 8. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatiſſime hic nugantur

omnes, & illud *explicare* nihili est. Verte, *per cavitates traductam & ad dentes religatam.* Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιῄειν. GRON.

*ead. l.* 9. Καὶ) Καὶ absens in edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954 & 3011.

*Pag.* 265. *l.* 2. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis iam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. SOLAN.

*ead. l.* 10. Προσελθόντες) Lege προελθόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσελθόντες, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. REITZ.

*in Schol. col.* 2. *l.* 1. Ἀπωλώλειται) Hoc verbum, ut suspectum, notaverat Solanus: conjicio itaque, eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο, quod non improbem. REITZ.

*Pag.* 266. *l.* 4. Ὥσπερ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III, eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. § 18, (ex divis. Hemsterh. est § 32.) & Hermot. c. 20. SOLAN.

*ead. l.* 13. Ὄψον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulg. ὄψον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ.

*ead. l.* 15. Τυρὼ) Huius fabulam repete ex Ἐν. Δ. XIII, & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. SOLAN.

*Pag.* 267. *l.* 11. Φελλὼ) Nota etiam est Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεὺς mons Atticae &c. Vide Stephan. Byzant. h. v. GESN.

*ead. l.* 12. Συνωδοιπόρουν) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

*Pag.* 268. *l.* 3. Ἀπ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954 & 3011. Desiderabantur enim in edd. duo hae voc.

*ibid.* Κατὰ δὲ τὴν πρώραν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; Homer. Lucian. de Luctu. COGN.

*ead. l.* 7. Ἡρόδοτος) Herodot. III, p. 123. SOLAN.

*Pag.* 269. *l.* 4. Ἐπηρεμίοις) Quamquam enim vox sit inso-

lens, aptissima videtur. Verbo ἐπηρεμέω utitur Ἐρωτ. cap. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, *in desertis*. SOLAN.

*ibid.* Πλαγίων αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*) suspensas voti causa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud Longum Pastor. lib. I, p. 5, 19, ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi Mollius. GESN.

*ead. l.* 5. Βοὴ &c.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat Thomas Magister, quem vide in voce ἀθρόος. Nostri Codices non ἄθρους, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN.

*ead. l.* 7. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, *ad tibiam vel citharam saltant*; neque enim κροτεῖν est saltare: & certe erat quoque modulatus plausus. Utique & in Pseudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit, *applaudens & laudibus indecentissimis acclamans*. GRON.

*ead. l.* 12. Περιπλόοις) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιπολ. A. P. L. *S. A.* Impressi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Iovis ex Europa, Minois & Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virg. VI Aen. COGN.

*Pag.* 270. *l.* 2. Αἴαντος) Occubuit ad Troiam, ut scribunt Sophocles in Aiac. & Dictys Cretens. in Histor. COGN.

*ead. l.* 3. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur, κατηγορεῖτο· & sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4 f. Νεκρ. Δ. XXVII, & Μενιπ. c. 19, eodem modo, quo hic in impressis. Sic & Fab. Aesop. Delect. Fab. X, vitiose; & Aesop. Fab. 72, & apud Demosth. c. Mid. p. 409 A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. *Iunt.* notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir sum-

mus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis eiusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate afferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95, καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paulo post, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς, καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19, λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12, ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34, πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9, § 1, τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abiectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον· quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν pro ἐδεδώκεισαν, diximus ad 1 Ver. Hist. c. 13. Ita & Iungerman. ad Long. Past. 220 εὔχοντο & ηὔχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, & frustra illud εὔχοντο, quod ap. Long. III, p. 94, editum conspicitur, in ηὔχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab Solano citatis, Noster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua eius testimonia contra ipsum faciunt. Et Graevius, ad Mort. Dial. XXVII § 7 f. ad verba ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. & ibi est, nihil dixit. Reitz.

*ead. l.* 5. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἑλλεβόρου) Th. Magist. v. πίομαι. Solan. Sed ἑλλεβόρου adspirate apud Thomam invenio. Reitz.

*ead. l.* 11. Τοσαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in ed. Reitzii, reponendum ex Mss. Regg. 2954 & 3011 monuit cl. B. de Ball. Sed ita iam scriptum offendimus in ed. *B.* 4. & *S.*

*ead. l.* 14. Περὶ προεδρ.) Conf. Dial. mort. XII pr. Solan.

*ead. l.* 17. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.) Th. Mag. v. Παρά. Solan.

*Pag.* 271. *l.* 3. Οὗτος) Sic lego pro οὕτω, quod in omnibus hic reperio. Solan.

*ead. l.* 15. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι) Benedictus, *portae ex solo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον, *navim solido ex ligno conflatam.* Quae versiones quam sint ab-

surdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide*. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe & segmento arboris tam magnae exsecta. GRON.

*in Schol.* Αὕτη μὲν οὖν &c.) Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae I. Clerici ansam dedit; quam, quia iam huius loci non est, omisimus. Adi modo Apocal. XXI, 10, & seqq. ut, quam haec illis similia sint, videas. SOLAN.

*Pag.* 272. *l.* 6. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) Vid. supra Catapl. cap. 16. SOLAN.

*ead. l.* 9. Πυέλοις) Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Aristoph. Schol. *Vorst.* Vid. Ἱππ. c. 6. SOLAN.

*ibid.* Ἐσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, *utuntur autem vestibus purpureis* &c. statuas ἐσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat facilior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales lanas aevo aureo promittit Virg. Ecl. IV, 45, *Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus, *pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis.* Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, Vestes ex aranearum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti caussa factum sit. REITZ.

*ead. l.* 15. Ὁμοιότητα) Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem secutus est interpres. BOURD.

*ibid.* Εἰ γοῦν μὴ ἅψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

*Pag.* 273. *l.* 1. Σκιαὶ ὀρθαὶ) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi iacere ac trahi videntur: hae, instar homi-

nis ipsius, ut recte. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae, hae coloratae tum carnis colore; tum vestium. Ceterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

*ibid.* Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, iacentes & nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

*ibid. l.* 1. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ὁ χλωρὸς τῶν καρπῶν ἐχόντων ... μῆλα, ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα ... Const. Τεωπ. LEX.) SOLAN.

*Pag.* 274. *l.* 16. Στόμασιν) Parum convenire hoc equidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρροπυγίῳ facias canentes. SOLAN.

*Pag.* 275. *l.* 6. Τοῦ Ὁμήρου) In edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Ms. Reg. 30 Pii.

*ead. l.* 9. Εὔνομος) Musicus is clarus, cuius historiolam lege, quam narrat in Προτρ. Clemens Alexand. sub ipsum initium, de locusta chordae fractae vicem subeunte. SOLAN.

*ibid.* Στησίχορος) Poeta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. Lucian. Macrob. COGN.

*ead. l.* 12. Ἐχέμψ) In Helenam poema inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. Philostr. VI, 245. & Plat. in Phaedro, a quo hoc. ... SOLAN.

*ead. l.* 13. Περὶ) Angl. παρὰ. BOURD. Παρὰ) Ex Angl. & P. reliqui lemma περὶ habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo, huc ipsa Dissert. cap. 35 pr. ἐπηγεν δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ.

*Pag.* 276. *l.* 4. Ἡμιθέων) Semidei non integri Dii, neque homines, sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. Tertullianus quattuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & maiorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Mediocrimi, & quidam Seniores. COGN.

*ibid.* Αἴας ὁ τοῦ Λοκροῦ) Ob violatam ab eo Cassandram. SOLAN.

*ead. l.* 9. Νουμᾶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Anthol. ... & Μακροβ. ... SOLAN.

*ead. l.* 10. Τέλλον) Vide Ἐπισκ. c. 10. & Plut. SOLAN.

*ead. l.* 11. Περίανδρον) Aut quia tyrannus, aut potius quia calamitates domesticas tam iniquo tulit animo, ut aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si Aelianum audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyran-

nus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille Aeliani. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide Diogen. Laërt. p. 25, & Menag. not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. Plut. Solon. 154, 2.) Plato vero *Eudoxum*, teste Diog. Laërt. 7 F. sed in Protag. 206 F. ubi sapientes Plato recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo Diogenes ipse 10 D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet Menagius, priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas eius ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. GESN.

*ead. l.* 12. Ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. GESN.

*Pag.* 277. *l.* 10. Ὥστε γῆμαι Λαΐδα) Serio accepit Menagius, (ad Diog. Laërt. p. 138 D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Iocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. Diog. Laërt. 144 E. & 150 E. ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155 B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

*ead. l.* 15. Τέταρτον — ἐλλεβορίσῃ) Vide supra B. πρασ. cap. 23, & Ἑρμ. c. 86. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἐλλεβορίσῃ) Conf. supr. Hermot. c. ult. GUYET.

*ibid.* Ἀκαδημαϊκοὺς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημιακούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque huius scripturae exempla citat Steph. in Thes. qui etiam observat, μετάθεσιν vocalium in hoc adiectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe maior, non hic modo, sed ubique in Luciano, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

*Pag.* 278. *l.* 7. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum: itaque *comprehendendi* verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium

quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimus, quae plane intelligimus. GESN.

*ead. l.* 8. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

*ead. l.* 13. Διώμνυτο &c.) Vide, quae nos supra ad B. πρασ. c. 16, in eam rem attulimus. SOLAN.

*Pag.* 279. *l.* 2. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. § 27. REITZ.

*ead. l.* 7. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scribentis αὐτούς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium, aut Cressollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X, 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed & Vorstius in marg. sic emendarat, & Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκον legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτούς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit cl. Bel. de Ballu ex Mss. Regg. 2954 & 3011, quam in textu expressimus.

*ead. l.* 9. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. eius L. XIV, p. 952, vel 643, ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, XI; quem tamen paulo aliter exhibet Antholog. IV, 2, quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. REITZ.

*ead. l.* 14. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum sem-

per adhibent. Ecce Thucydid. VI, c. 61: Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. Aristophan. Eq. v. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura Steph. ex Demosth. aliisque in Thes. append. T. I, p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet: nam & sic fere Aristoph. Eq. v. 46, Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paulo plus valeat, quam simplex, ut Bisetus ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἡ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἴτε τοῦ μαθὼν &c. quae apud eum sis vide. Reitz.

*Pag.* 280. *l.* 1. Ζηνόδοτον) Aristarchus notissimus. Zenodotus Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. Suid. Solan.

*ead. l.* 4. Μηνίδος) Immerito hic Homerum sugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione coniunctam, Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. Solan.

*ead. l.* 6. Εἰ προτέραν) Hac de controversia acutissimum vide Longini iudicium cap. VIII π. ὕψους. Solan.

*ead. l.* 7. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην) Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* Vitring.

*ibid.* Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) Cicero tamen Tusc. Disp. V, cap. 39, *Homerum caecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum caecum fuisse. At eius picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen apparet, Ciceronem eum caecum facere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae caeci vatis, quem illico subiungit Cicero. Vid. notam Davisii, quem consulendum Hemst. in marg. Graevianae ed. indicarat; ubi is Brod. Misc. V, 9, & Scholiasten Lucian. ad T. II, p. 17, (i. e. ad Somn. s. Gall. ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non Vellei. Pat. qui L. I, 5, ait: *Homerum si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Velleius, Homerum caecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos Davis. citat, voluere. Vide etiam not. Boecleri ad Vellei. pag. 38 ed. Burm. Caecum autem fuisse, Davisius nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur apud Max. Tyr. Diss. XXII; nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut Brod. l. c. ex Herodoto, Pausan. in Messen. & Tzetze probat: nam ab nativitate caecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum eius fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac caecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

*ead. l.* 13. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954 & 3011, quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπεννενεγμένη, pro vulg. ἀπεννενεγ.

*ead. l.* 14. Θερσίτου) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

*ead. l.* 15. Ἔσκωψε) L. *B.* 2. & *S.* Cett. prave ἔσκοψε. SOLAN.

*Pag.* 281. *l.* 3. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auct. § 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellips. τοῦ κατὰ, *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etsi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. REITZ.

*ead. l.* 5. Εὐφόρβου) Troianus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. & Ovid. L. XV Met. COGN.

*ibid.* Αὐτὸν ὀνομάζειν χρή.) Non hoc verborum ordine in fine periodi usum Lucianum, sed χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Mſ. Reg. 2954.

*ead. l.* 7. Ὠπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. § 37, ἡδὺ τὸ θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν. Sed in praes. temp. mox c. 29, & supra in Necyom. REITZ.

*ead. l.* 9. Θανατούσια) Eccere! vir optime ceteroquin de literis Graecis meritus hunc festum diem, eamque celebritatem *Graeciae suae feriatae* inseruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradisus Socratis*, & *symposium* in eius *Attica* alicubi locum habeant. Sapit Potterus, qui, cum cetera excerperet, expunxit. SOLAN.

*ead. l.* 12. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus post Herculem primus*, de quo supra fuse diximus. PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, satis lepida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, quae Latina; & scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus, *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quasi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem; immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit reddi, *post Herculem primus*, quidquid de Capro suo sollicitus sit. Opinor, optime annotasse patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. GRON. Consule Loyd, honoratissimi Praesulis Wigorniensis doctissimum & ipsum filium, ad Olymp. CXLII Catal. Olymp. a Scal. editum. Pausan. Suid. (sed apud

hunc suo loco non comparet aut Κῦρος, aut Κάπρος ille) Ulyssem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ, 710, & seqq.) cum Aiace, quem & prostravit. SOLAN.

*ead. l.* 14. Ἀρείου) Vid. Plut. 396, 2. Sed is tamen a nostro diversus. SOLAN.

*Pag.* 282. *l.* 1. Ὅστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgat. τίς.

*ead. l.* 3. Ὅμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. Philostr. Her. p. 726, & seq. & Hennet. pag. 52. SOLAN.

*ead. l.* 8. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. Senec. L. 2 de Clem. cap. 4, & L. 2 de Ira. COGN.

*ibid.* Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cuius penuria Aegyptus novem annis laboraverat. Seneca loc. cit. COGN. Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide Apollod. II, p. 53 B. SOLAN.

*ead. l.* 9. Διομήδην) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum obiectus est. Ov. IX Met. COGN.

*ead. l.* 10. Σκείρωνα) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. COGN.

*ibid.* Πιτυοκάμπτην) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo Plutarch. in Thes. COGN. Vide Plut. in vita Thesei. Et Xenoph. lib. II Ἀπομν. VORST. De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I, iam habuimus. Suidae ed. Hag. Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio ο. REITZ.

*ead. l.* 11. Ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος) Bene contra Th. Magist. monet Iens. in Lectt. Luc. pag. 10, scribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, scribit iterum Thomas, οὐχ Ἥρωα· καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In Zeux. c. 3, ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In Vera Hist. cap. 23, Ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος. Ipsa quoque haec vox Ἠϊὼν, ἠϊόνος, deterior, quam ἠὼν, ἠόνος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vo-

cis huius forma diserte legatur. In Herodoto p. 617, (leg. Hermot. c. 84) Ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος. In Ver. Hist. Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα. Ibid. Πλησίον τῆς ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab Iensio dicta huc transcribere operae pretium existimavi. REITZ.

*Pag.* 283. *l.* 2. Ἐπὶ Δηλίῳ) Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. Diog. Laërt. p. 38 E. Vid. Strabon. IX. Plat. 11 C. Συμπόσ. 334. & Plut. Alcibiad. 354 & 1032 I. Aelian. etiam Var. Hist. III, 17, ubi male ἐπὶ Δῆλον. Plat. etiam in Apol. Socr. 363 F. & Athen. V, p. 215, & Not. Casaub. ad Diog. Laërt. pag. 17. Thucyd. IV, 96 f. & 100 l. Plut. 1032 A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. Diog. Laërt. p. 72 A. SOLAN. Adducit haec verba Duker. ad Thucyd. IV, 107, nec non alia quaedam testimonia, quibus probet, ἐπὶ dandi casum in huiusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut Hom. Il. VII, 238, & alibi; nam ibi aliud verbum adiungitur. Conf. nos supra ad cap. 28 Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum Ael. ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque Solano videri. REITZ.

*ead. l.* 6. Τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego puto legendum ἑταίρους· nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων· & rursus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. PALM. Admodum iocose narrat Lucianus, uti, cum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Aiace Telamonio, qui strenue represserint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe, ut ego quidem expono. At Palmerius pag. 678 legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse Brodaeum apud Nostrum in de Merc. cond. circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, ceteri heroës sint intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια celebrasse, patet ex seqq. IENS. Ἑταίρους) In omnibus libris le-

gebatur ἑτέρους· sed proba est Palmerii & Vorstii emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. Ἑταίρους legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, Palmer. Vorst. Solanus, La Croze & Gesnerus, id vel coniectura assecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat; non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. REITZ.

*ead. l.* 12. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo Bentleius in Epist. ad Io. Millium p. 62, 63. LA CROZE.

*in Schol. col.* 2. *l.* 3. Παράδεισος) Ex Xenophonte, Polluce & A. Gellio notum est, vocem hanc esse Persicam, & significare *viridarium*. Occurrit etiam in Ecclesiastae libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. CLER.

*Pag.* 284. *l.* 7. Ἐπιμανῶς) Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ Ἐπινάξαι, quod Hesychius exponit, ἐπισπακτῶσαι· in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur ἀλλ. IENS.

*ead. l.* 11. Ἁρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρας ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. IENS. Non opus erit mutatione Iensii, si cum Ms. Reg. 3011 legas, ἁρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν.

*ead. l.* 16. Κολασθησόμενος) Flor. κωλυθησόμενος. BOURD. Κωλυθ.) Sic *Fl.* & *Iunt.* edd. (nisi quod in utraque mendose est κολ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas κολασθησόμενος. SOLAN.

*Pag.* 285. *l.* 4. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra Th. Mag. assertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. REITZ.

*ead. l.* 8. Πολὺ ἀπέχουσαν) Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. BOURD.

*ead. l.* 14. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) Interpr. *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur*. Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent*. Ita infra 2 Ver. Hist. c. 43,

παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι· ubi recte interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in Pseudomant. c. 57, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, *postquam parum abfuisset, quin periissem.* VITRING. Quod Hor. Vitring. & hic & supra cap. 20 in versione corrigendum monuit, id Gesnerus, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa Vitringae omittere potuissem : at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Obsop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Iungerm. convertit Long. Past. 2, p. 62, παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ, *parum abfuit quin* &c. Adde Nostrum Catapl. c. 4 f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset.* In Thucydid. tamen L. VI, c. 37, ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio;* quod & Scholiast. sic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι &c. quem vide. REITZ.

*Pag.* 286. *l.* 12. Πολλὰ ἱκέτευον) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

*Pag.* 287. *l.* 3. Ἀφ' ὧν) i. e. *unde;* pro quo & hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paulo aliter valeat, ut ap. Aristoph. Nub. 766, (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. REITZ.

*ead. l.* 7. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47; unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. SOLAN. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine huius libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani maioris cum minore sermones compararem. GESN.

*ead. l.* 11. Μαλάχης ῥίζαν) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. Aelian. Var. Hist. IV, 17, ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. Iambl. n. 109. Ad Homeri etiam μῶλυ (Od. K, 304.) alludit. SOLAN.

*ibid.* Ταύτῃ κελεύσας &c.) In omnibus edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην —

ταύτῃ; Rectius Mss. Regg. 2954 & 3011 posterius ταύτῃ omittunt, & pro priore ταύτην, ταύτῃ legunt, interpungendo post ὤρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata.

*ead. l.* 13. Μήτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. Diog. Laërt. p. 218, & not. Porphyr. n. 42. SOLAN.

*ibid.* Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. BOURD.

*ead. l.* 14. Παιδί) Cicero Tusc. IV, 34, conqueritur philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non iniuria Dicaearchus accuset, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus eius enarrator Theodoritum etiam testem citat, eundem Platonem dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX, p. 131. SOLAN.

*ead. l.* 15. Πλησιάζειν) Ut infra in Pseud. (c. 41.) LA CROZE.

*Pag.* 288. *l.* 1. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic Mss. Regg. 2954 & 3011, pro vulgato τῇ ἐπ. δ'.

*ead. l.* 6. Λουκιανὸς) Sive Creticum hic posuit Lucianus in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive ι vocalem per synizesin sequenti coniunxit: dubium non est, Latine interpretanti idem licere debere. GESN.

*in Schol. col.* 2. *l.* 2. Τὸ γὰρ) Lege οὕτω γὰρ τὸ, & confer Schol. ad Alex. ad verba Τὴν γὰρ σελήνην. SOLAN.

*Pag.* 289. *l.* 5. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* & *Iunt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. SOLAN.

*ead. l.* 9. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, excepta *Fl.* legitur ἀπόξηρος. Vid. Ῥητ. c. 7, & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. & L. initio Prometh. SOLAN.

*ibid.* Καὶ τράχωσι) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia Plutarchus in Ἀλεξ. τόπους ἀποῤῥώγας vocat. SOLAN. Mallem τραχῶσι, a τραχὼν, τραχῶνος, *locus asper*, etsi omnium editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων Suid. scribat, id nomen proprium esse, recte iudicat Steph. At in Strab. XVI, pag. 756, f. 1096, Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud Iosephum sic plus decies, ut L. XIII Ant. cap. 16, § 5, & XV, 10, 1 bis &c. REITZ.

*ead. l.* 10. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1 Ver. Hist. c 4, ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud L. Bos pag. 331—2. Reitz.

*Pag.* 290. *l.* 7. Διὰ πάντων) Forsan διὰ παντός. Solan.

*ead. l.* 10. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in edd. καὶ revocavimus ex MSS. Regg. 2954 & 3011, suadente cl. B. de Ball.

*ead. l.* 13. Αἷς) Quamvis ferri possit vulgatum οἷς, praeferenda tamen videbatur Codicum modò laudatorum lectio αἷς.

*Pag.* 291. *l.* 4. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) Benedictus, *salutato Nauplio discessi*. Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. Gron.

*ead. l.* 13. Πύλην) Lege πόλιν. Quamquam enim *eburnearum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas eburneas* aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c.? Solan. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant MSS. Regg. 2954 & 3011.

*ead. l.* 16. Ὅμηρος) Hom. Od. T, 560. Solan.

*Pag.* 292. *l.* 5. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer supra c. 16, ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I saepe habuimus. Reitz.

*ibid.* Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl.* & *Iunt.* Reliquae περί. Solan.

*ead. l.* 9. Ὅμηρος) Vide eum l. c. Solan.

*ead. l.* 11. Κεράμου πεποιημ.) Conf. supra 1 Ver. Hist. c. 7, χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etsi hoc tritissimum, Long. Past. I, p. 7, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας. Et III, 116, στεφανίσκον ἴων πλέκουσα, *corollam ex violis nectens*. Tamen & dativo utitur id. I, p. 6, Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. Reitz.

*in Schol. ad* d. *l.* ἐμμενετικὰ) Ex C. insertum, cum in edito tantum legeretur μετικά; sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adscripserat Solanus: Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo. Reitz.

*Pag.* 293. *l.* 13. Ἀντιφῶν) Atheniensis. Vid. Suid. qui eum τερατοσκόπον vocat. Solan.

*ead. l.* 14. Παρὰ) Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπὶ. Solan.

*ead. l.* 15. Ὀνείρων) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam affingit Somniis Lucianus, & cives huius reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit; sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus eiusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam caussam in scriptis seriis & aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. GESN.

*Pag.* 294. *l.* 9. Δεξιῶς ἐξένιζον) *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem Longi phrasin, in Pastor. IV, pag. 107 ed. Moll. Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πάντες δεξίωσιν· sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (f. 134.) REITZ.

*ead. l.* 14. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι) *l. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat Solanus. An voluit igitur coniunctionem quaerere? Vix credo: nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si coniunctio adesset; immo vellem ita saepius enuntiasset Noster, ut Long. Past. III, 120 ed. Iungerm. μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV, 115, (123. Moll.) θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καί. REITZ.

*Pag.* 295. *l.* 1. Ὠγυγίᾳ νήσῳ) Vid. Plut. 1733. SOLAN.

*ead. l.* 6. Λευκοθέας) *Matuta*. VORST.

*ead. l.* 7. Διασωθέντα) Utitur his Luciani verbis Iac. Elsner. ad Epist. Petr. III, 20, quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut Actor. XVII, 44, διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non reperam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

*ead. l.* 10. Τελευγόνου) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

*ead. l.* 17. Ὅμηρος εἶπε) Odyss. E, 57. SOLAN.

*Pag.* 296. *l.* 1. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide Ἐν Δ. Ϛ., & Γυμν. c. 21. Suspicor tamen, fuisse a Luciano scriptum ὑπελέξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. Ὑπεδέξατο) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminiscebar aliud, quam quod in interpretatio-

ne expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim *legendi* habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam accepit & admisit*, non intelligebam. GESN. Solanum sequti rescripsimus ἐπελέξατο· cui emendationi adstipulantur Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox l. 4 post ὁποῖα ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab edd.

*ead. l.* 9. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic Thucydid. VI, 2, κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύσαντες. Ubi Dukerus docet, ἄνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra Vallam, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. REITZ.

*ead. l.* 12. Παραπλέοντας) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro περιπλέοντας rescribendum παραπλέοντας, & sic plane exhibet Ms. Reg. 3011.

*ead. l.* 14. Πηχέων ἕξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GESN. Ioculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem coniecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit Eman. Thesaurus, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI, a pag. 369 ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc Martialis, — *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo Aristophan. Plut. 27, πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. interprett. Si cui hic lusus non arrideat in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ξ', i. e. c. 60, pro ἕξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. Ἑξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954 & 3011, quod verum videtur cl. B. de Ball.

*ead. l.* 15. Αὐτὴν) Αὐτὴν ad unam κολοκύνθην elliptice refer-

tur, etsi pluralis & neutrum adiectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut Terent. Eun. 2, 1, 19, *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse*. Sallust. Cat. 56, 5, *Servitia — cuius*, ad quem l. vide Excurs. VIII Cortii. Alia exempla ex Latinis auct. collegit Th. Wopkens in Lect. Tullian. pag. 15, & passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex Aristoph. Pl. 527, οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται, (scil. κλίναι). Non absimilia dedit Hemsterh. ad Lucian. Nigr. ipso pr. Conf. Zeux. c. 7, ubi περίβαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Evang. Luc. V, 4, ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & Lucian. Harmon. c. 3, ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissem Hippocr. Sect. II, aph. 3, Ὕπνος ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv. cap. 13, μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi Iens. ex Lucian. Amor. καρποὺς — ἃ συνωρθοῦν, pro οὓς &c. Alias eiusmodi enallagas generis vid. apud Interprett. ad Aristoph. Plut. 291, τέκεα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi Kusterus etiam addit Homer. Od. M, 74, — νεφέλη — Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 320, I Timoth. 2, 15, σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Heinsius in Exercitt. Sacr. p. 485, de coniugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam Long. Past. L. IV, p. 107 ed. Moll. εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicida c. 8, ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. REITZ.

*Pag.* 297. *l.* 1. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis naviglis instructis & armatis. *Vorst.* Vid. Baif. 127 f. SOLAN.

*ead. l.* 4. Ἀγχωμάλως) Monuerat Hemsterh. in marg. ad eundum Duker. ad Thucyd. pag. 493, No. 53, i. e. ad L. VII, cap. 71, ubi Thucyd. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν ait, Wassiusque Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex Dionys. Halic. hic ex Luciano h. l. proferat, Suidamque & Lexica alia plures habere eius vo-

cis auctoritates, observat; quare plura non addam. REITZ.

*ead. l.* 8. 'Ωλιγώρησαν) Etsi supra satis dixi, augmentum saepe negligi, & hic edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abiectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis edd. iam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὠλιγ. exhibere. REITZ.

*ead. l.* 13. Κελύφη) Sic L. & *Fl.* ed. melius, quam quod in aliis est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. SOLAN.

*ead. l.* 15. 'Απεκρύψαμεν) Suspicor legendum ἀπεκρούσαμεν. SOLAN.

*Pag.* 298. *l.* 11. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe; Th. Magister, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν. Habuimus & supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26; item hac dissert. c. 26, & alibi. Habet & Evang. Marc. XIII, 35, & Luc. XI, 5 &c. REITZ.

*ead. l.* 17. Γοεράν τινα &c.) Conf. supra 'Αλκ. c. 1. SOLAN.

*Pag.* 299. *l.* 6. 'Αδρότερον) Male Solanus in marg. *l.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *l.* habere ἀδ. prima laevigata. Nam recte habent adspiratam, ut ceterae priscae, quas adii: & sic solet. Vid. Poll. On. non uno loco. Quamvis & Budaeus in Lex. minore ἀδρέω *augeo* male, mox tamen ἁδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. REITZ.

*ead. l.* 9. 'Επτερύξατο) Conf. 'Αλκ. c. 1. SOLAN.

*ead. l.* 12. 'Ο γὰρ) Illud γὰρ in *l.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperiri notabat Solanus. Idem sic notarat supra Hermot. cap. 29. An igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud Nostrum occurrit. REITZ.

*ead. l.* 16. 'Αποτρέψαι) Quamquam hic aliam lectionem suggerant Scholiastes & *Fl.* ed. cave hanc mutassis: proprium enim est in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε &c. Vulgatam etiam confirmat P. SOLAN.

*in Schol. col.* 1. *l.* 3. 'Ααρὼν ῥάβδον) Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes: notum enim est, hoc desumtum esse ex Bacchi fabula. CLER.

*Pag.* 300. *l.* 12. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων) Perridicula ista super silvae ramis navigatio, sive ὑλήεις πλοῦς· sed videntur fidem ei facere Iose-

phus Acosta, & illi, quos navigationis suae fundos auctoresque habet, Historiae Indicae c. XXX, lib. IV. Ipsa eius haec ῥητῶς narratio: *Un de nos freres homme digne de foi nous contoit, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voire le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour là descouvrir le chemin.* MARCIL.

*in Schol.* Ἀντὶ τοῦ &c.) Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo, quo pertinet, reduxit Solanus. REITZ.

*Pag.* 301. *l.* 4. Ἀντιμάχου) Scripserat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. Athen. 468 A. 475 D. & 482 F. Meminit Plutarchus Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi Xiphil. p. 261, καὶ οὕτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Epist. ad Nicobulum 2, his verbis; οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud Basil. p. ed. Bas. 286. SOLAN.

*ead. l.* 11. Ὁρῶμεν) Edd. *Fl.* & *B.* 2. recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit, quasi ὁρῶμεν & ipse legisset. SOLAN. Errat Solanus, dicens *B.* 2. i. e. Basileensem secundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B.* 1, cuius errores fideliter solet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. REITZ.

*in Schol. vol.* 2. *l.* 1. Κρειττόνων) Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis diiudicandum relinquo. Certe Mosem a Luciano peti non credo. SOLAN.

*Pag.* 302. *l.* 4. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem frustra quaesivit Solanus; nec ea opus est. Nam licet θάλαττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paulo ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti ἐπὶ τά, & ἐπὶ τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. L. Bos de ellipsi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus, ut generale, etiam substantivis masculinis & femininis iungi, quis nescit, ut Long. Past. I, p. 8, ἡ μὲν Νάπη· τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς,

ἐκεῖνο ἵππος. Epist. ad Rom. XIV, 18, ἐν τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ, & εἰρήνη. Sed de aliis paulo durioribus iam dictum ad Reviv. cap. 13, ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

*ead. l.* 7. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, dedisse arbitror Lucianum προήειμεν, & sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem Solanum coniecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ... ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr.* ita exaratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ.

*ead. l.* 10. Καίτοι) Legendum potius καί τι Solan. marg. *Iunt.* adleverat; quod non improbem. REITZ. Omisso καίτοι MSS. Regg. 2954 & 3011 mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed mallemus cum Solan. καί τι.

*Pag.* 303. *l.* 5. Κτείνομεν) Et sic cum *l.* habere *Fl.* & *H.* notarat Solanus; sed habent & aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν & κτείνομεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paulo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι, & paulo post λαμβάνομεν, καὶ ἀναστρέφομεν pro ἀναστρ. & c. 46, εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον· ut alia mittam. Coniunctiones enim similia tempora non regere, supra iam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut Sallust. Iug. c. 113, 7, *Iugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diversus interdum coniunctionem sequitur, ut apud Liv. II, c. 23, 11, *Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumsistunt.* Ac ne credas *postulare* ibi pro postularunt positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem affert *moliri — & pertentant*, aliaque similia. REITZ.

*Pag.* 304. *l.* 7. Μεγάλα) Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. SOLAN.

*ead. l.* 8. Ποδεῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Contempl. § 3, τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

*ead. l.* 9. *Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς*) Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, *μετὰ τούτους* hic potius significare praeter hos, observandum est, Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, *ἐλαύνειν* & *ἡνιοχεύειν*· quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare.* Et per *οἱ δὲ προϊόντες* non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus iuncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, iunctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (scil. delphini) *praeeuntes trahebant subera.* VITRING.

*ibid.* *Φελλῶν*) Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I, 1, p. 7. REITZ.

*in Schol. col.* 1. *l.* 3. *Κἀνταῦθα*) At vide *ποῦς* serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐπισκ. c. 3, & not. SOLAN.

*ibid. l.* 4. *Φελλὸς*) De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber.* Lib. XVI, c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat, lib. III, c. 16; nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos *φελλὸς* idem significasse ac *φλοιὸς*, & *suber κατ' ἀντωνομασίαν* dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum I. Harduinus ad locum Plinii laudatum. CLER.

*Pag.* 305. *l.* 1. *Ἑλλάδα φωνὴν*) Pro *Ἑλληνικήν*. Sic *Σκύθην οἶμον* pro *Σκυθικὴν ὁδὸν* ex Aesch. Prom. p. 5, & *γυναῖκα μαζὸν* ex Hom. Il. Ω, 58, nec non *Ἑλλάδα διάλεκτον*, aliaque similia, ex Eustath. affert Maittaire de Dialect. p. 78. Plura Iens. in Lectt. Lucian. p. 89 ad 94; quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1, ad verba *τέχνην βάναυσον*; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem Iensius: *Ἕλληνα πόλεμον* habet Thucyd.

pag. 104 in Oratione Periclis (i. e. lib. II, cap. 36.) Reitz.

*ead. l.* 4. Καβαλοῦσα) An Κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλόεσσα; Guyet. Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καββαλικὸς, vel huic proxima καββάλιος, quam M. Aurelius (VII, 52.) & alii usurpant *proiiciendi* sensu. Vide ad eum locum Gatakeri not. & Plut. 421, 2, καββαλικώτερος. Sed pone, regionem Καββαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat Strabo XIII sub fin. p. m. 434 A. Solan. Καβαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, deiiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, Ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. Gesn. Cl. Bel. de Ball. coniiciebat Κασαλβαδοῦσα, *l'isle des courtisanes*, a κασάλβαδες; laudatque Aristoph. & eius Schol. Ἐκκλ. v. 1106.

*ead. l.* 5. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. Bourd.

*ead. l.* 6. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) Interpres: *secum quemque singulae abduxerunt* &c. Mallem: *singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὑτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ &c. Sic in Asin. cap. 42, ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. cap. 55, & in Gallo, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. Vitring.

*ead. l.* 7. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) Cl. Bel. de Ball. ad h. l. annotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:* pour moi je m'arrétai un peu. *Ce ne peut être dans la campagne, mais chez la courtisane qu'il apperçoit les ossemens dont il parle plus bas; & c'est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit,* je m'arrêtai &c.

*ead. l.* 12. Μαλάχην) Confer supra cap. 28. Solan. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. Gesn.

*Pag.* 306. *l.* 1. Ὀνοσκελέας) De hac copiose Coelius. Tangit Gilbert. Gaulminus ad Psellum. Interpr. Aristophan. ad Ranas. Bourd.

# IN TYRANNICIDAM.

*Pag.* 308. *l.* 3. Ἀνῆλθέ τις &c.) Argumentum huius controversiae in Collectaneis Galeanis integrum legitur. SOLAN.

*ead. l.* 4. Καὶ αὐτὸν) Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat Solanus in marg. *I.* Si eo charactere Flor. edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. REITZ.

*ead. l.* 16. Ἀποσκευασάμενος) Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *afschepen*. Sic & Herodian. VII, 1, 7, εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7, τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

*Pag.* 309. *l.* 4. Ζῶντι) In libello Tyrannicida inscripto, ait auctor c. 1, Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at iam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre iniurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis, *vivens una cum patre iniurias exercuit, mortuus parricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. IENS. Ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exsulare iussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40, ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ἱστ. β, c. 10, τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν. Vid. Il. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas coniecturae Solani, ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatione adeo exigua exspectare nihil opus duxerim, & cum versio ac nota Gesneri quoque sic iu-

beat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus appareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Iam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. In eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. REITZ.

*ead. l.* 14. Ἐλπίδος) *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Voſſius Inſt. Or. IV, 12, 3;) tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum, Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11 f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18, μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Eraſmus vertit, *quique in poſterum imminebant metus*; Ienſius, *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, diſtingui a m tu ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16, Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio, *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicaſque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in Herodiano ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro de Ambiguis pag. 565. Et iam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

*Pag.* 311. *l.* 8. Κελεύοι) Ita *B.* 2. & *S.* Reliquae κελεύει. SOLAN.

*ead. l.* 17. Τοὺς τυραννουμένους) *Tyrannide vexatos*. GUYET. Male interpres, *qui tyrannidem affectantes e medio tollebat*. Τοὺς τυραννουμένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos*. MENAG. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων cum *I.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat Solanus. Forte igitur aliam quaeſivit lectionem: nam Eraſmus verterat, *tyrannidem affectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι paſſive ſolet accipi, ut paulo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX, p. 601, 37, βασιλευομένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI, p. 721, 23, & alibi. Herodian. I, 16, 1, & ſic paſſim apud alios. Sed media forma accepit Eraſm. Concederem, ſi a τυραννιάω formatum eſſet, quod *tyrannidem affecto* ſignific. Sed quid ſi pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut ſignificetur, filius

subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, *qui insidias formidabat*. Sed plura eiusmodi iuvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. Reitz.

*Pag.* 312. *l.* 1. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus iniuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾷν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128 de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ό Levit. XXII, 24, ἀπεσπασμένον, respondens τῷ *cheroth*, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ iunctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus iungit ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, & vertendum, ut posui, utque Erasmus iam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾷν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾷν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adiungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. Gesn.

*Pag.* 313. *l.* 9. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954 & 3011. Vulg. οὐδέ. *ead. l.* 13. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. Marcil.

*Pag.* 314. *l.* 6. Πάντες ἦμεν) Sic Ms. Reg. 3011, melius, quam quod in edd. est, πάντες μέν.

*Pag.* 315. *l.* 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, iuvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προυμαντευσάμην. διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὃ δέ. Intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps cap. 19, alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν,

καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. IENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2 Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84 & 263. Ubi οὐδεὶς γυνὴ, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictum; sed Solano accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut personam;* idque confirmo ex c. 19, ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronuntiat, masculino gen. REITZ.

*Pag.* 316. *l.* 16. Τῶν) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si eius rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus:* quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. GESN.

*Pag.* 317. *l.* 13. Ἐμὸς ὁ φόνος) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cuius desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus eius fuit ministra.* Phyllis apud Ovidium: *Ille necis causam praebuit, ipsa manum.* Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola: *Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem. Ipsa sua Dido concidit usa manu.* Persequitur porro Tyrannicida: Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses εὖ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δι' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo;* nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* Sed debuit bonus noster, *si fame expugnassem.* IENS.

*ead. l.* 15. Ὅπως) Miror, diligentiam Solani hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et cum viderem principes edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

*Pag.* 318. *l.* 1. Εἰ μηκέτ' ἔστιν) Adleverat Hemsterh. videndum L. Bos in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. Matth. II, 18, Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι

οὐκ εἰσὶ, plura testimonia affert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. REITZ.

*ead. l.* 3. Ἄλλῳ τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Iens. nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. c. 7, ibique Hemsterh. Adde Gesn. ad Quom. hist. cap. 51. REITZ.

*ead. l.* 10. Ἐλπὶς τοῦ φόβου) Conf. huius Diss. c. 3 & 18. Adde Thucyd. VII, c. 61, (quem adeundum Hemsterh. in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio Thucyd. testimonio ab Wassio, hoc ipso vero Luciani loco ab Dukero confirmatur. REITZ.

*ead. l.* 12. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus iunctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. GESN.

*ead. l.* 16. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας.) Vertitur: *Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque iure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.* Non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio Marcilii, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis caussas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem id iure censere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda sunt) *voluit* lex, *eius, qui tantundem commiserit, esse impunitatem*; hoc est, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco *impunitas*. Praecipue autem videtur Marcilius cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. Lucianus id facit passim. Sic in Nigrino § 10: Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ

*συγκεκομισμένος, Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum affers;* pro συγκεκομικώς. Lib. 2 Verae Hist. cap. 33: Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis.* In Tox. c. 11: ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, — τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Est quidem, ó Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem sollerti acumine.* Aelianus VI Ποικιλ. c. 11: Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. Diodorus Sic. lib. IV, cap. 69: Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος εὐχὰς apud eundem lib. V, cap. 58. Polybius lib. I, Ῥωμαῖοι Τυῤῥηνοὺς ὑφ' αὐτοὺς πεποιημένοι· & , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. Dionys. Halic. lib. IV ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. Lucianus in De saltatione cap. 79: Ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχείρωκε. In Deor. dialogis VII fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς, *virgam quandam fecit* Mercurius, *mirificam pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποιήκει Noster in Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo iterum Noster in Hermotimo c. 54, Φασί γέτοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἑαλωκὼς valet captus apud Nostrum in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumtum,* καταναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumtum.* Ceterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est; vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Nostrum, Εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείναντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις

*τοῖς εὐεργέταις*. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo eius signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcunque caedis auctor fuit. *Ergone eum*, (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tanquam homicidam censes, & neutiquam absolvi vis? Eum vero, qui pari ratione ac ille* (scilicet qui caedem commisit, licet utcunque fuerit auctor) *bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censebis, quibus dignos censes bene meritos?* Forsan scripsit quoque Noster *ἀποκτείναντα*, non *ἀποκτείνοντα*. Sed illud *κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον*, utique sanum & sincerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, *pari ratione mereri praemium censendus est hic, qua ille* (*qui caedis auctor fuit,*) *vere commisisse caedem, & puniendus esse, censendus est*: sive, *eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus*. Sic enim *αὐτός τινι* dicitur, qui plane idem sit, ac alius. IENS.

*Pag.* 319. *l.* 4. Μάλα δικαίως) Καὶ μάλα δικαίως. MARCIL. Non improbem illud *καὶ μάλα*, si plures Codd. addicerent: nam vulgata claudicabat, quia comma ante *μάλα* expressum erat, quod iam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen *καὶ* insertum cupit, ei licet id assumere. REITZ.

*ibid.* Οὐ γὰρ ἐβούλετο &c.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto, id quod extra metum seu periculum facti, *τὸ τῆς ἀδείας*, nempe *ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν*. MARCIL. Οὐ γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. GUYET. Sic P. & L. *οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ.* Antea pro *ἧσσον* in omnibus legebatur *ἴσον*. Locum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud *ἧσσον* non viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, *τὸ πεπραγμένον*, (ut mox *κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων*, & alia.) id quod sua quis manu fecit, & *τὸ τῆς ἀδείας*. Ἄδειαν autem puto, quam modo *ἀφορμὴν τοῦ φόνου* dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi *ἄδεια* & *ἀδεῶς* similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

*ead. l.* 5. Ἧσσον) Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne — aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam *οὐ γὰρ — ἴσον* composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto ae-*

*qualem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non reiicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius, *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cuius significatus exempla Steph. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc Iosephi de Bell. Iud. IV, c. 7, § 2, Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τῶν ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Iensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Assentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cuius exempla quoque dedi ad 1 Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet, *eius esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At iam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. Reitz.

*ead. l.* 7. Ἀποκτείνοντα) Non reiicio vulgatam; sed commode ἀποκτείναντα legas. Reitz.

*ead. l.* 8. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον) Marcilius pro τούτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. Xen. K. Π. 2, ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in Sympos. pag. 893, εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini. Horat. *Invitum qui servat, idem facit occidenti.* Vitring. Vitringam & Iensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1 Ver. Hist. c. 3. Reitz.

*ead. l.* 14. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. IV, 48. Is igitur σφαγὴν & hic *iugulum* significare, aeque ac apud Thucyd. l. c. pluribus testimo-

niis probat, inter quae eminet illud Plutarchi Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod Suet. Galb. 20 dicit, *obtulisse ultro iugulum.* Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος· (quod Erasm. ibi recte verterat, *avulso igitur ense e iugulo*) nec non Phalar. I, c. 5, μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Gronov. recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde Foes. in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex Hippocr. libro περὶ ἀδένων, *venas iugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *iugulum* significare, ex Polluce tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse iugulum, idque e Polluce iam Camerarius de partibus corp. hum. & Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλεῖδα, s. iugulos interiecta σφαγὴ vocatur, quod locus ille ad *mactanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poëtae verba, quae iam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit.* Confer quae mox dicentur ad Phalar. I, § 5. GESN.

*Pag.* 320. *l.* 2. Ὑμεῖς) Quamquam Parisina habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat *vos.* REITZ.

*ead. l.* 5. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita populus Romanus, de quo Cic. Fam. 9, 10: *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* GESN.

*ead. l.* 8. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Ms. Reg. 3011. In edd. δὲ legebatur post μέσου.

*ead. l.* 17. Ἐνδεῖ τι) Τι in edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954.

*Pag.* 321. *l.* 8. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

*ead. l.* 9. Ἔκ γε) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

*ibid.* Καταστάντα) An παραστάντα; GUYET. Accipio καταστάντα iudiciali significatione, ubi significat *stare in iudicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis ICtis usitatum. Thucyd. I, 131, καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GESN.

*ead. l.* 13. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος &c. nullo aut cer-

te misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. Solan. Solanus in *l.* aliter distinxerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut coniicio, τῆς γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum:* ἕνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. Reitz.

*Pag.* 322. *l.* 2. Οὕτω ῥᾷστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2, c. 32: Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα &c. Reitz.

*ead. l.* 9. Κατώρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra 1 Ver. Hist. cap. 12 pr. adde mox cap. 19 κατορθωμάτων pro egregiis factis. Reitz.

*Pag.* 324. *l.* 3. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adiective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. Reitz.

*ead. l.* 9. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I Demosth. ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI, c. 24, τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII, c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I, p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII, 34, *Cum primum in aetatem veni.* L. Bos. In Epicuri testamento apud Diog. Laërt. p. 272 A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilis est. Solan.

*ead. l.* 15. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. *A.* 1 *W.* notare Codicis alicuius lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani coniectura, qui hanc collationem non vidit, belle adiuvaretur. Reitz.

*ibid.* Τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* desunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatam retineo. Solan.

*Pag.* 325. *l.* 1. Ὦ οὗτος) Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehen-

ſionis habens, ut Aeſop. in fabulis perſaepe ſolet, veluti Fab. 16, cum Oraculum maligno exploratori reſpondet, ὁπότερον, ὦ οὗτος, βούλῃ, ποίησον, & alibi non ſemel; vel pro heus tu, ut ap. Ariſtoph. Ran. 172, & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem Aeſop. Fab. 25, ubi medicus ait conſulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non iraſcor priſtino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie;* nec tamen ſatis probo. V. idem cap. 16. Reitz.

*ead. l.* 13. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an ſic ſanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *metu futuri* ſumitur, ne te moretur. Habuiſti enim iam in praecedentibus, cap. 3, τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος· & cap. 11, ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam Chryſoſt. 253, 1, ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex ſequentibus oritur, ἐπ᾽ α. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. Solan.

*ibid.* Ἐλπίδας) Conf. quae ſupra dicta ad cap. 3. De plurali autem ſupra quoque iam dixi. Conf. c. 38 f. Quom. hiſt. & cap. 61 f. & Long. Paſt. III, p. 99, παρ᾽ ἐλπίδας, & Duker. ad Thucyd. VIII, c. 81, 43. Reitz.

*ibid.* Χρόνων, ἐπ᾽ αὐτὸν) Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ᾽ αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe, nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (στοργὴν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, Codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. Iens.

*ead. l.* 14. Ἐπ᾽ αὐτὸν) Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ᾽ αὐτὸν ἐχρησάμην. Guyet. Parum abfuit, quin illud τούτοις ante ἐπ᾽ in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt iam eo uti, qui voluerit. Neque quiſquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro παρὰ & περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine Codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando con-

ftans eft, minus facile movenda. Ceterum, fi cui minus arridet illud καὶ, quod lenf. poft χρόνον inferi vult, punctum minus poft id vocabulum ponat, & fic fine καὶ fenfus fatis conftat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eft. REITZ.

*ibid.* Πρὸς) Sic refcripfi. In impreffis παρὰ, excepta *Iunt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam exftat. SOLAN.

*ibid.* Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET. Iam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

*Pag.* 326. *l.* 2. Ὑφ' αὑτοῦ) Ὑφ' αὐτου erat in *P*. Sed ex ipfo ὑφ' fatis apparet, eam & αὑτοῦ adfpirare voluiffe. REITZ.

*ead. l.* 14. Παντὶ) Leg. πάντη τοῦτο. GUYET.

*ibid.* Νομίσατε) Ἐνομίσατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσατε) Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum fic fatis fanus erat locus. Nunc autem veriffima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia fequentia verba omnia fuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiffem, quod & Solan. in *Iunt.* fecerat. Licet haud immemor fim eorum, quae fupra non femel de augmento fruftra adiecto dixerim. Verum quia Gefner. id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed fi quid mutandum, poffis etiam νομίσαιτε legere, ut fit, *iudicaffetis*; nam vel fic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & fenfus magis cohaerens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίσατε relinquendum, cum ipfam contineat petitionem poffefforis gladii, & protafin argumentationis finiat. Si hoc folum peterem, Gladium honorate: nonne ipfum quoque dominum ultro honore afficeretis? GESN.

*Pag.* 327. *l.* 1. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.) Non ut ipfe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: fed quoniam ad donaria in templis fufpenfa, (forte etiam Deo alicui, ut Iovi ultori, ut Marti, appenfus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic fupra Ἐνυπν. c. 8 ftatuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Iuppiter adoratur, etiam ipfe artifex in partem honoris videtur venire. GESN.

*ead. l.* 4. Τιτρωσκόμενος) Hic defiderari videtur ὁ υἱὸς, vel ὁ νεανίσκος, ut interpres expofuit. GUYET. Non adeo defideratur υἱὸς, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & confequentibus. Nexus enim orationis eft, ἐπεὶ γὰρ φονευόμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nifi malis mecum articulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut fic plenius eidem refpondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδῳ infervit, propter in-

sertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

*Pag.* 328. *l.* 8. Πραπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium editionum, προπαρασκ. pro πραπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. cap. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

*ead. l.* 14. Πρώτως) Legendum omnino aut πρῶτος, aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. SOLAN.

*ead. l.* 16. Ἢ) Delendum istud ἢ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἢ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἢ per pleonasmum addi? Nam & alibi abundat ἢ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2 Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἡ legitur in mea edit. Aesopi. Sed ἦ μὴν in iurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἦ, ut significet *certe quidem*, cuius significatus exempla Stephan. iam dedit in Thesauro. REITZ.

*ead. l.* 18. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖγε legendum. GUYET.